Da Nr. 14

SPECIALUDGAVE AF „BERLINER ILLUSTRIRTE ZEITUNG" · 2. OKTOBER HEFTE 1940

Belgien Fr. 2.— / Böhmen-Mähren Kr. 2.50 / Bulgarien Lewa 10.— / Danmark 50 Øre / Estland 40 Sent / Finland mk. 4.50 / Frankrig Fr. 4.— / Grækenland Drs. 11.— / Italien Lire 2.— / Jugoslavien Dinar 5.—
Holland 20 Cents / Norge 45 Øre / Portugal Esc. 2.50 / Rumænien Lei 16.— / Sverige 50 Øre / Svejts 45 Cent. / Slovakiet Ks. 2.50 / Spanien Pts. 1.50 / Tyrkiet Piaster 15.— / Ungarn 36 Filler / Amerika 10 Cents

Signal

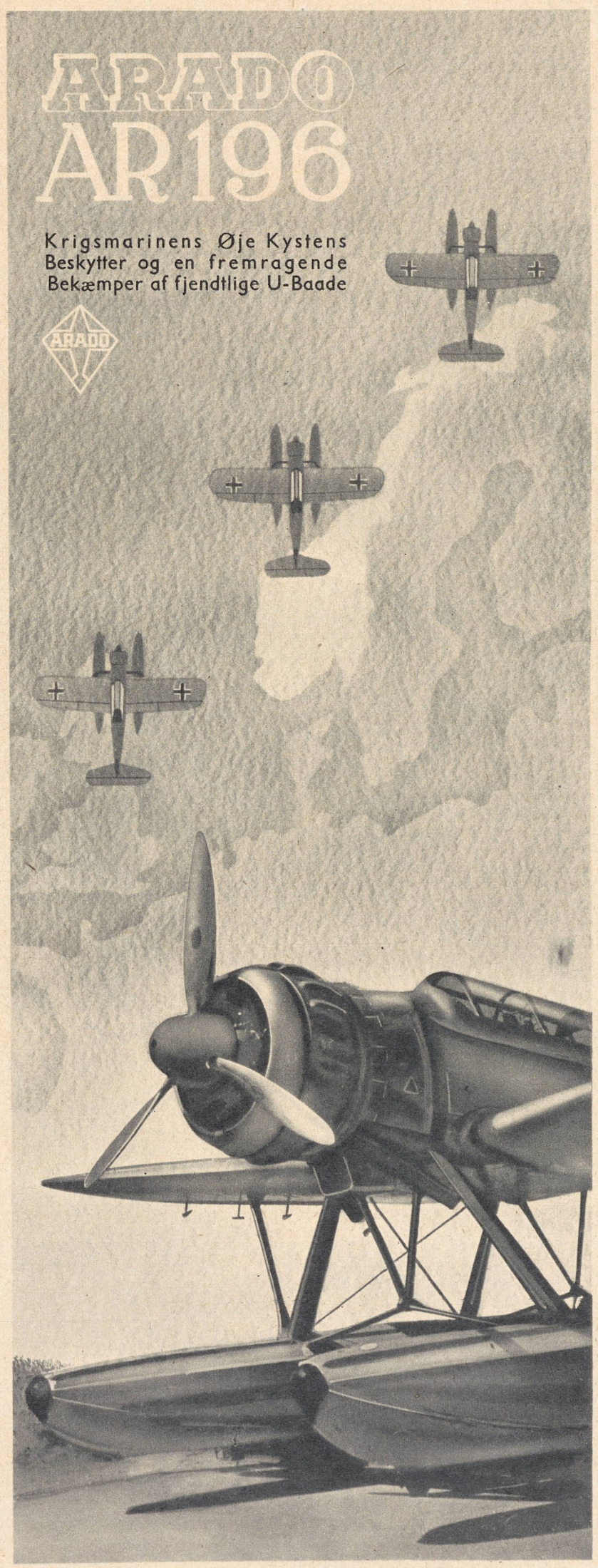

Tremagtspagten er underskrevet:

Ribbentrop, Ciano og Kurusu forlader Rigskancelliet

ARADO
AR196

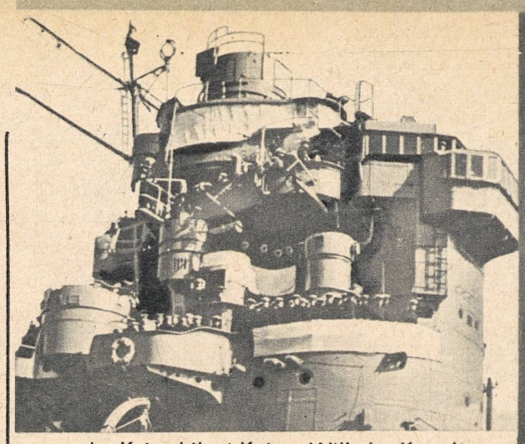
Krigsmarinens Øje Kystens
Beskytter og en fremragende
Bekæmper af fjendtlige U-Baade

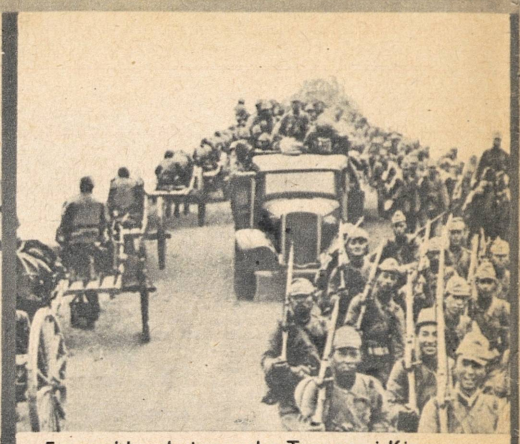
ARADO

FLUGZEUGWERKE GMBH · POTSDAM

COPYRIGHT 1940 BY DEUTSCHER VERLAG BERLIN

apanske Krigsskibe i Kejser Wilhelm-Kanalen

Fremrykkende japanske Tropper i Kina

Japan i Tremagtspagten

Kejserriget Japan har indtil Undertegnelsen af Tremagtspagten i Berlin med Tyskland og Italien kun een Gang indladt sig paa at slutte Forbund med en europæisk Stormagt, nemlig da det i Aaret 1902 sluttede den Alliance med England, der blev fornyet i 1909 og 1912. Englands Plan dermed var at sætte Japan ind paa sit politiske Skakbræt som Ruslands Modstander, et Maal, som syntes at passe meget godt med Japans Interesser, fordi det i Rusland saa den store Konkurrent i Østasien, der krydsede Japans Fastlandsplaner. At der til det engelsk-japanske Forbund var knyttet en saa vidtgaaende Forpligtelse for Japan, at det i en europæisk Krig, hvor England stod som Tysklands Modstander, maatte stille sig paa Englands Side, en saadan Udlægning har man ikke givet Alliancen i Tyskland. Tværtimod: man bar den 1. August 1914 Japanerne i Guldstol til deres Hotel, fordi man levede i den faste Overbevisning, at man i Japan maatte se en Forbundsfælle mod England og Frankrig. Det viste sig siden, at Japan ingen Interesse havde i den europæiske Krig. Vide Kredse, især inden for den japanske Armé, beklager endnu i Dag, at Japan med Henblik paa Traktaten med England dengang slog ind paa denne Vej.

Washington-Konferencen i 1921-22 gjorde en Ende paa det engelsk-japanske Forbund. Japan undertegnede Konferencens tre store Overenskomster om Rustningsindskrænkning til Søs, Nimagts-Traktaten om Kina og Firemagts-Traktaten om Stillehavet. Officielt stod det dermed som ligeberettiget Magt ved Siden af de andre Stormagter: Amerika, England, Frankrig og Italien. I Virkeligheden saa det sig stillet over for en sluttet angelsachsisk Front, som desuden gennem Særoverenskomster igen berøvede det samtlige Landvindinger fra Verdenskrigen, saaledes frem for alt det tidligere tyske Kiautschau-Omraade, der atter blev givet tilbage til Kina.

Paa samme Maade gik det med de japanske Besiddelser i Østsibirien. Wladiwostok, Nikolajewsk og den nordlige Halvdel af Sachalin kom tilbage til Sovjetrusland. Efter Washington-Konferencen stod Japan isoleret, og fremfor alt var dets Krigsflaade trængt tilbage i anden Række af England og Amerika. Den 21. Januar 1925 traadte det ved Peking-Traktaten i Forbindelse med Rusland. Det var ikke noget Forbund, men en nødtvungen Forsvarsforanstaltning over for den angelsachsiske Front. Man kunde ikke vente, at Traktaten skulde kunne staa sin Prøve i Nødsfald. Alligevel viser det den japanske Udenrigspolitiks Smidighed, naar man betænker, at Japanerne og den røde Hær kun faa Aar i Forvejen Øst for Baikal Søen havde ligget i Skyttegrave over for hinanden, saa at man næsten maatte regne med Udbruddet af en ny russisk-japansk Krig.

De følgende Aar viste, at det russisk-japanske Forhold trods Peking-Traktaten stadig forværredes. Fiskeri-Spørgsmaalet i de østsibiriske Farvande og Spørgsmaalet om Oliekoncessionerne paa Sachalin var en stadig Kilde til Konflikt. Grænsekonflikter forekom stadig hyppigere, efter at Japan havde besat Mandshuriet. Det gik saa vidt, at Moskva trak sin Ambassadør i Tokio tilbage og nu kun lod sig repræsentere af en Chargé d'Affaires.

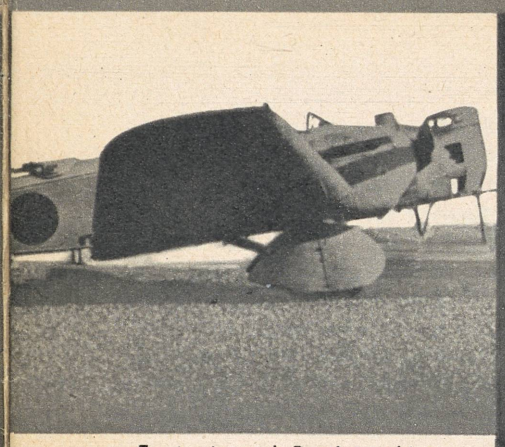
I Versailles havde Japan været regnet med til de fem store. Det sad sammen med Amerika, England, Frankrig og Italien ved det runde Bord, da man ordnede Deling af den ny Verden. Den samme Rolle spillede det til at begynde med i Genève, hvor Amerika ikke mere var repræsenteret. Japan havde ogsaa en permanent Undergeneralsekretær blandt Folkeforbundets Embedsmænd. Kun een Ting manglede; det var hverken i Versailles eller i Washington lykkedes Japan og Kina at opnaa racemæssig Ligeberettigelse med de andre Stormagter. Det var en alvorlig Krænkelse af den japanske Nationalstolthed, som Japan aldrig har glemt. Da det i 1931 foretog sit Fremstød i Mandshuriet og dermed slog ind paa en Politik, som det frabad sig enhver Indblanding i, sendte Folkenes Forbund en Undersøgelseskommission under Ledelse af Lord Lytton dertil ,som om det drejede sig om Grænsestridigheder mellem to smaa Stater og ikke om et Spørgsmaal af den mest vitale Interesse for Japan. Da saa Folkeforbundets Plenarmøde den 24. Februar 1933, (hvor Siam var det eneste Medlem, der undlod at stemme), udtalte sin enstemmige Fordømmelse af Japans Optræden i Mandshuriet, drog Japan Konsekvenserne deraf og traadte ud af Folkenes Forbund. To Aar

En japansk Soldat giver en gammel kinesisk Flygtning Ild til hans Cigaret

De japanske Soldaters Passion: Dyrkning af Chrysanthemer

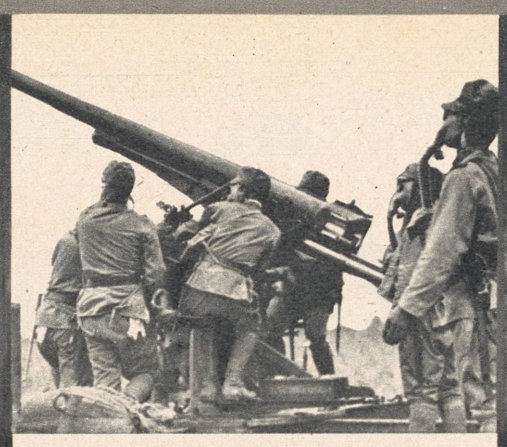

En stor japansk Bombemaskine

Moderne japanske Tanks

Japansk Antiluftskyts

Gadekamp In Kina

senere frigjorde Japan sig for sin anden Lænke, idet det rettidigt opsagde Washington-Traktaten om Begrænsningen af Flaaderustningerne.

Japan havde dermed erobret sig Handlingsfrihed. Det kunde alt efter sin egen Evne og i Overensstemmelse med sin Stilling i Stillehavet skride til Oprustningen af sin Flaade og efter Bortfaldet af Befæstnings-Klausulen i Washington-Flaadeoverenskomsten anlægge Støttepunkter, alt efter som Forsvaret krævede det. Det var en vidtgaaende Imødekommenhed, naar Japan ved at blive siddende i nogle Kommissioner endnu opretholdt en løs Forbindelse med Folkenes Forbund. Denne sidste Forbindelse brast den 31. December 1938, efter at Folkeforbundets Plenarforsamling i sit Oktobermøde havde vedtaget de saakaldte „individuelle Sanktioner" mod Japan, som skulde overlades til hvert enkelt Medlems eget Forgodtbefindende.

Det fremgaar til Dels allerede af det foregaaende, hvad der har foranlediget Japan til at indgaa dette nuværende Forbund med Aksemagterne. I Kraft af sin Stilling som eneste Stormagt i den vestlige Del af det stille Ocean og i Tillid til sin Hær og sit nationale Sammenhold besluttede Japan under sin Kejsers Ledelse selv at forme sin egen Skæbne. Et alt for snævert Livsrum for dets stadig voksende Befolkning og Mangel paa nødvendige Raastoffer til dets hurtigt voksende Industri havde faaet det til at kaste sit Blik paa det østasiatiske Fastland, navnlig efter at Forbudet mod Indvandring i Englands Besiddelser i Stillehavet og i De forenede Stater havde lukket for den overskydende Befolknings Udvandringsmuligheder. Ved Energi og Offervilje fra alle Befolkningsklassers Side var der hurtig blevet raadet Bod paa Følgerne af den alvorlige Jordskælvskatastrofe den 1. September 1923, ved hvilken 45 000 Mennesker mistede Livet, og udstrakte Omraader i Tokio og Yokohama blev lagt i Ruiner. Parolen til „den positive Politik" over for Kina blev udstedt.

Hvad der nu fulgte, var denne „positive Politik"s Omsættelse i Praksis: Oprettelsen af Kejserriget Manschukuo og — efter Episoden i Juli 1937 ved Marco Polo-Broen — Konflikten med Kina, der udviklede sig til en aarelang Krig uden Krigserklæring. Som Hersker i det fjerne Østen lancerede Japan under Krigen Begrebet „den nye Ordning" i Østasien, som Kina skulde tvinges til at bøje sig for, indtil det endelig lykkedes med Vaabenmagt at drive Kineserne ned i det sydvestlige Hjørne af Landet, medens en ny saakaldt Kuomin-Regering under Japans Formynderskab i Slutningen af Maj 1940 overtog Regeringen i den tidligere Hovedstad Nanking. Fyrst Fumimaro Konoye havde kort efter Begyndelsen af sit første Ministerpræsidentskab ført Japan ind i den krigeriske Konflikt med Kina. I sit Memorandum angaaende det kinesiske Spørgsmaal af 22. December 1938 havde han klart optrukket Linierne for det Maal, han ønskede at forfølge. Japan, Kina og Manschukuo skulde danne et politisk, økonomisk og kulturelt selvstændigt Hele. Her dukkede for første Gang Tanken om Østasien som Stormagt op, og ved Begyndelsen af Konoyes andet Ministerpræsidentskab i Slutningen af Juli 1940 udvidede man sine Prætensioner i Retning af Sydhavet. Nu talte man i officielle Kredse i Japan om „Ordningen af et Stor-Østasien".

Det var paa det Tidspunkt, da den tyske Redaktør-Delegation besøgte Japan i Foraaret 1939, at „regionalt Autonomi" for Østasien for første Gang blev nævnt som Japans Maal; det blev sagt i en sluttet Kreds, men af officiel Karakter, af den daværende Chef for Udenrigsministeriets Informationsbureau, Ministerialdirektør Kawai. Fyrst Konoye har efter Afslutningen af Tremagtspagten valgt Udtrykket „Statsblokke". Begge Betegnelser betyder, at Verden skal bestaa af store Statsenheder, der af Hensyn til Verdensfredens Bevarelse skal staa under ordnende Staters Kontrol. Japan var tænkt som ordnende Stat i Østasien, Tyskland i Europa. De forenede Stater paa den vestlige Halvkugle, Rusland i sit europæisk-asiatiske Omraade.

Det var den samme Tankegang, som laa til Grund for Tysklands og Italiens Nyordning af Verden, og som efter den europæiske Krigs Udbrud antog faste Former. Tyskland og Italien ønsker og vil ogsaa komme til at give Europa en ny Ordning, som gør det af med den af Versailles skabte Uorden. Paa denne Maade arbejdede paa den ene Side Tyskland og Italien, paa den anden Side Japan efter de samme Retningslinier paa en Nyordning af Verden. Det var til at begynde med en March i parallelle Kolonner, som ikke havde Karakter af nogen Alliance. Oprettelsen af een eneste samlet Marchfront kom først, da der ude fra blev beredt denne nye Tanke stadig større Vanskeligheder.

I Europa var det og er det England, der har klamret sig til Grundsætningen om „Rebus sic stantibus" eller „status quo", og som i sin anmassende Rolle som Voldgiftsdommer har bekæmpet den af Tyskland og Italien tilstræbte Nyordning — bekæmpet den saaledes, at det

Fortsættes Side 47

Pagtens Undertegning

En japansk Soldat underholder kinesiske Børn med Tryllekunster

Japanske Soldater har under deres Fremrykning i Kina reddet et lille forladt Barn.

En japansk Officer giver en kinesisk Baby noget at spise

Der udveksles høflige Hilsner mellem en Japansk Patrouille og kinesiske Indbyggere

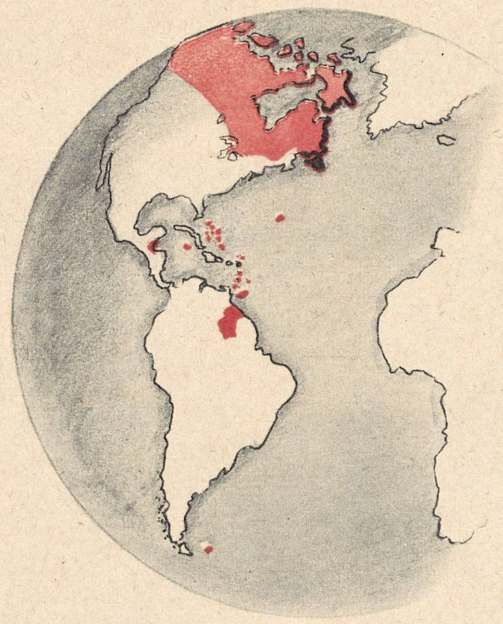
Fra

New-Foundland

til

Kap Horn

Det britiske „Udsalg“ paa den vestlige Halvkugle

Imod at overlade England 50 forældede Destroyere har De forenede Stater tilbyttet sig Retten til at anlægge Støttepunkter for Flaaden og Luftvaabnet paa New-Foundland, paa Bermuda- og Bahama-Øerne, paa Jamaica, Santa Lucia, Antigua, Trinidad og paa den britiske Del af Guayana, som ligger paa det sydamerikanske Fastland, — altsaa paa sydamerikansk Grund. Paa denne ganske simple Maade har USA med Hensyn til det Bælte af Øer og Øgrupper, som ligger uden for De forenede Stater og disses magtpolitiske Omraade, opnaaet en Forandring, som vel til en Begyndelse kun var et uudtalt Ønske, men til sidst blev aabenlyst propageret som Maalet for Amerikas Atlanterhavspolitik. Det vil interessere senere Historieskrivere, at det britiske Sammenbrud saa at sige begyndte lige for Øjnene af den samme Verdensdel, som gav det første Stød til Sammenbruddet af det første transatlantisk-britiske Kolonirige.

Det var for omtrent 170 Aar siden. Den engelske Ekspansion kredsede siden den Tid saa stærkt om Indien og om Sikringen af alle Vejene dertil, at den store Offentlighed tabte Forstaaelsen for den store strategiske Betydning, som Besiddelsen af Øerne langs med Amerikas Kyster havde for England. Men dette gjaldt ikke for de amerikanske Nationer og frem for alt ikke for De forenede Stater. For disse var en videre Fremtrængen hen imod Atlanterhavet det Maal, som de kort efter Befæstelsen af deres Statsvæsen paa mange forskellige Maader satte deres Kraft ind paa. Allerede i 1823 erklærede Præsident Monroe i sin Doktrin sig imod, at europæiske Magter overhovedet erhvervede sig nye Kolonier i Amerika. Man vilde hermed frem for alt forhindre England i at udvide sin Position i det Karibiske Hav, som Nordamerikanerne, da de første Planer til Panama-Kanalen dukkede op, betragtede som deres egen Interessesfære. I 1850 lykkedes det begge disse Magter ved Clayton-Bulwer-Overenskomsten at naa til et Forlig, der forbød begge Parter at udvide deres Magtsfære i Mellemamerika. Men da England omkring Aarhundredskiftet — først i Boerkrigen og saa i Verdenskrigen — var bundet andetsteds, brød De forenede Stater sig ikke mere om denne Aftale. Den amerikanske Politik gik ud paa at omklamre det Karibiske Hav, at udligne enhver britisk Position ved Oprettelsen af en amerikansk og efterhaanden svække det britiske Afspærringsbælte i Egnen omkring Panama-Kanalen.

„En Kilde til stadige Bekymringer“

Efter Verdenskrigen gik Amerikas Planer kendeligt videre. Allerede i 1923 forelaa der et Forslag fra Senator Reed, som forlangte, at alle de engelsk- og forøvrigt ogsaa de fransk-vestindiske Besiddelser skulde benyttes til Udligning af Krigsgælden. Da den engelske Premierminister Mac Donald i September 1929 rejste over til Præsident Hoover, talte „Chicago Daily Tribune“ om en Demilitarisering eller Afstaaelse af de vestindiske Besiddelser og føjede ordret til: „Disse og den engelske Flaadestation paa Bermuda-Øerne er en Kilde til stadige Bekymringer for nogle Amerikanere . . .“ England forsøgte endnu sidste Aar at forberede et Modtræk ved at propagere Ideen om et vestindisk Dominion efter australsk Mønster. De forenede Stater har altsaa gennem den nylig trufne Overenskomst med England faaet deres vidtgaaende Planer realiserede, og England har begyndt paa et „Udsalg“ efter det samme Mønster, som det altid selv saa gerne har benyttet, nemlig med Forpagtningskontrakter paa 99 Aar. Og det oven i Købet et Sted, som havde Ord for at være Urcellen i det britiske Verdensrige!

De Tilstande, som endnu hersker paa disse Øer, giver et særligt klart Billede af de britiske Kolonisationsmetoder — fra Nord til Syd, forskellige i deres Virkninger, men ens i deres Aarsager

New-Foundland — et Tilbageskridt

Englænderne paastaar om New-Foundland, at en af deres Landsmænd, nemlig John Cabot, allerede den 24. Juni 1497 havde vist sig der og havde hejst det britiske Flag. Ganske vist blev det først et Aarhundrede senere den engelske Krones Ejendom, og de rige Fiskebanker var indtil den første Entente cordiale uafbrudt Genstand for Stridigheder med Franskmændene. Men netop dets anselige Alder som britisk Koloni gjorde New-Foundland værdig til at blive optaget i Rækken af Dominions med Selvforvaltning. Imidlertid maatte den britiske Politiks ensidige, indiske Orientering føre til en Hensygnen af de andre Kolonier. Moderlandet kunde ikke længere i fornødent Omfang gøre sin Indflydelse gældende i de uhyre Landomraader. New-Foundland maatte, efter at det i 1933 havde sendt et Nødraab til London, foretage et Skridt i tilbagegaaende Retning. Parlamentet og Landets egne Regering forsvandt atter, og en britisk Regeringskommission holdt sit Indtog. Men heller ikke denne kunde stille noget op med dette Land, hvis Jordrigdomme var anslaaet til 20 Milliarder Gulddollar. For et Aar siden saa det saadan ud i New-Foundland: 70.000 Mennesker — en Fjerdedel af hele Befolkningen — levede af Understøttelse. Talrige Kvinder og Børn kunde om Vinteren aldrig komme ud i det frie, fordi de ikke havde noget varmt at tage paa. Der var ingen Skoletvang. Hvert femtende Menneske var tuberkuløst, og i hele New-Foundland findes der kun eet Sanatorium. De offentlige Understøttelser blev ydet i Form af Levnedsmidler, hvis Pengeværdi for de voksne udgjorde 80 Pfennig og for Børn under 5 Aar 9 Pfennig pr. Dag. Mange Børn har aldrig i deres Dage set et Pengestykke — og det i et Dominion, som tilhørte det indtil da største Rige paa Jorden.

Mr. Tucker krydser Menneskeracer

Englands Herredømme over Bermuda-Øerne er ikke af meget yngre Dato. Man behøver blot at gaa lidt bort fra de slagne Veje, hvor de rige Amerikanere, der søger Rekreation i de tropiske Have, paa disse Øer færdes for at støde paa et beklagelsesværdigt Udslag af britisk Kolonisation. Da nemlig Mr. George Somers i Begyndelsen af det 17. Aarhundrede koloniserede Bermuda-Øerne, indførte han sorte Slaver. Mr. Daniel Tucker, som var den anden Guvernør paa disse Øer, befattede sig for sin private Fornøjelses Skyld med Krydsning af Planter, Dyr og Menneskeracer. Han krydsede en Indianer med en Negerinde og raadede sine Efterfølgere til at fortsætte Krydsningen af disses Afkom. Tredive Aar senere kom en vis Mr. Forster til at tænke paa dette Raad og lod 60 af Cromwell landsforviste Irere komme til sine Øer og førte nu Krydsningen videre med dem. Negere med blaa Øjne og rødt Haar, Indianere med kruset Haar og andre lignende Typer, som den Dag i Dag skammer sig ved at besøge selv de nærliggende Øer, — det er her Resultatet af britisk Herredømme gennem flere Hundrede Aar.

Frigivne Negerslaver og deres Efterkommere befolker ogsaa Bahama Øerne, hvis Navn var paa alles Læber, da den forhenværende engelske Konge, nu Hertug af Windsor, blev Guvernør der . . ., fordi, som man sagde, denne Post „lige var fri“.

Et Verdensriges Jammerdal

Jamaica var i lange Tider en af Englands vigtigste Magtpositioner i Mellemamerika. Endnu efter at De forenede Stater var blevet selvstændige, ja oven i Købet først efter at de tidligste Projekter om en Kanal fra Atlanterhavet til det Stille Hav var dukket op, kompleterede England sine Besiddelser paa Jamaica med en

Besiddelse paa Fastlandet, Britisk Honduras, en Del af Republikken Guatemala. Oprettelsen af et amerikansk Støttepunkt paa Jamaica medfører ogsaa her en magtpolitisk Forskydning.

Ifølge den engelsk-amerikanske Overenskomst vedbliver de paagældende Landomraader officielt at være britiske Kolonier, og derfor er det ogsaa en træffende Betegnelse for Tilstandene paa Jamaica, en af Naturen saa rigt velsignet Ø, naar man kalder denne „et Verdensriges Jammerdal" og et „mørkt" Punkt i det engelske Kolonisationsregime. Disse Besiddelser blev som saa mange andre berøvet Spanierne af de engelske Pirater. Saakaldte Plantere og Købmænd, som fulgte med Erobrerne, følte sig ikke besværet af kulturelle Samvittighedsskrupler og importerede endnu til for omtrent hundrede Aar siden hele Skibsladninger Negerslaver. Da det gik tilbage med denne Import, forskaffede man sig Kontraktarbejdere fra Indien og Kina. Disse blandede sig saa stærkt med det forhaandenværende Negerafkom, at det har resulteret i, at Tusinder af Beboere paa Jamaica ved den sidste Folketælling ikke kunde henføres til nogen bestemt Race. Blandt disse Mennesker, som maa bære de frygtelige Følger af en saadan ensidig Udplyndring af Jorden, og som lever under saa elendige Forhold, at selv en Korrespondent fra „Times" var rædselslagen herover, hører Opstande til Dagens Orden — ligesom ogsaa paa den lige saa daarligt stillede Ø Trinidad. Til trods herfor blev den ludfattige Befolkning paa denne Ø i December 1939 af deres saakaldte Parlament tvunget til at betale England en Krigsskat paa 1 Million Dollar.

Fra Trinidad har Englænderne — og fra nu af ogsaa De forenede Stater — en direkte Forbindelse med det sydamerikanske Kontinent. Britisk-Guayana er den sydligste Del af det Bælte, der mod Nord er forankret i New-Foundland. Guayana, et tyndt befolket og lidet opdyrket Land, henledte fornylig Verdens Opmærksomhed paa sig, da Englænderne havde i Sinde at lede Strømmen af jødiske Indvandrere, som var blevet dem til Besvær, fra Palæstina til Guayana. Dette blev dog ikke til noget, og Britisk-Guayana vil vel i Fremtiden som amerikansk Støttepunkt komme til at spille en større Rolle end blot som Tilflugtssted for Jøderne.

Har Washington endnu flere Planer?

Naar der er Tale om de britiske Besiddelser langs med de amerikanske Kyster, glider Fingeren paa Landkortet sydpaa ned til Falklands-Oerne. Det Hvide Hus og Statsdepartementet i Washington har betegnet de Rygter, der straks ved Begyndelsen af det engelske „Udsalg" blev udspredt om disse Oer, som urigtige. I Argentina er man imidlertid meget lydhør over for alle Spørgsmaal, der vedrører Falklands-Oerne, og Englændernes definitive Annektion af disse Oer i 1833, betragter man her som en Krænkelse af den da 10 Aar gamle Monroe-Doktrin. I „Prenza", et førende Blad i Buenos Ayres, som man absolut ikke kan mistænke for at nære Antipati mod England, kunde man for kort Tid siden læse, at de Forbehold, som Argentina tog paa de panamerikanske Møder i Panama og Havanna angaaende Falklandsøerne, i alle Tilfælde vedblivende vil gælde. Ligesom Argentina i over hundrede Aar hvert Aar paa ny har gjort sine Fordringer paa Falklandsøerne gældende saaledes skete dette ogsaa nu ved Begyndelsen at det britiske „Udsalg".

I Samtale

Naar Hitler efter endt Arbejde giver sine Tanker frit Løb og fortæller, saa oplever hans nærmeste Medarbejdere de bedste Timer. Saa øser han af sine Erindringers uudtømmelige Kilde, fortæller de morsomste Anekdoter og Historier, og naar han herunder kommer til at strejfe et Emme, som det særligt interesserer ham at gaa nærmere ind paa, saa skildrer han paa levende Maade sine Planer, griber dybt tilbage i Fortiden og udvikler sine geniale og vidtskuende Tanker om Fremtiden

med den tyske Udenrigsminister

En Række Billeder fra Hovedkvarteret

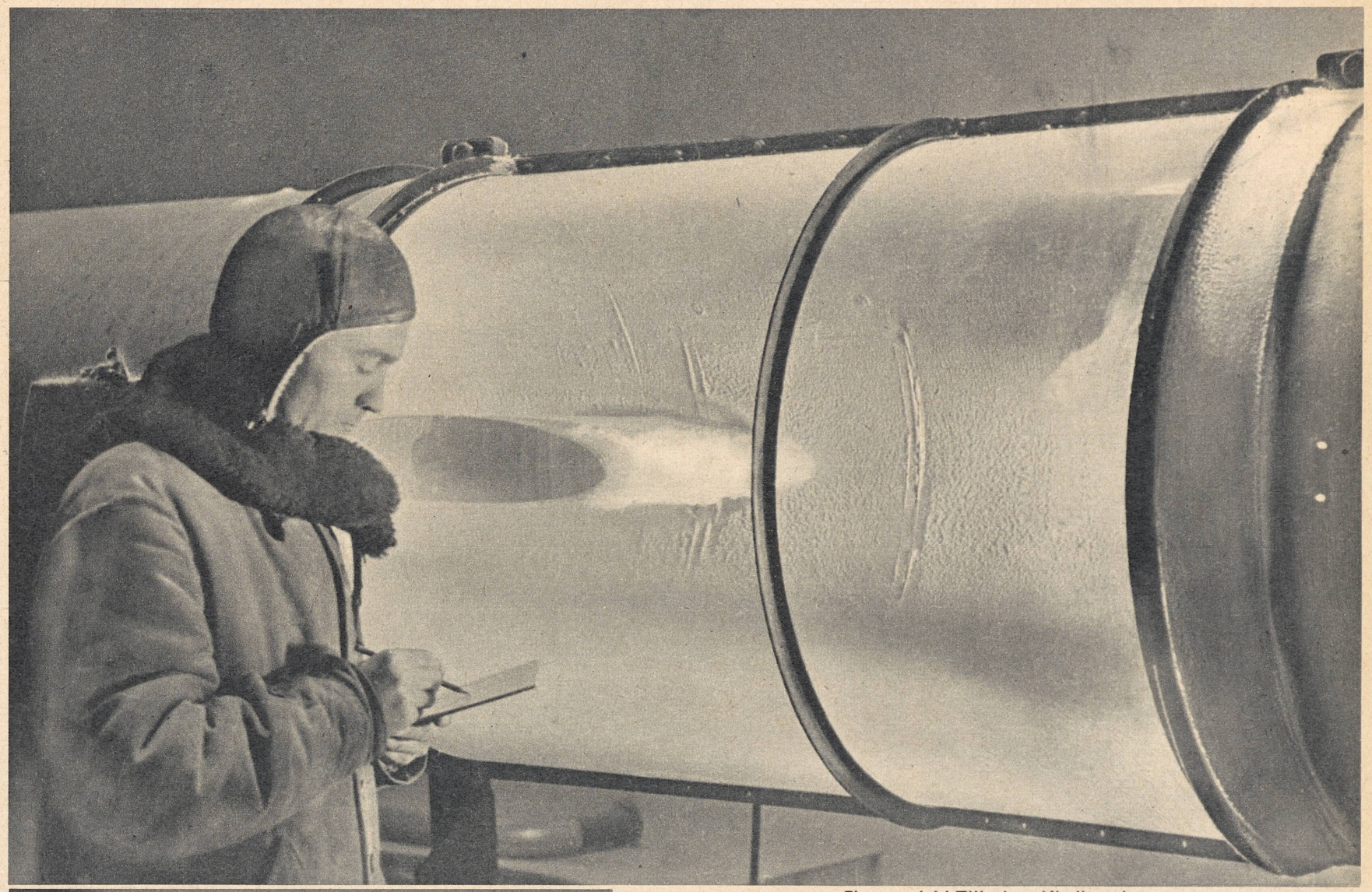

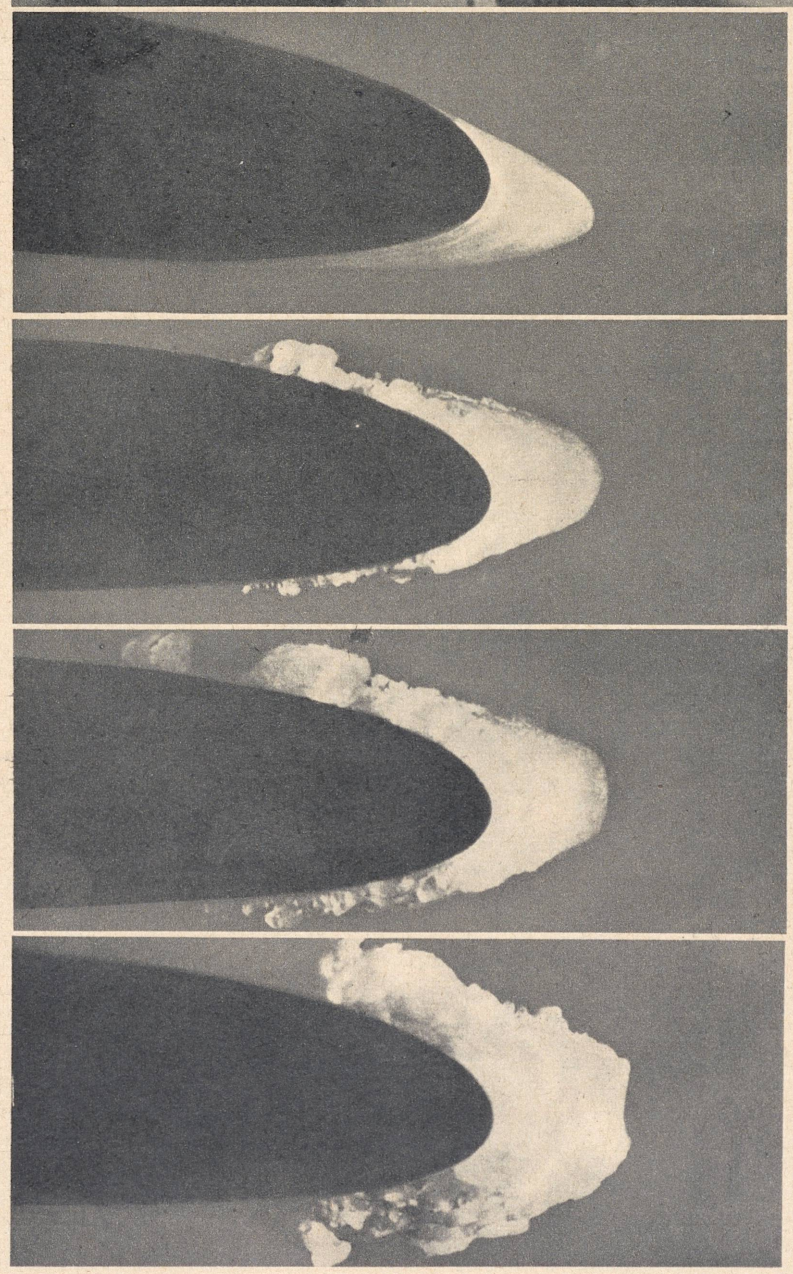

Flyvemodel i Tilisnings-Vindkanalen

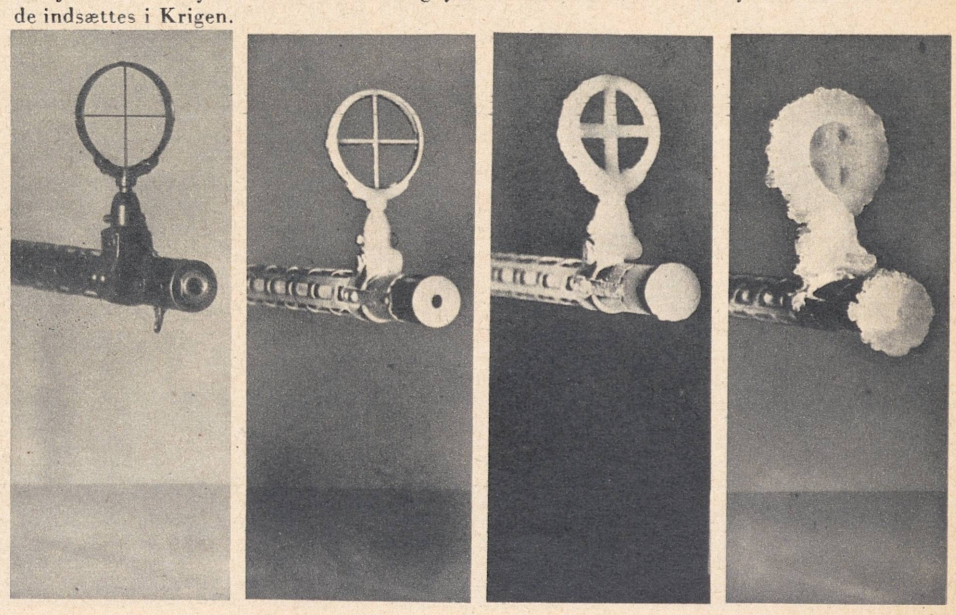
I denne til Formaalet specielt konstruerede Vindkanal i den aerodynamiske Forsøgsanstalt i Göttingen bliver Flyvemaskindele bragt ind i en Luftstrøm ved forskellige Temperaturer og Fugtighedsgrader. Paa denne Maade bliver det for Flyveteknikken saa vigtige Tilisningsfænomen undersøgt

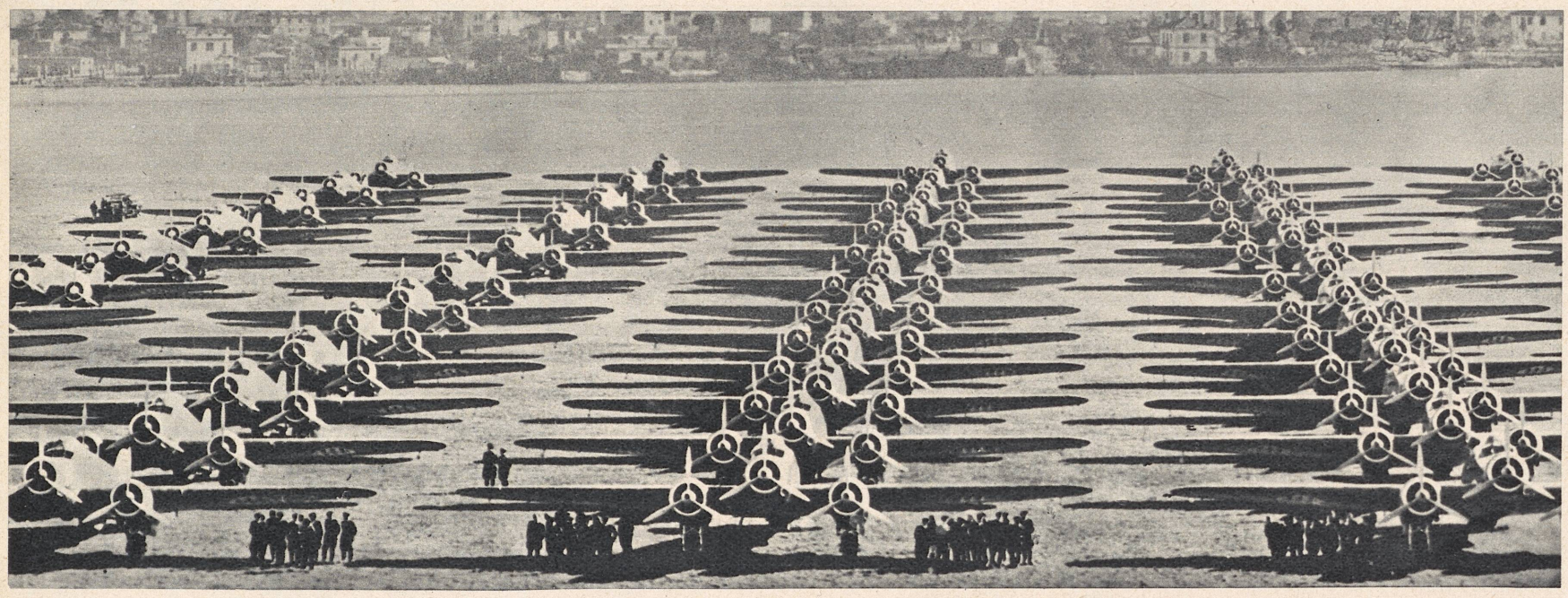

Kan Flyvemaskiner taale Kulde?

Naar en Flyvemaskine gennem længere Tid opholder sig i større Højde, kan det ske, at ikke blot enkelte Dele, men endogsaa selve Vingerne dækkes af et Islag. Den deraf følgende Vægtforøgelse, som ofte beløber sig til mange Centner, og Forandringen af alle Maskindelenes Profiler, der er udarbejdet minutiøst i Overensstemmelse med Lovene for Luftstrømninger, betyder ikke blot en Formindskelse af Hastigheden, men ofte ogsaa en stor Fare for Flyvesikkerheden. Den metereologiske Forskning har konstateret, at saadanne Islag for det meste indtræder, naar Maskinen kommer ind i saakaldte „underafkølede" Skyer, som selv ved Temperaturer langt under Frysepunktet endnu bestaar af Vanddraaber. For nu grundigt at kunne studere Aarsagerne til og Følgerne af disse Tilisninger og finde Midler til at undgaa dem undersøger man de enkelte Maskindele i en særlig Tilisnings-Vindkanal i den aerodynamiske Forsøgsanstalt i Göttingen.

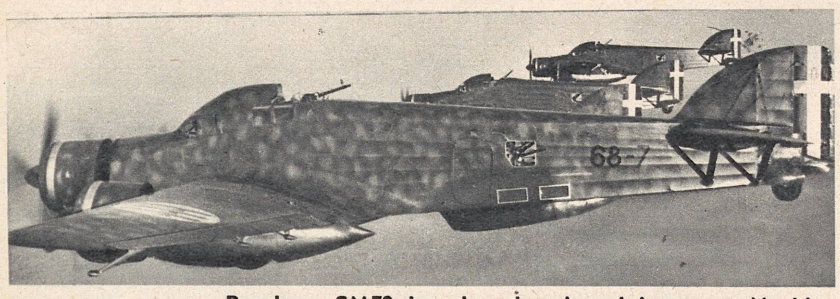
Man kan tydeligt se, hvordan der i en kold fugtig Luftstrøm danner sig en ujævn, stadig tykkere Isskorpe paa Vingeprofilen. Herved ændres Luftstrømmen, hvis Ensartethed er saa vigtig for Flyvehastighed og Flyvesikkerhed. Ogsaa paa Maskingeværer danner der sig et lignende Islag. Der stilles hermed Flyvemaskinkonstruktøren særlige Opgaver, som det ved Samarbejde med den tyske Luftfart-Forskning lykkedes at faa løst, inden det tyske Luftvaaben skulde indsættes i Krigen.

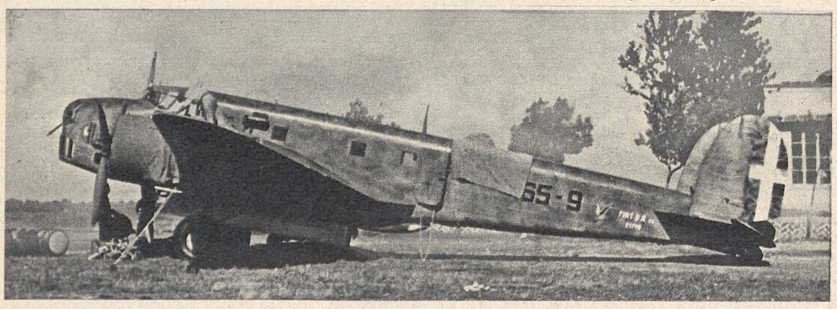
Det italienske Luftvaabens Stolthed: de svære Bombemaskiner. En Bombereskadre bestaaende af Maskiner med tre Motorer staar opstillet rækkevis i den hjemlige Havn til en sidste Besigtigelse før Starten mod Fjenden

ITALIENS LUFTVAABEN

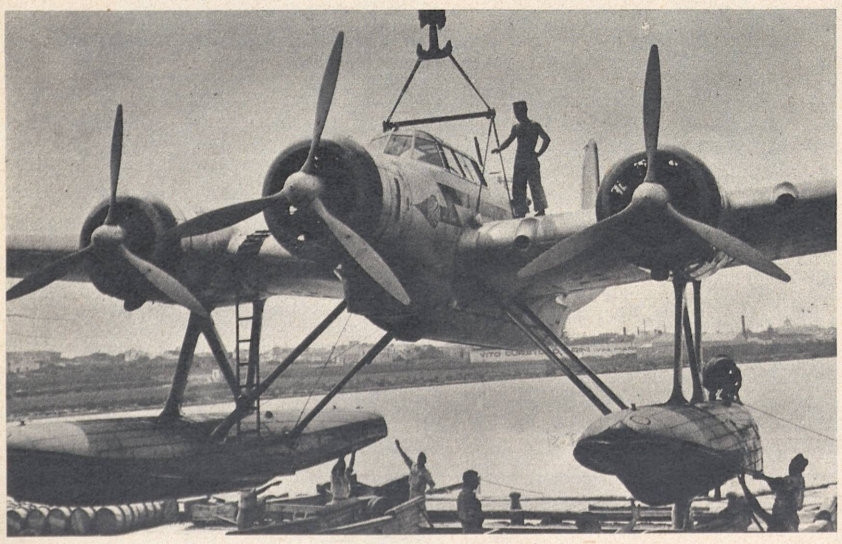
En svær Bombemaskine

Bomberen SM 79, der udmærker sig ved sine mange Maskingeværer, er konstrueret af den berømte Flyvemaskine-Konstruktør A. Marchetti. Ved sin Bæreevne og store Aktionsradius gjorde denne Maskine god Fyldest baade i Krigen i Spanien og i Abessinien

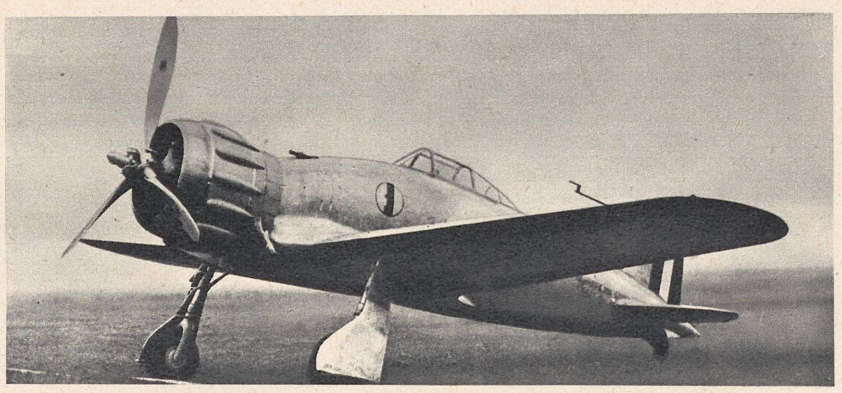
En hurtig Bombemaskine

Den hurtige Bomber, Fiat B. R. 20, med to Motorer, som ogsaa bliver benyttet ved Angreb over lange Strækninger

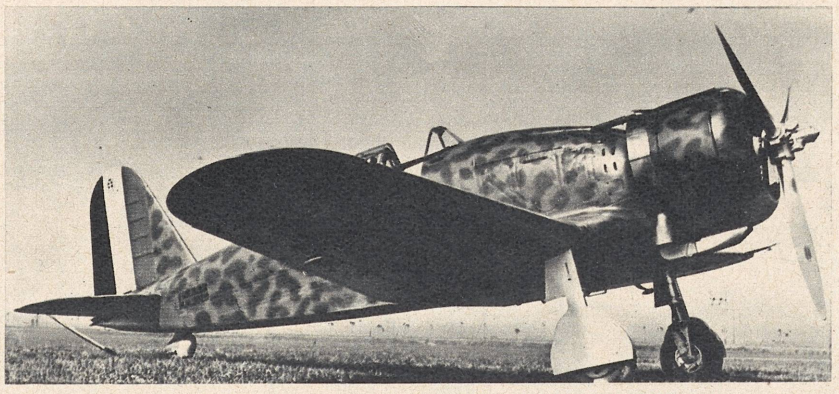
Vandbombemaskiner

Cant Z 507 er en prøvet og anerkendt Type. Denne Vandflyvemaskine med tre Motorer fra Monfalcone-Værftet er en hurtig Bombe- og Fjernopklarinasmaskine til Brug for Krigen i Middelhavet

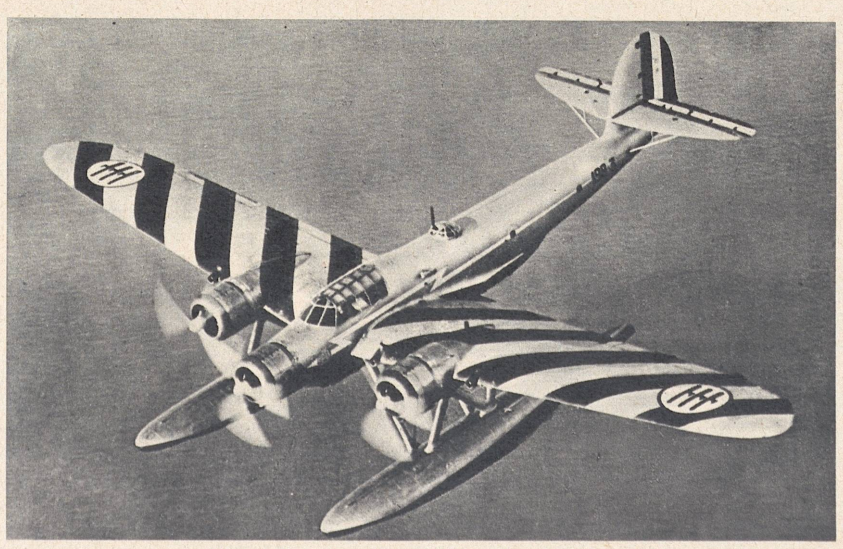
En hurtig Jagermaskine

Italien har konstrueret to Slags Jagermaskiner: de hurtige og de særlig let manøvrerbare Jagermaskiner. To Repræsentanter for den hurtige Type er Macchi C 200 med Fiat-Motor og . . .

en let manøvrerbar Jagermaskine,

. . . den lille stærke Fiat C 50, som ofte anvendes til Afværgelse af fjendtlige Flyverangreb

En Torpedojagermaskine

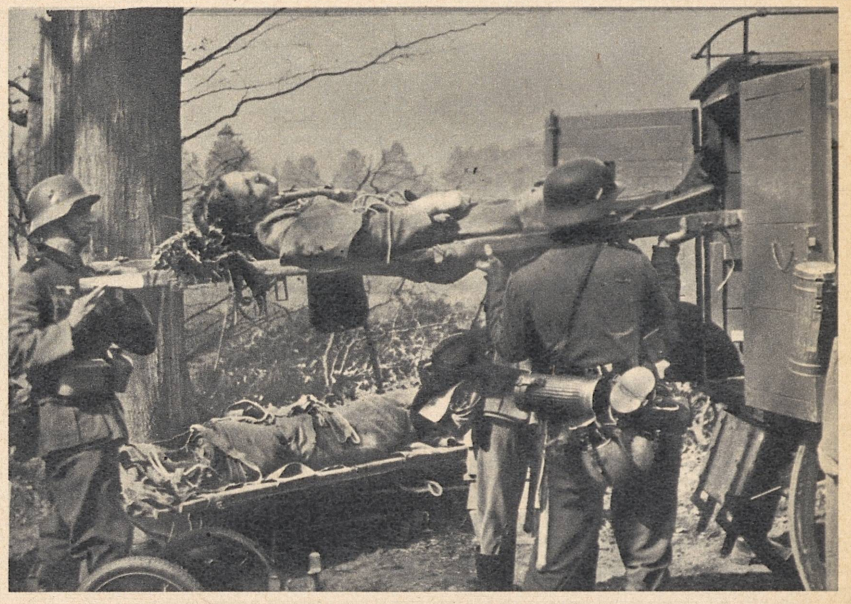
U-Baadens Broder i Luften: Vandflyvemaskinen, som nedkaster Torpedoer, bruser lige over Vandspejlet tæt hen imod det fjendtlige Skib, den udløste Torpedo falder i Vandet, og den dristige Jager drejer af

Tidens Krav

Konserveret Blod — Hurtig Hjælp — Sygegymnastik — Alt for de saarede Soldater

Nødhjælp helt ude i forreste Linie
Til ethvert Kompagni i den tyske Hær hører der Sygehjælpere og Sygebærere, der i Stedet for Patrontasken bærer en Taske med Medikamenter og Forbindssager i Livremmen. Disse Mænd med det røde Kors paa Armen stormer ubevæbnet frem sammen med deres Kammerater og yder de saarede den første Hjælp

I Nærheden af Bataillonens Kommandosted er Troppeforbindingspladsen
En Gruppe Sygebærere er lige vendt tilbage med saarede. Disse bliver paa en Baare skubbet ind i Ambulancevogner og straks kørt til Hovedforbindningspladsen

Foto P. K. Neumann

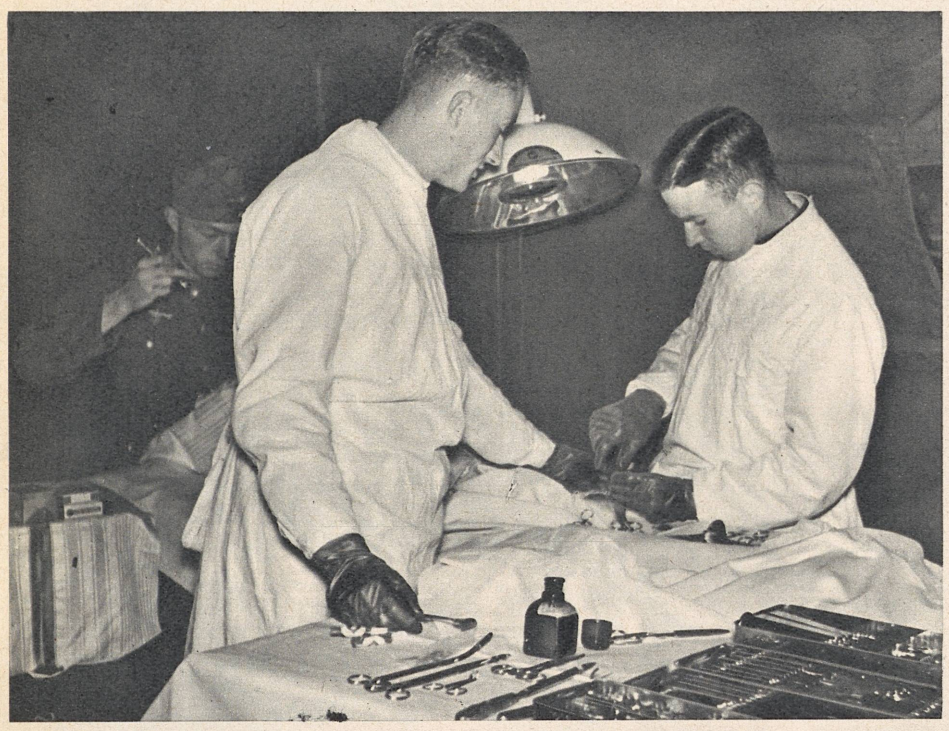

Paa Hovedforbindingspladsen, hvor alle Regimentets saarede bliver samlede

T. h.: **Ogsaa saarede Modstandere** faar selvfølgelig Hjælp

T. v.: **Livseliksir paa Flasker** bliver bragt ud til de saarede. Den solidt indpakkede Ampulle indeholder konserveret Blod. Saaledes er det muligt at foretage Transfusioner ude i forreste Linie fjernt fra Donorens Opholdssted. I enhver Soldats Kendingsmærke er hans Blodtype udstanset, for at Sygehjælperen straks kan vide, hvilken Ampulle han skal bruge til den saarede

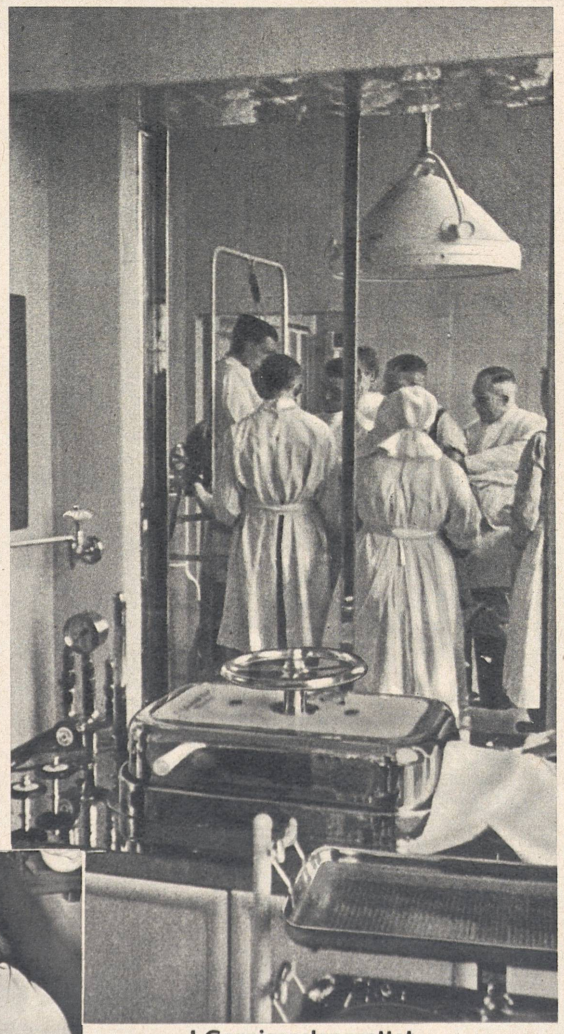

I Lazaretteltet paa Hovedforbindingspladsen
Her staar alle mulige Hjælpemidler til Raadighed for Lægerne. De haardtsaarede bliver straks behandlet paa Operationsbordet af sagkyndig Haand. Derpaa sendes de ad den hurtigste Vej til Lazaretterne

1914—18 blev rundt regnet 5.700.000 tyske Soldater saaret, d. v. s. omtrent en Trediedel af hele den tyske Hær i Verdenskrigen. Omtrent Halvdelen af disse kunde efter Helbredelsen vende tilbage til Fronten. Fra 10. Maj 1940 til Vaabenstilstanden i Frankrig udgjorde det samlede Antal saarede tyske Soldater 111.000 Mand, hvoraf langt den største Del efter Helbredelsen atter var i Stand til at gøre Tjeneste ved Fronten. Naar de tyske Tab var saa smaa i Sammenligning med Modstanderens, saa skyldes dette ikke mindst det fortrinlige tyske Sanitetsvæsen, der i eet og alt er paa Højde med Tidens Krav.

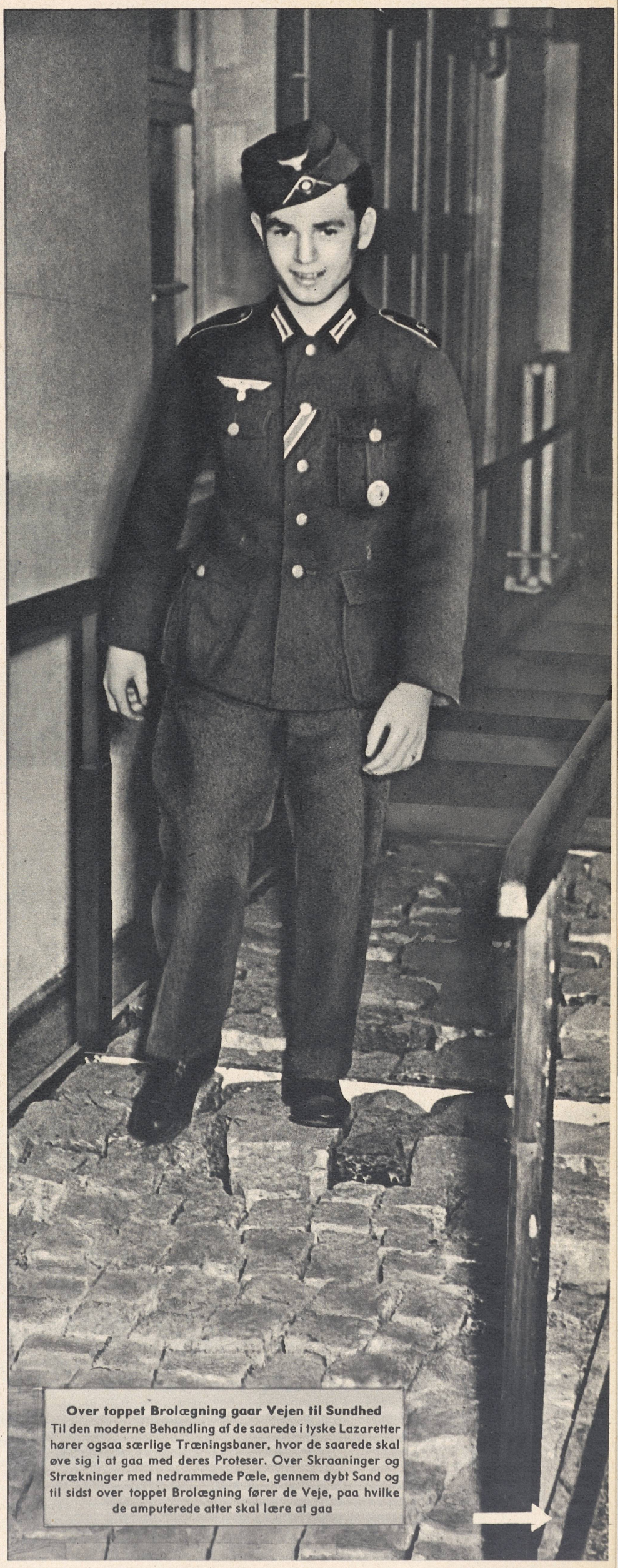

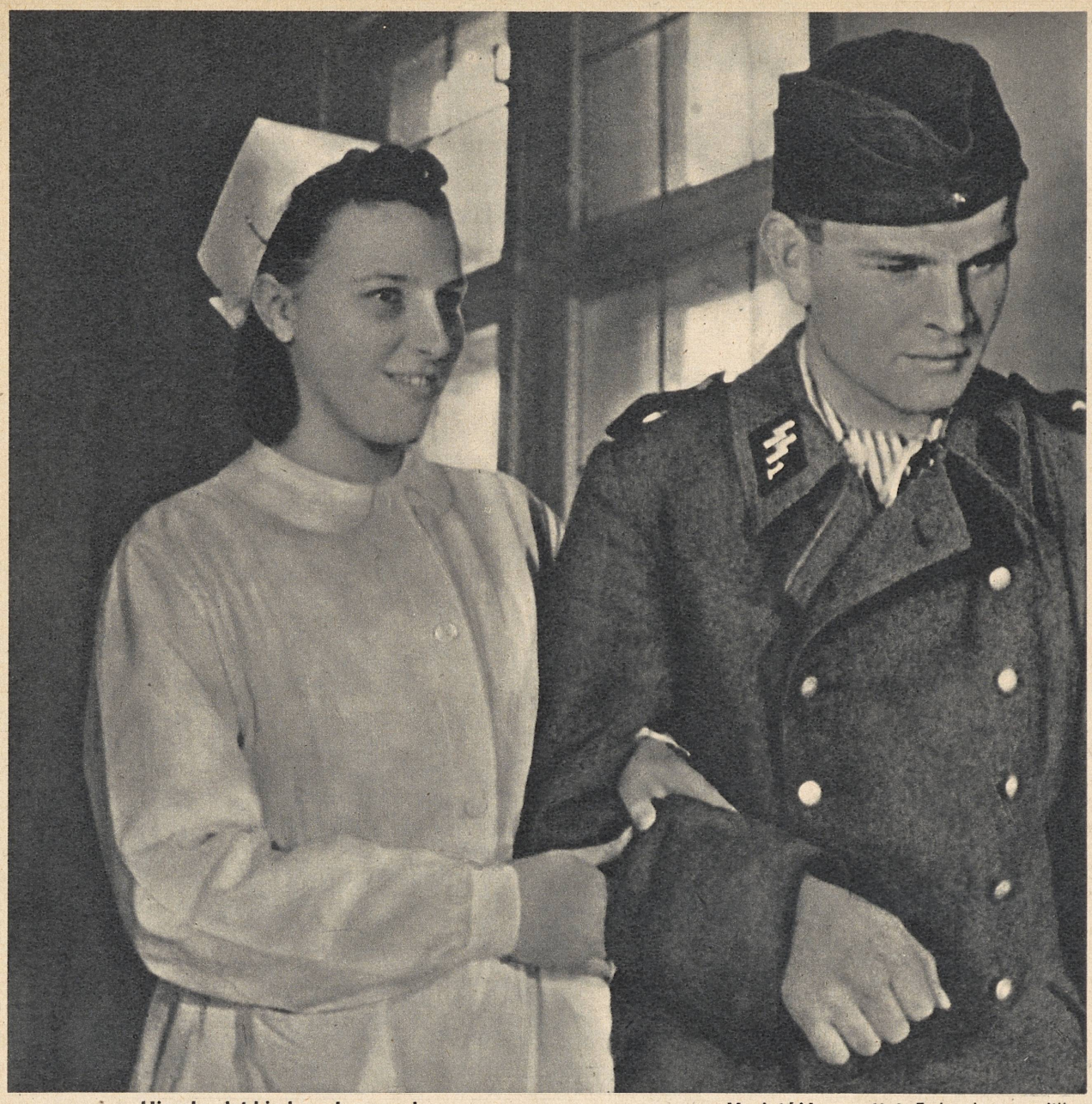
I Garnisonslazarettet
I Steriliseringsrum og Operationssal staar en Hær af Læger og Sygeplejersker beredt til at helbrede de saarede

En bitter Pille bliver til et sødt Bolsje
I disse Kedler bliver bitre Piller overtrukket med Sukker, saa at den syge lettere kan tage dem

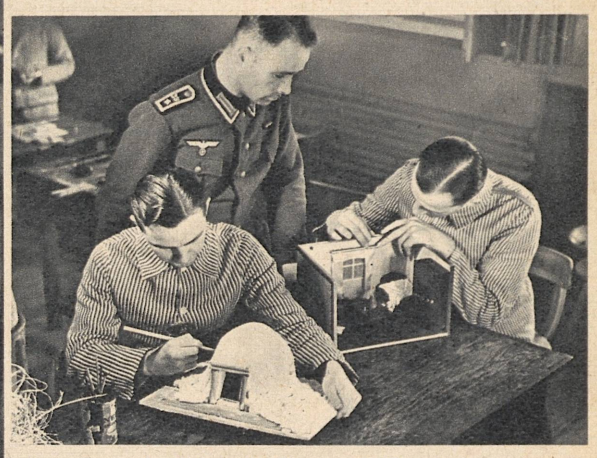
Over toppet Brolægning gaar Vejen til Sundhed
Til den moderne Behandling af de saarede i tyske Lazaretter hører ogsaa særlige Træningsbaner, hvor de saarede skal øve sig i at gaa med deres Proteser. Over Skraaninger og Strækninger med nedrammede Pæle, gennem dybt Sand og til sidst over toppet Brolægning fører de Veje, paa hvilke de amputerede atter skal lære at gaa

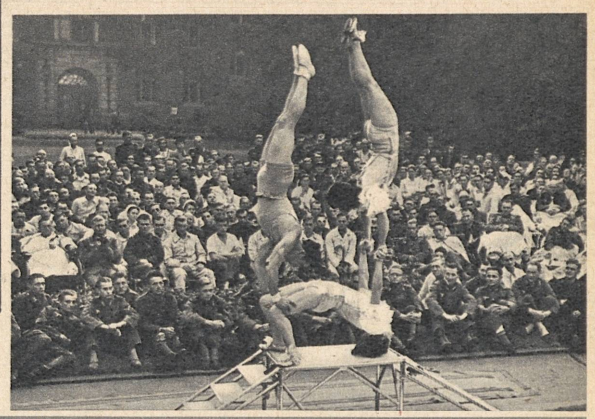
Hjemlandet hjælper de saarede
Sygeplejersker og frivillige kvindelige Hjælpekræfter fra Røde Kors støtter de saarede ved de første Skridt

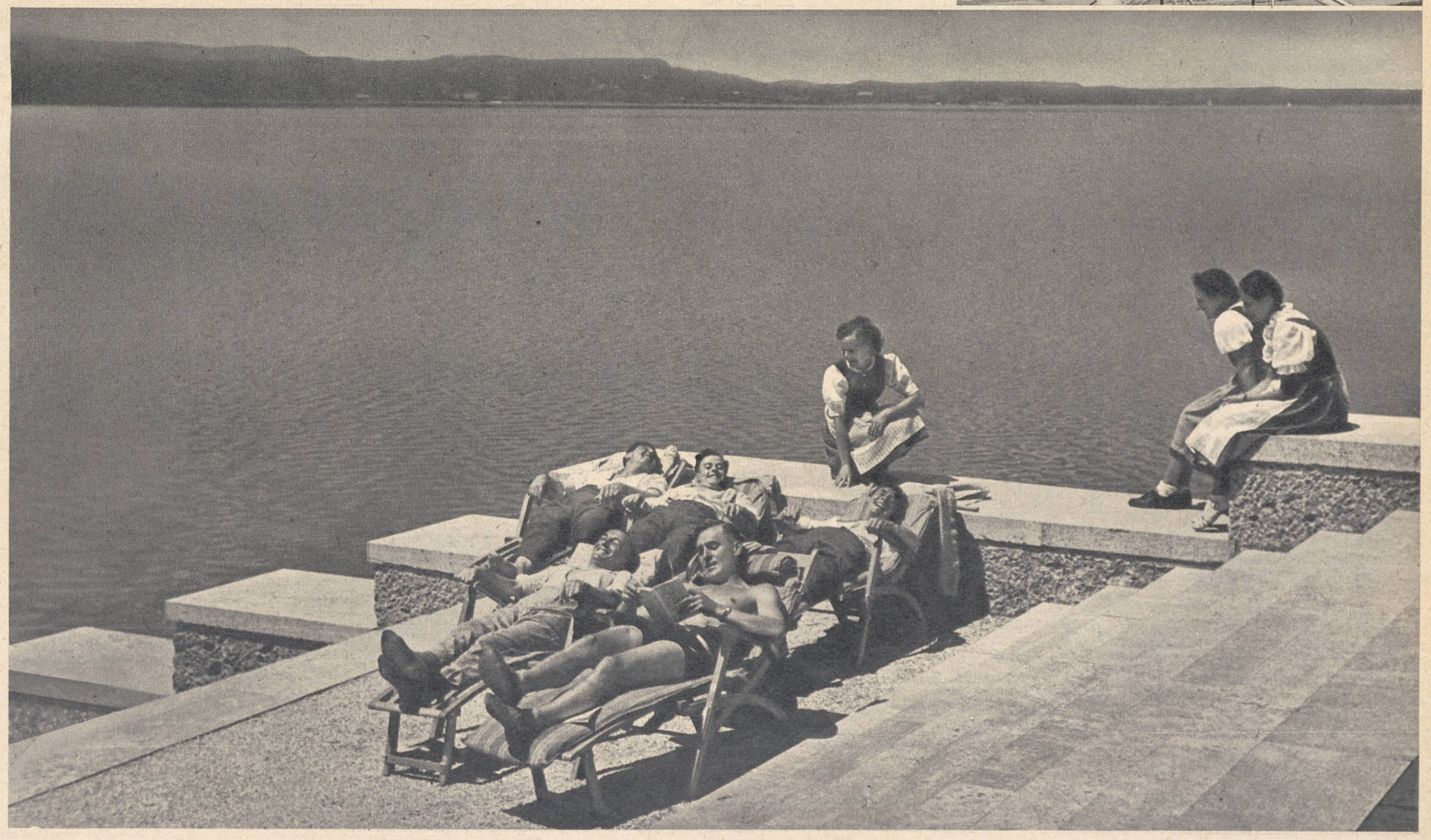
Ogsaa Smaapigerne fra B. D. M. hjælper med:
de glæder de saarede i Lazaretsalen med Blomster og muntre Sange til Trækharmonika. Soldaterne gør Gengæld . . .

. . . med selvlavede Gaver : til Smaapigerne
Dukkestuer og til Brødrene derhjemme en Gipsbunker, som lige er ved at blive malet

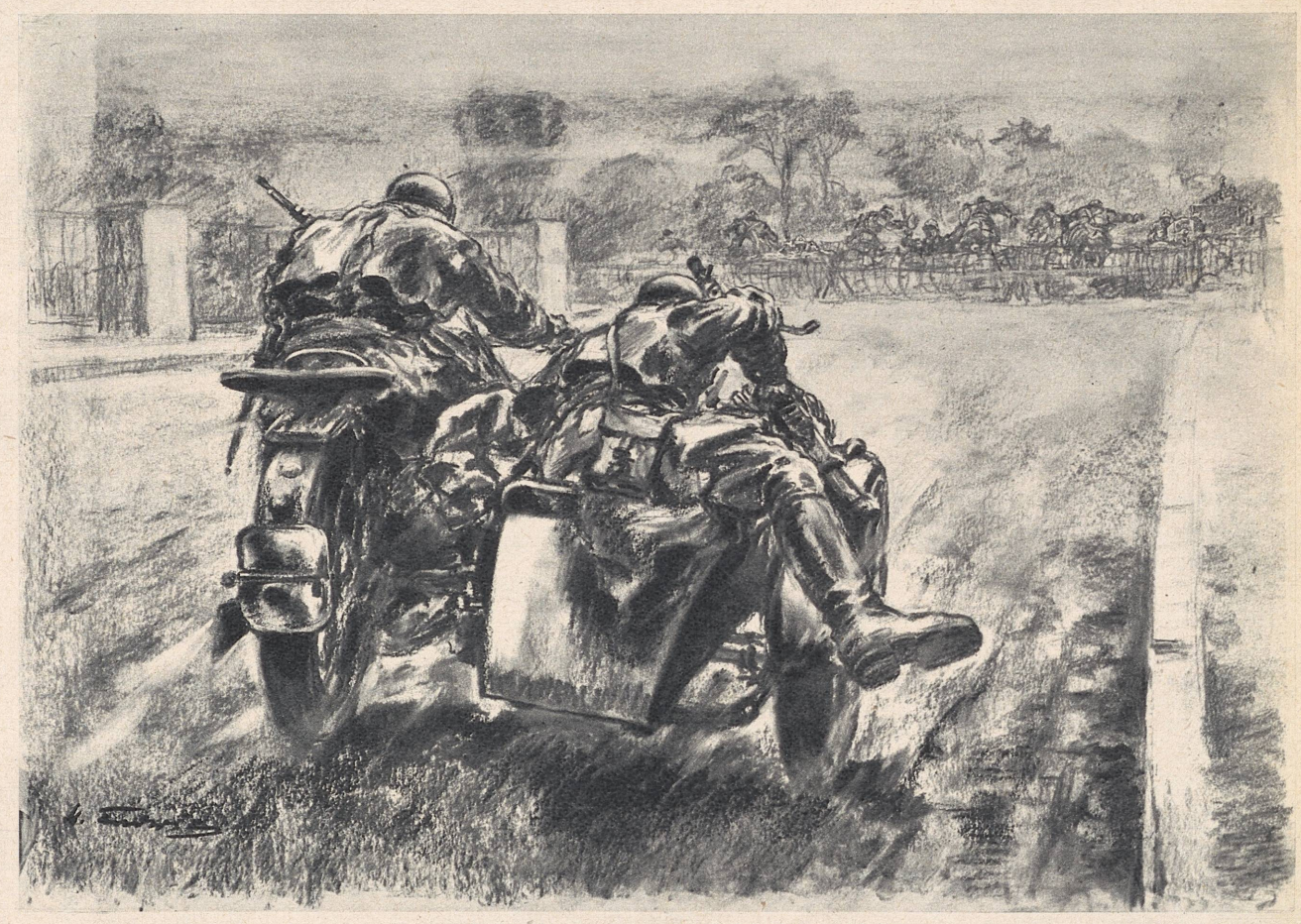
Varieté i Lazarettet. En kærkommen lille Opmuntring i Lazarethaven: Artister fra en stor Varieté viser deres Kunststykker

De helbredte tilbringer deres Rekreationsorlov paa de smukkeste Steder i Tyskland, ved Bjergsøer, paa Højfjeldssanatorier og ved Havet
Et af disse Steder er Hotellet ud for Autostradaen ved Chiemsee, hvor Rekonvalescenterne tilbringer lykkelige Dage paa Terrasser og i Parker og indaander den styrkende Bjergluft, før de atter vender tilbage til deres Kompagnier. Dette Hotel, saavel som mange andre, har Rigsminister Dr. Todt stillet til Raadighed for Soldaterne til Rekreation

Ende

To Løjtnanter melder:

Paa Broen ved St. Hippolyte den 21. Juni 1940

Vi offentliggør i det følgende to tjenstlige Meddelelser, som to Løjtnanter afgav til deres foresatte om to forskellige Kamphandlinger, som begge fandt Sted i en og samme Divisions Kampomraade. Vi bringer disse Indberetninger uden nogen som helst Kommentar, i deres oprindelige korte, militaere Stil, som undgaar ethvert overflødigt Ord. Begge Officerer fik Ridderkorset til Jernkorset. Disse Indberetninger, der selvfølgelig blot er to blandt Tusinde af lignende Meldinger, vidner om Stemningen i Hæren, hvor man er overbevist om, at det i Grunden ikke er Teknikken og Organisationen, men den enkelte modige Mand, som vinder Sejren.

Indberetning om Erobringen af Indre-Broen ved St. Hippolyte den 21. 6. 1940

Den 21. 6. 1940 fik jeg som Fører af en Motorcykel-Rekognosceringstrop den Opgave at undersøge, om Overgangen over Indre ved St. Hippolyte var ødelagt, eller om den var besat af Fjenden; desuden fik jeg Ordre til, saavidt muligt, straks at tage Overgangen i Besiddelse og holde denne aaben.

Omtrent 400 m paa denne Side af Broen lod jeg gøre Holdt bag ved et Hus, hvor vi ikke kunde ses fra Broen og den anden Flodbred, og gik til Fods med min Rekognosceringstrop frem imod Broen, idet vi undgik Vejen.

Da vi var omtrent 50 m fra Broen, fik vi Ild fra Maskingeværer og Geværer omtrent 200 m inde paa den anden Side, som paa Grund af deres heldige Position tvang os til at søge Dækning. Desuden var der ikke noget Skudfelt at finde til mine to Maskingeværer, da vi befandt os i højt Græs, og paa Grund af de lidte Tab betjentes hvert Maskingevær kun af een Skytte.

Jeg lod Maskingeværerne blive tilbage og gik alene videre frem mod Broen. Jeg havde givet begge Maskingeværskytterne Befaling til begge at betjene det ene Maskingevær, for at de, ved at den ene af dem lagde Geværet op paa sin Skulder, kunde skyde hen over det høje Græs. Da jeg var ankommet til Broen, konstaterede jeg, at den var ubeskadiget. Om der var Sprængladning anbragt, kunde jeg ikke se. Jeg gik et Stykke tilbage for at sende en Ordonnans med Melding herom til min Afdeling. Her blev jeg opmærksom paa Underofficer Hilsz, som stod langt tilbage og kaldte paa mig. Hilsz hørte til en Observationsgruppe fra første Kompagni, der laa længere tilbage.

Han kom frem til mig og sagde, at han ud fra sine Observationer var af den Mening, at man paa Grund af den fjendtlige Ild meget vanskeligt og frem for alt kun alt for langsomt vilde kunne naa frem til Broen. Han foreslog derfor, at vi paa hans Motorcykle, som han havde staaende længere tilbage, skulde køre over Broen mod Fjenden. Jeg indvilligede heri. Vi satte os paa hans Motorcykel med Sidevogn og kørte i stærk Fart over Broen. Da vi kom ud paa Broen, konstaterede vi, at der bag ved den første Bro var endnu en anden Bro, og at de fjendtlige Stillinger befandt sig bagved den anden Bro.

Vi kørte ogsaa over den anden Bro direkte ind mod de forreste fjendtlige Stillinger og blev straks beskudt af Fjenden. Ubehagelig var frem for alt Flankebeskydningen og Uvisheden om, hvorvidt Broen alligevel skulde være forsynet med en Sprængladning.

Da vi nærmede os de første fjendtlige Stillinger, som laa direkte bag ved Broen, rejste først nogle enkelte fjendtlige Skytter sig og efterhaanden flere. De forsøgte at naa hen til to Lastbiler for at slippe væk med disse. Dette blev forhindret derved, at Underofficer Hilsz kørte frem forbi Lastbilen og anbragte sig med sin Motorcykel paa tværs foran denne. Chaufførerne blev tvunget til at staa af. 30 Mand med to Maskingeværer og en Antitankkanon blev taget til Fange. Det lykkedes en Bil længere tilbage at slippe væk med een eller to franske Officerer.

Ved Hjælp af mine to Maskingeværer sikrede jeg først Brohovedet paa Fjendens Side. Der blev udkommanderet flere fra Afdelingen til at danne Brohoved.

Dannelsen af Brohovedet vanskeliggjordes meget og hindredes i Begyndelsen helt af et fjendtligt Maskingevær i vor højre Flanke. Dette Maskingevær stod omtrent 5-600 m fra Broen paa den Vej, der løb hen gennem Dalen paa tværs af vor Angrebsretning.

Jeg havde opdaget denne Stilling og kørte med Underofficer Hilsz i hans Sidevogn hen ad Vejen til dette Maskingevær. Vi blev beskudt, og Underofficer Hilsz blev saaret i venstre Fod af et Strejfskud. Ligeledes blev Motorcyklen ramt flere Gange.

Vi standsede og søgte Dækning. Omtrent 200 m foran os var det fjendtlige Maskingeværs Stilling. Vi saa, at en fjendtlig Skytte rejste sig ved Maskingeværet. Saa sprang Underofficer Hilsz til Trods for sit Saar atter op paa sin Motorcykel, satte den i Gang og for sammen med mig løs paa Maskingeværet.

Dette gav straks igen Ild. Alligevel lykkedes det os at køre helt frem til Maskingeværstillingen. En Løjtnant, som havde betjent Maskingeværet og ogsaa i sidste Øjeblik forsøgte at skyde med Maskingeværet i Hoftehøjde, en Officersaspirant og tre Mand blev afvæbnet og taget til Fange.

sign. Bohnenberger, Løjtnant.

Indberetning om en Stødtrops Aktion paa Broen ved Beaugency den 17. 6. 1940

Den 17. Juni 1940 henimod Kl. 21 fik jeg Ordre til med min Deling at slutte mig til en Stødtrop. Stødtroppen bestod af Pionerer, en Antitankdeling og et Kompagni af en Maskingeværbataillon.

Jeg kørte med min Deling fra Baule til Beaugency og meldte mig der i Udkanten af Byen hos Kompagnichefen for Pionererne og fik Ordre til sammen med nogle Antitankskytter at sikre Tilførselsvejen og danne et Brohoved. En Rekognosceringstrop af Pionererne konstaterede, at

Broen ganske vist var ubeskadiget, men gjort klar til Sprængning.

Jeg førte min Deling med ladt Skyts hen ad Vejen fra Beaugency i Retning af Broen. Paa Vejen derhen tog vi en fransk Vagtpost til Fange, der af lutter Angst ikke kunde mæle et eneste Ord.

Ved Broen stod der nogle Pionerer, som meddelte mig, at der allerede var gaaet nogle af dem paa Hosesokker ud paa Broen. Til Sikring opstillede jeg en Kanon til højre for Broen, men med den anden og et Maskingevær gik vi op paa Broen. Undervejs opdagede vi paa venstre Side af Brogelænderet en Tændsnor med en Sprængladning. I samme Øjeblik kom Pionererne fra den anden Ende af Broen styrtende tilbage, overdænget af en Regn af Gevær- og Maskingeværkugler, og raabte: „Panser og Maskingeværer!"

Jeg placerede Antitankskytset for Enden af Broen; og faa Sekunder efter hørte vi fra den modsatte Bred Panservognens Raslen. Saa aabnede vi Ilden. Jeg lod de to Kanoner, der var blevet anbragt til Sikring, hente og placerede den ene til venstre og den anden til højre paa Broen. Desuden bad jeg Maskingeværbataillonens Kompagnichef om to Delinger, som jeg placerede til højre og venstre for Broen. Saa gik jeg med nogle Pionerer op paa Broen, overskar Tændsnoren og kastede Sprængladningen i Vandet. Saa skød vi i al Ro den ene Antitankkanon frem paa Broen. En Delingsfører fra Maskingeværbataillonen med 2 Maskingeværer stillede sig yderligere frivilligt til min Disposition. Efter at være kommet nogle Meter frem, fik vi lige forfra en heftig Ild. Først søgte vi fuldstændig Dækning, men efter at vi havde opdaget Maskingeværets Mundingsild bag ved en Afspærring, som var opkastet paa den sidste Trediedel af Broen, aabnede vi Ilden med Antitankkanonen og begge Maskingeværerne. Fra højre Flodbred fyrede ogsaa to franske Maskingeværer, som stod i Nærheden af et bredkronet Træ, heftigt ud paa Broen. De tre Antitankkanoner og de to Maskingevær-Delinger, der stod paa vor Bred, gav Ild. Jeg havde givet dem Ordre til under ingen Omstændigheder at skyde paa Broen, da der var anbragt Sprængladninger paa den. Maskingeværet foran os paa Broen blev efter nogle Skud med Pansersprænggranater bragt til Tavshed.

Paa Broen ved Beaugency den 17. Juni 1940

Vi gik saa springvis frem, først med Antitankkanonen og det ene Maskingevær, saa med det andet. Paa Grund af den stærke Beskydning maatte vi skyde Skytset fremad i krybende Stilling. Da vi var naaet tæt hen til Barrikaden, løb der pludselig noget hen imod os. Vi skød, od den mørke Masse faldt sammen. Da det blev lysere, opdagede vi, at det var en Hest. Da jeg i Mørket ikke kunde se, om der var en Aabning i Barrikaden, eller om der var helt spærret af Miner, affyrede jeg en Lysbombe. Ved Skæret af denne opdagede vi en Gennemgang, som vi saa, da det blev mørkt igen, skød vor Antitankkanon igennem. Lige da vi var naaet gennem Barrikaden, fik vi igen heftig Maskingeværild forfra. Men det franske Maskingevær havde skiftet Stilling paa Brohovedet. Vi gav straks Ild med alle vore Vaaben. Da vi mangiede Ammunition, og Maskingeværerne desuden var skudt varme, blev vi nødt til at blive paa Stedet. Vi udfyldte denne Ildpause med nogle enkelte Geværskud. Begge Maskingeværerne blev erstattet med andre, og der blev hentet Ammunition til Antitankkanonerne.

Saa kom der en Kaptajn og spurgte mig, om jeg behøvede Hjælp. Jeg bad ham om Sprænggranater og, naar vi var kommet over Broen, om yderligere to Antitankkanoner og nogle Maskingeværer til at danne et Brohoved med. Da vore Vaaben atter var skudberedte, krøb vi videre fremad. Maskingeværet foran os paa Brohovedet havde skiftet Stilling og stod nu i Forterrænet til højre, hvorfra vi endnu stadig blev beskudt. Jeg naaede Brohovedet, barrikaderede for en Sikkerheds Skyld Antitankkanonen og begge Maskingeværerne med Sandsække og lod en Ordonnans hente Antitankkanonerne og Maskingeværerne. Derpaa byggede jeg Brohovedet op til alle Sider i en Langde af omtrent 50 m. Fra Broen gik der en Vej baade til venstre og højre. Mellem begge disse Veje var der en tæt Skov.

Efter at jeg med en Granatkaster havde ramt denne Skov med nogle Granater, og det desuden var blevet lysere, sendte jeg nogle Rekognosceringstropper ud og udvidede samtidig Brohovedet. I en Lade med tilstødende Huse og Skure tog vi saa omtrent et Kompagni Franskmænd, for en Del Negre, til Fange. Efter at vi ogsaa havde afsøgt Forterrænet med Maskingeværild, var der endnu nogle Franskmænd, som rejste sig op fra Markerne.

Efter en yderligere Gennemstrejfen tog vi endnu omtrent 20 Mand til Fange og opdagede ved Flodbredden en ladt fransk Antitankkanon, som var indsat til Beskyttels af Broen. I en Gaard fandt vi omtrent 20 Motorcykler med Sidevogne, direkte ved Brohovedet en 7.5 cm Kanon, der var barrikaderet med Sandsække. Vor Ild havde tilsyneladende forhindret den i at skyde mere. Paa Vejen til venstre saa man flere Spor af store Panservogne. Efter nogle Timers Forløb blev vi saa afløst.

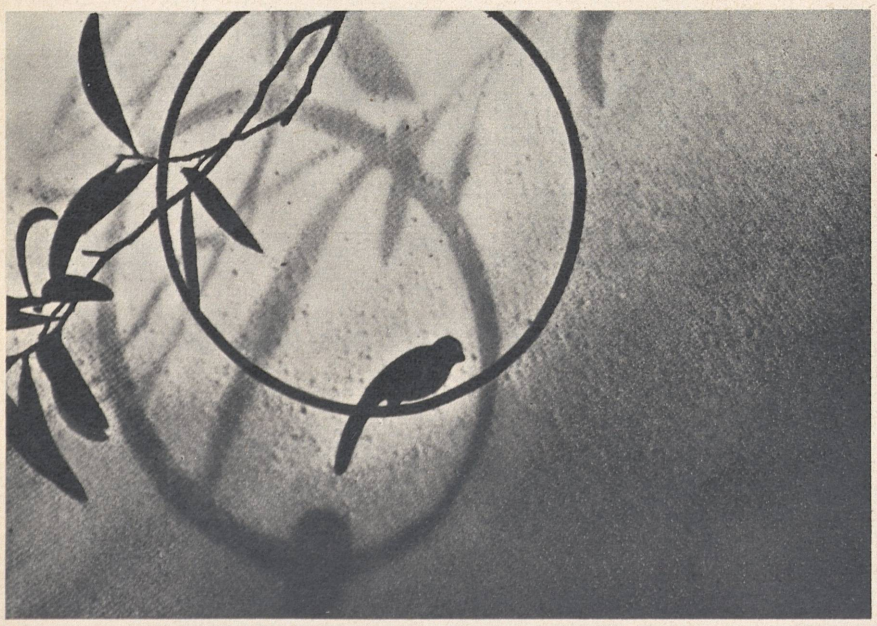
sign. Noack, Løjtnant.

Et godt Billede ma jages som et sky Vildt . . .

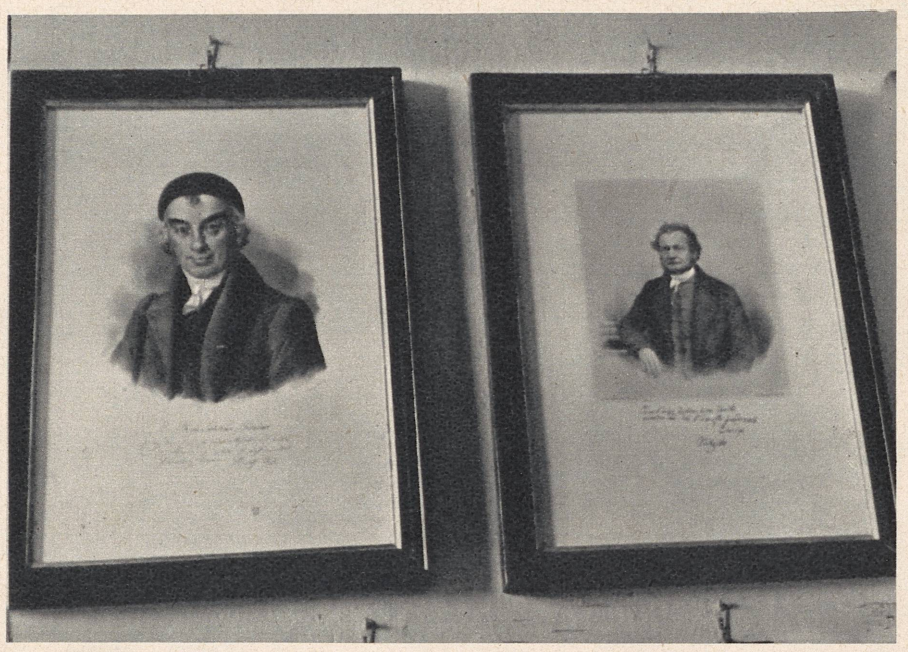

Som et gammelt japansk Træsnit
Fyrværkeri ved en Tempelfest i Japan

Japanernes Præstationer paa Fotografiets Omraade overrasker Gang paa Gang. Det er sandt nok, at den fotografiske Kunst først er kommet til Japan fra Vesten; den blev imidlertid ikke kritikløst overtaget, men fra Grunden af omformet og tilpasset til den gamle Tradition. Fotografisk betragtet er Japanerne et meget ungt Folk, men den i umindelige Tider udøvede Kunstfærdighed er aabenhart gaaet i Arv til Fotograferingskunsten og præger ogsaa dens moderne Metoder. Et umiskendeligt Træk er det poetisk-dekorative Islæt. Derfor minder gode japanske Fotografier os mange Gange om de gamle japanske Træskærer-Mestres Værker. Den, der opmærksomt betragter japansk grafisk Billedkunst maa indrømme, at Japanerne er i Besiddelse af særlig gode Forudsætninger for at kunne skabe det fremragende Fotografi.

Et fotografisk Stilleben

Schulpfortas „Anegalleri". I denne ærværdige Skoles Hal hænger Billederne af de berømte tyske Mænd, som er udgaaet fra Schulpforta; vi finder her bl. a. Digteren og Seeren Klopstock, Filosofferne Fichte og Nietzsche, samt Historieforskerne Lamprecht og Ranke

Det er Mod og Holdning,

det kommer an paa.

Den gamle Skole Schulpforta i den moderne politiske Opdragelses Tjeneste

Et Aarstid før Krigens Begyndelse aflagde en Gruppe Elever fra den nationalpolitiske Læreanstalt Schulpforta et Genbesøg i en engelsk „Public School". Det interessanteste, som Englænderne havde at vise frem, var deres ærværdige „Great Hall", som de med Stolthed fremhævede som et Vidnesbyrd om en 600aarig Skoletradition. Noget saadant var bestemt kun at finde i England, mente de! Hertil ytrede Læreren, som var de tyske Drenges Leder, med et elskværdigt Smil: „Aah, — saa er deres Skole næsten lige saa gammel som vor . . .", en Bemærkning, som fremkaldte stor Forbavselse hos Englænderne. De hverken vidste eller anede, at Schulpforta ligesom saa mange andre Skoler i Tyskland i 800 Aar havde staaet i den tyske Ungdomsopdragelses Tjeneste.

Tradition forpligter, men har kun Betydning for den, som opfatter den som en levende Kraft, ellers virker den blot som død Fortid og tung Ballast. At erkende Overleveringens skabende Kraft og at lade den indvirke paa Nutidens Vilje og Fremtidens Maal, er den Opgave, som besjæler Lærerpersonalet paa de nationalpolitiske Læreanstalter — og Schulpforta er et godt Eksempel herpaa, thi, som det hedder hos Digteren: „Kun den, som lader sig forvandle, er beslægtet med mig!" Thi den store Forvandling i den tyske Nation førte ikke til en Tagen Afstand fra det historiske, som Tilfældet var ved den franske Revolution — men gaar endog videre endnu.

Efter Reformationen grundlagdes der en Uendelighed af forskellige Kostskoler ved Siden af de middelalderlige Klosterskoler. Og det bare, fordi der ikke fandtes nogen Historie for det tyske Rige, men kun for de mange tyske Provinser og Stammer. England og Frankrig derimod skabte kun een eneste Kostskoleform, i England „Public School", i Frankrig „Licees". Her opdrog man de „Enhedsmennesker", som skulde komme den nationale Idealtype saa nær som muligt. I Tyskland derimod, som maatte lide under, at det var saa delt, kunde man nok stræbe efter en saadan Idealtype, men dog aldrig helt naa den.

Men nu er ogsaa i Tyskland den store Forvandling fuldbyrdet, som bærer hen mod det eftertragtede Maal: at give Tyskerens Skikkelse og Personlighed et entydigt historisk Præg. I de nationalpolitiske Læreanstalter opdrages Mennesket, som er Led i det tyske Samfund, til at føle sig som Bærer af hele Folkets Kraft og Værd.

Men Schulpforta er ikke den eneste af de 22 nationalpolitiske Skoler, hvor ærværdige Traditioner forenes med den nye Tids Aand. Der er bl. a. Klosterskolen Ilfeld, det gamle østrigske Ridderakademi „Theresianum" i Wien, samt de tidligere Kadetskoler Bensberg, Oranienstein, Potsdam og Plön. Disse bærer alle et Præg af den levende Tradition, som Filosoffen Friedrich Nietzsche bekendte sig til, da han besøgte Schulpforta: „Før jeg kendte Schulpforta, har jeg altid ønsket at tilhøre denne Anstalt . . ."

Den legemlige, kulturelle og karaktermæssige Opdragelse er ligeligt fordelt. Man lærer de unge Elever at underordne sig et strengt Liv i Fællesskab og Kammeratskab, samt at klare forskelligartede Føreropgaver. Ligeledes faar de en alsidig sportslig

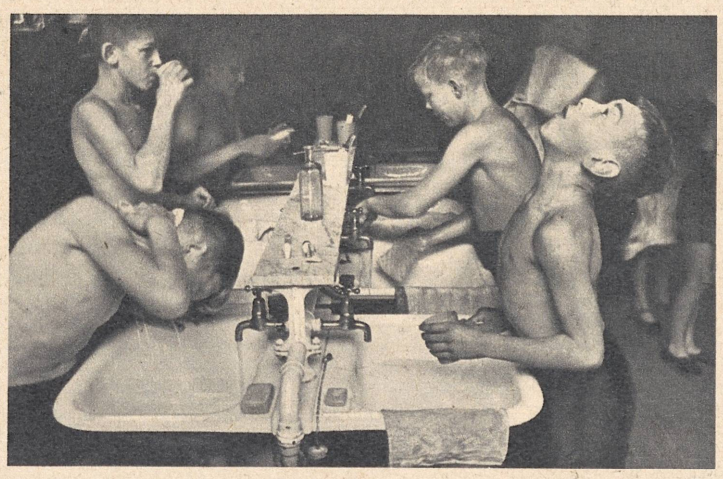
Det er Mod og Holdning, det kommer an paa

Uddannelse, som hærder deres Mod, Viljekraft og Udholdenhed, saasom Terrænøvelser, Ridning, Fægtning, Boksning, Svæveflyvning og Skydning. Man lærer dem at omgaas Motorkøretøjer og giver dem en god musikalsk og haandværksmæssig Uddannelse, dette sidste for yderligere at dygtiggøre dem paa alle menneskelige Omraader. Planmæssigt forberedte Ture til alle Rigets Egne og til Udlandet udvider den unge Mands Horisont. Vandregrupperne fra Schulpforta har berejst et Omraade, som mod Nord begrænses af London og Stockholm, mod Syd af Athen og Sicilien - men ikke for at spille „Globetrottere", nej, for at lære noget, hvad de unges omfattende skriftlige Beretninger herom til fulde beviser. Man opsporede og besøgte tyske Folkegrupper — navnlig i Sydøsteuropa — og medbragte en Rigdom af vigtigt etnografisk Materiale. Men det væsentligste er ikke Opdragelsens og Uddannelsens Alsidighed, det samme vilde jo gælde for Eksempel om et individualistisk bestemt Renæssance-Ideal — nej, det vigtigste er Mandstugten, det er den, som giver det afgørende Præg, ligesom det hos Spartaneren, Ridderen eller Prøjseren ikke var Alsidigheden, der var det vigtigste, men derimod Holdningen, som afhang af Mod og Race.

Frisk Mod! Hold godt fast! Kun begavede Drenge, som besidder det for deres Alder naturlige Mod, optages i Schulpforta. Her prøver Eleverne en Aspirants Mod: Han maa gaa Armgang i et Tov, der er spændt ud i den „Lille Sal"

En Trompetfanfare forkynder, naar Dagens Arbejde paa Schulpforta begynder og slutter. Efter Reveillen . . .

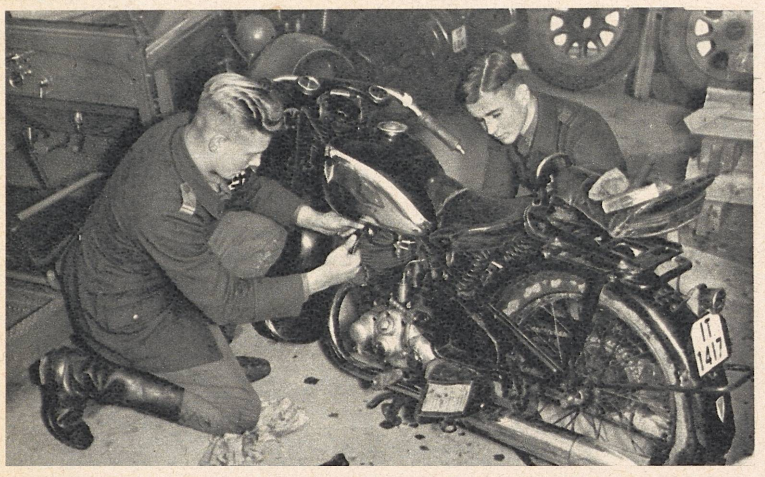
. . . fyldes Vaskerummet i en Fart af glade, pjaskende Drenge. En grundig Morgenvask, og saa gaar det . . .

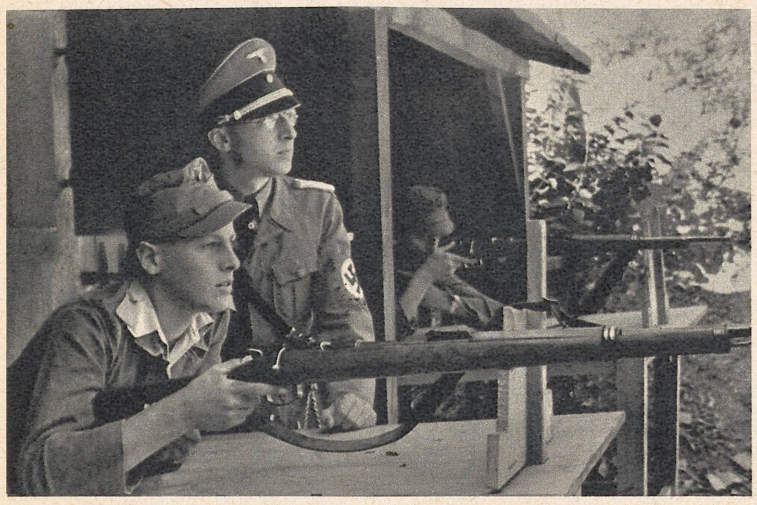

. . . tilbage til Sovesalen, hvor de klæder sig paa, rydder op og reder Senge. Naar den ældre Kammerat, der har Opsyn med de mindre, har erklæret alt i Orden, løber Drengene . . .

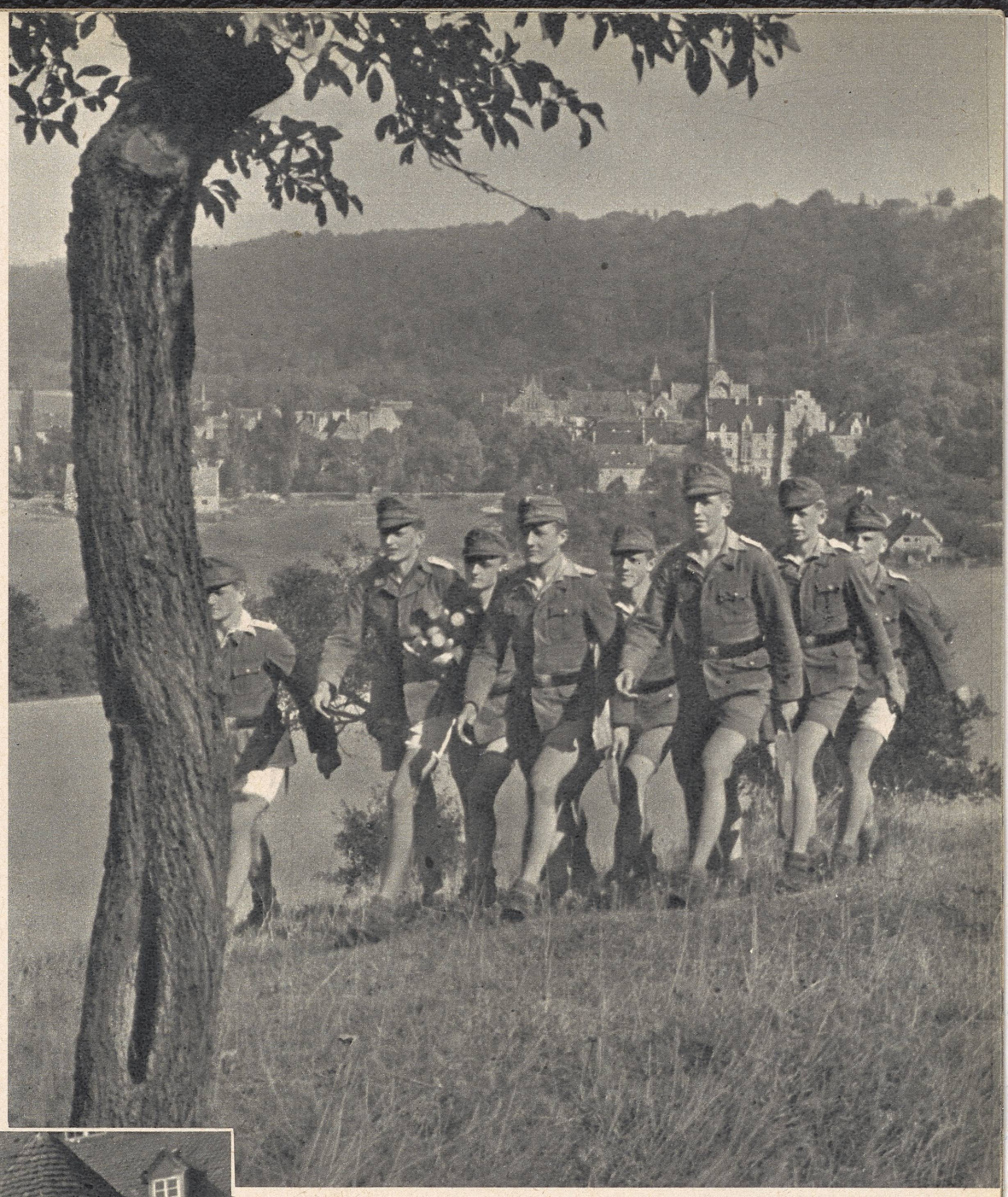
. . . gennem den klosteragtige Buegang til Morgenappellen, som indledes med en „Fanehilsen". Lærere og Elever faar anvist Dagens Opgaver, hvorved der særlig lægges Vægt paa, at enhver forstaar den Betydning, hans Arbejde har for Helheden

Motorer er ikke nogen Hemmelighed for de unge. Her har en Motorcykel faaet Maskinskade; behændigt skilles den ad, og snart er Fejlen fundet og rettet

Elever paa Skydebanen. Det at faa Lov til at vise, at man har en fast Haand og et sikkert Øje ved Skydning med et Letkaliber-Gevær, ansporer enhver Drengs Ærgerrighed

Afmarch til Terrænøvelser. I Baggrunden, paa den anden Side af Saale-Floden, ligger den berømte Læreanstalt ved Knabenbjergets Fod

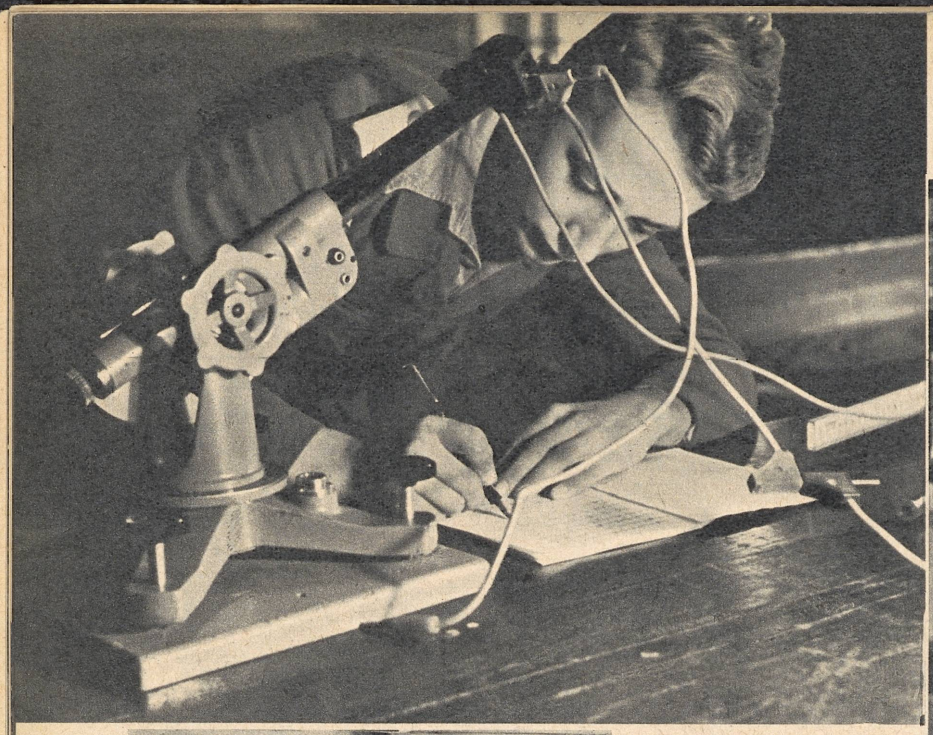
Fortid og Nutid mødes. Foran Abbed-Kapellet, Skolens ældste Bygning, foretager en Dreng et fuldendt Spring over den læderpolstrede Hest

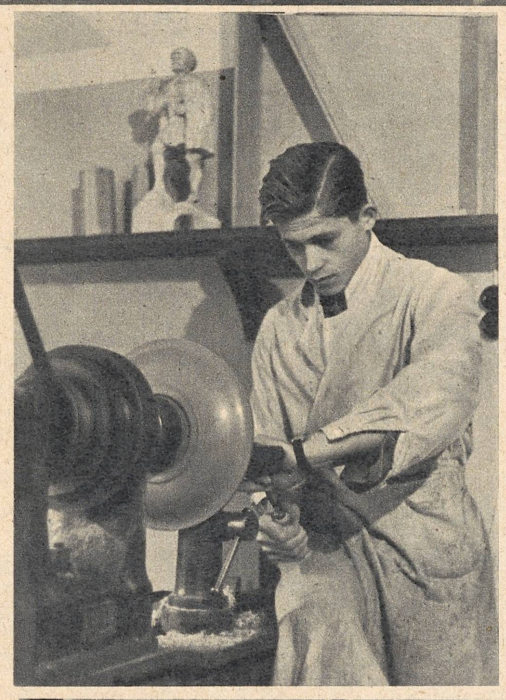

Den store Lidenskab: Svæveflyvning. En Gruppe haler netop deres Svæveflyver op ad Start-Skrænten

Boksning kræver Haardhed baade i Parering og Udfald. Denne Sport dyrkes tillige med Ridning og Fægtning for at hærde de unges Sejghed, Modstandskraft og Dristighed

Selvstændigt videnskabeligt Studium er et af Skolens Principper. Her arbejder en Elev med Undersøgelser og Optegnelser til en fysisk Opgave om Kuglebaner

En Gang om Ugen er der ingen Undervisning; Eleverne helliger sig da deres Specialstudier. De ældre, som vil arbejde paa deres Aarsopgave, opholder sig for det meste i Biblioteket, som rummer 45.000 Bind.

Her drejes Træskaale. For at fremme Forstaaelsen for Haandværket har Schulpforta egne Pottemager-, Drejer-og Kunstsmedeværksteder

En historisk-politisk Studiekreds. Under Lærerpersonalets Ledelse behandler de ældre Elever i Studiekredsform vigtige Livsproblemer og historiske Spørgsmaal

Besøg fra Fronten. En tidligere Elev, som nu er Flyver i Hæren, er kommet paa Orlov og omringes af videbegærlige Drenge

Og om Aftenen er der „Sjov" paa Værelserne. Dagen er helliget Flid og Selvdisciplin — nu faar den rigtige Ungdomslivsglæde frit Løb

Et typisk Billede fra Schulpforta: „Højtlæserne". Det er lettere at lære noget, naar man læser højt for sig selv, og for ikke at forstyrre deres Kammerater har Drengene her søgt sig afsides Kroge paa Trapper og Gange, hvor de terper deres Lektier

Med Bonden paa Marken . . .

. . . og med Minearbejderen i Gruben

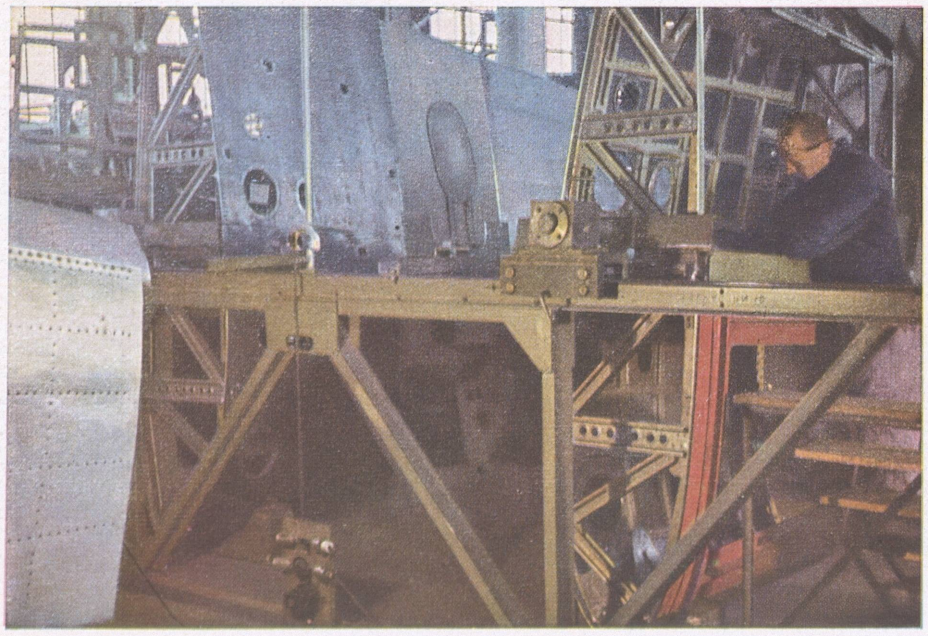
Otte Uger om Aaref tilbringer Eleverne fra Schulpforta ved Landbrug eller Bjergværksdrift, for at de af egen Erfaring kan lære den arbejdende Befolknings Liv at kende

Ende

Den ene Bombemaskine efter den anden

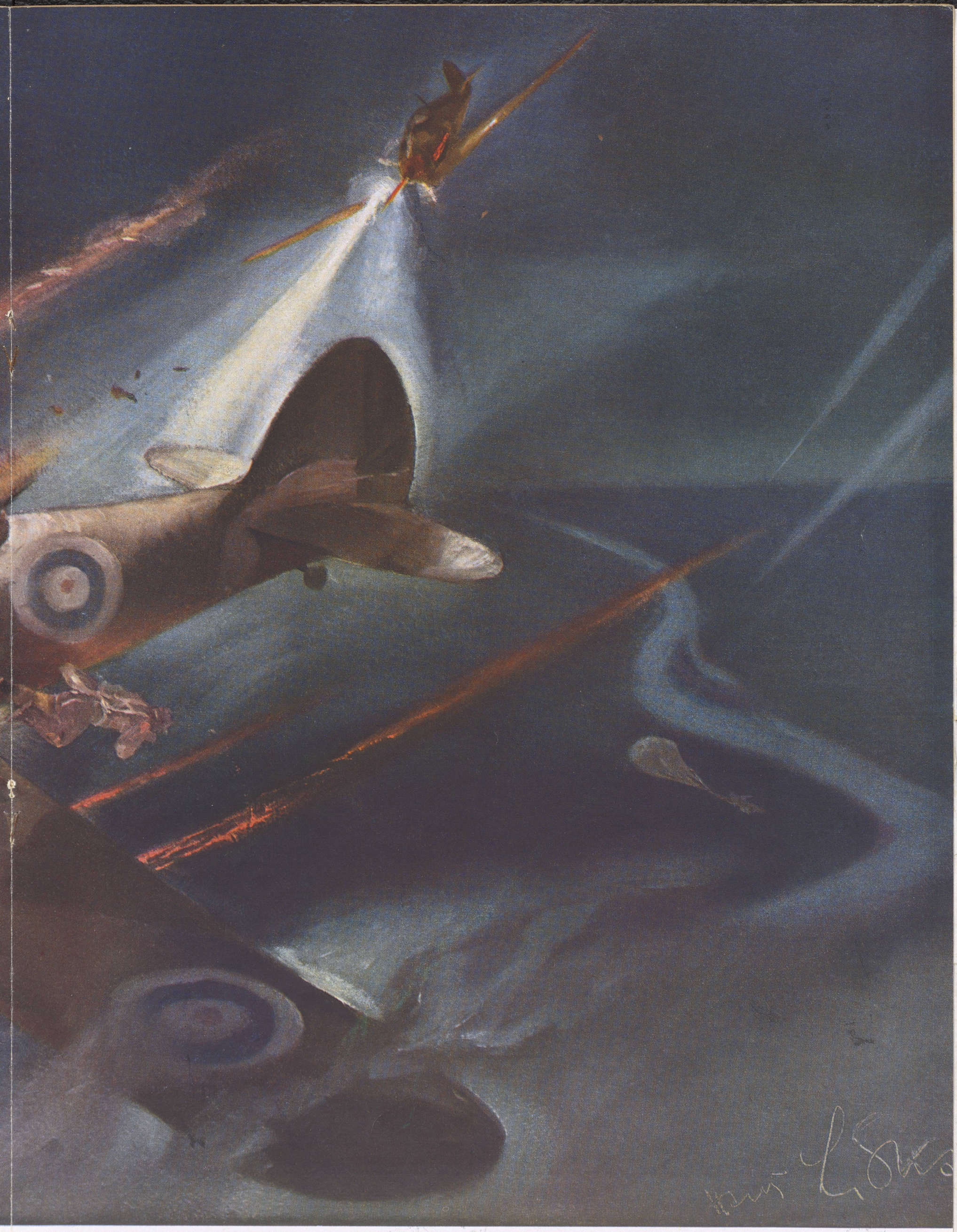
forlader med enestaaende Regelmæssighed de mange Fabrikker, hvor disse frygtede Messerschmitt-Maskiner, Type 110, bygges. I lange Rækker venter Skrogene paa Færdigmontering (t. v.). Samvittighedsfuldt og nøjagtigt udarbejder Fagarbejdere hver enkelt Del (f. n.). Saadan skabes i store Serier et første Klasses paalideligt Vaaben, som dagligt staar sin Prøve i Kampen mod England (f. o.)

En Jagt om Natten

En tysk Natjager ov
Vinge er stukket i Br
skytset nedenunder

over for Fjenden: dens Lyskastere har faaet fat paa en britisk Kampflyvemaskine, hvis højre
i Brand af dens Maskingeværer. De fjendtlige Flyvere forlader den fortabte Flyvemaskine. Antiluft-
ler tier. Kun Lyskastere afsøger hele Luftrummet. De viser Natjagerne frem mod nye Maal

Et Mesterværk inden for Camouflagekunsten

Fuldstændig usynlig for Modstanderen i Luften: Italienske Soldater under et Net, der er gennemvævet med Græstotter

Ny Kurs i Rumænien

AF

ALFRED GERIGK

II.

Vor udsendte Medarbejder, der befandt sig i Rumænien under Statsomvæltningen, fortsætter her med sin Skildring af disse for Rumænien saa betydningsfulde Dage.

Et Billede, der er typisk for Ekskong Carols Regering: Da nationalsindede Rumænere, der erkendte den Fare, Fædrelandet svævede i, gjorde Oprør mod Ministerpræsident Calinescus Tyranni, blev de skudt ned. Deres Lig lod man ligge paa aaben Gade i 24 Timer

Det er den 30. August 1940 Klokken syv om Morgenen. I Slottet i Bukarest har Kronraadet lige afsluttet et natligt Møde, hvor man raadslog om Afstaaelsen til Ungarn.

Omnibusser med Arbejdere og Funktionærer, der skal til deres Arbejde, kører hen over Pladsen. Man blader Aviserne igennem. Ikke eet Ord staar der i dem om de Ting, der siden i Gaar Aftes gaar for sig inde bag Slottets Façade.

Kongen træder ud ad Palæets Havedør. Han bliver et Øjeblik staaende — efter den gennemvaagede Nat skærer den skarpe Morgensol ham i Øjnene. Han kaster et hurtigt Blik omkring sig: overalt rager Nybygninger, der paa begge Sider udvider Slottet bagud, med deres nøgne Murstensfaçader op over Havens Træer. Her og der ses endnu Resterne af de høje Bygninger, der før i Tiden laa her, og som Arbejdere nu er i Gang med at rive ned, efter at de først er blevet ekspropieret til en billig Pris for at give Plads til de kongelige Bygninger.

Kongen bliver kun staaende et lille Øjeblik, saa gaar han, ledsaget af Hofminister Urdarianù, over mod den lille hvide toetages Villa, som er hans egentlige Hjem — hele det mægtige nye Palæ med dets Haller, Privatværelser, Galerier, Biografsale og Teaterrum er kun en Façade, som saa meget andet, et Kongeslot, som Kongen ikke bebor.

Han vender sig om imod Urdarianù: „Kan du se nogen Udvej, Ernest?"

„Kronraadet i Eftermiddag, Carol. Det maa træffe en enstemmig Beslutning. Derefter offentliggør vi Listen med alle Navnene. De er alle medskyldige."

„Og Legionærerne?" Carol ved, at dèr ligger den største Fare for ham. Denne unge Bevægelse, der bygger paa Nationalbevidsthed og Selvdisciplin, lader sig ikke narre. Ganske vist er Codreanu borte. „Skudt under Flugtforsøg" — det var en god Formel, som han dengang lod dem bruge, da han, Kongen, befandt sig i Udlandet og kunde læsse Skylden for det, der var sket, over paa andre.

Ernest Urdarianù gør en beroligende Haandbevægelse. „Legionærerne? Uden Fører . . . Og hvis Himlen er dem ugunstig stemt, bliver det Regnvejr. Det er en god gammel Lærdom, at der ikke finder Revolutioner Sted i Regnvejr."

Carol er nær ved at smile, men tager sig i det og bevarer sin vante uigennemtrængelige Maske.

Han gaar op ad Trappen og ned ad Gangen til venstre hen til sit Soveværelse. „Rul Gardinerne ned! Jeg vil ikke forstyrres før Klokken ti!"

Halvpaaklædt kaster han sig paa sin Seng. Men Gang paa Gang farer han op, naar Støjen af Dagens Arbejde ude paa Gaden bliver for stærk.

Var det Alarm? . . . Nej, det var kun et Læs Sten, der bliver væltet ud paa Gaden med stort Spektakel, kun en Bil, hvis Bremser hviner, idet den standser brat paa Strada Campineanu ovre paa den anden Side af Havemuren.

Hans Søvn er urolig, fuld af ophidsende Drømme og uhyggelige Syner.

Ti Aar tidligere

Det var noget helt andet for ti Aar siden. Det er netop ti Aar siden. Ja, det passer, overalt i Boghandlernes Vinduer ligger jo Pragtværket: „Kong Carol gennem ti Aar. 1930—1940" — det Pragtværk, som blev bestilt af Hoffet og skrevet af tjenstivrige Sjæle, og hvis Forside viser et imponerende Billede af Carol i Uniform med Kasket og Øjne, der lyser af Mod og Dristighed.

For ti Aar siden vendte han hjem til Rumænien over Belgien og Frankrig. Flyvemaskinen landede i Klausenburg, og den afsatte Kronprins, der vilde gøre sig til

Fortsættes Side 30

Carols Favorit, Hofminister Urdarianu, hæver advarende Fingeren — han forhindrer, at Fotograferne foreviger Ekskongens beskudte Salonvogn. Paa en af de sidste rumænske Jernbanestationer blev hans Tog hilst af en Geværsalve

Gennemsigtigt, blødt, vandtæt: dette nye tyske Erstatningsstof af Kunstharpiks, som Modelskrædderinden lige fik ind ad Døren, vil sikkert udmærket . . .

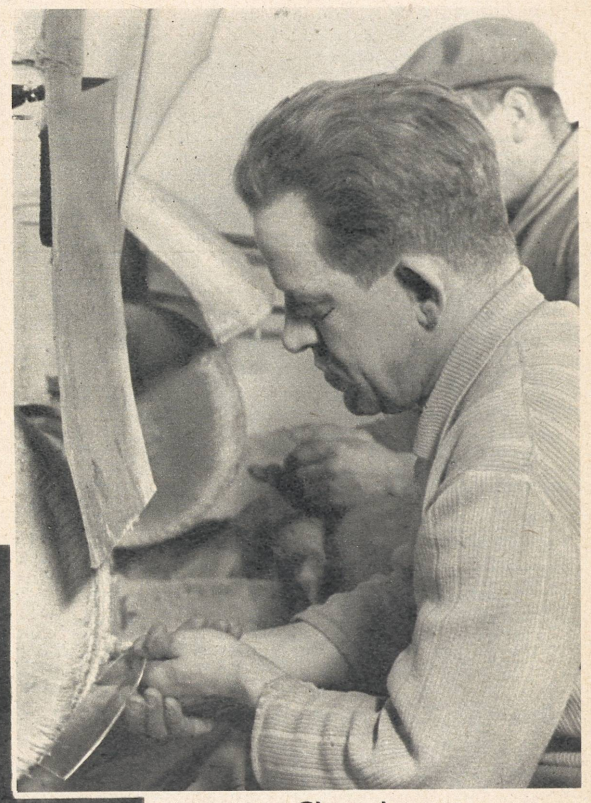

. . . egne sig til Syning af Regnfrakker. Det kritiske Blik i Spejlet lader Mønstringen af det nye Stof falde tilfredsstillende ud

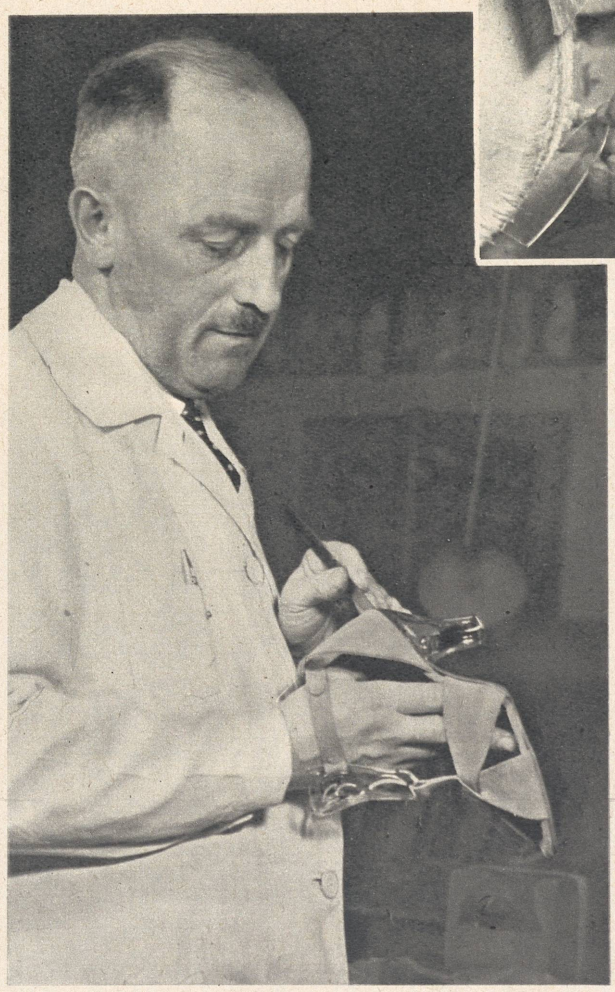

Den lille Glastøffel

og andre moderne Ting
af Erstatningsstoffer

Glassaalerne
slibes blanke paa en Slibesten

Denne Mand har efter Anvisning fra Modeinstituttet i Frankfurt lavet Udkastet til denne Sko af Glas — her lægger han sidste Haand paa sit blankpolerede Værk

Javel — Sko af Glas! I hvert Fal Saaler og Hæle af det bøjelige Plexi-Glas, som næsten ikke kan gaa itu og udmærket lader sig forarbejde med Læder

Til Aftentoilettet
tager Glasskoen med sine sølverne Lysreflekser sig særlig godt ud

DEUTSCHE INDUSTRIE-BANK

Aktiekapital og Reservefond

RM 610 Millioner

Kreditlaan paa længere og kortere
Tid til Udvidelse og tekniske Drifts-
forbedringer indenfor Industri, Handel
og Haandværk

BERLIN C 2, SCHINKELPLATZ 3/4

Fortsættelse fra Side 27

Ny Kurs i Rumœnien

Konge, blev modtaget af Officererne med højlydt Begejstring. Han var for første Gang atter i Uniform, og der var ingen Ende paa Soldaternes Hurraraab, da Vognene satte sig i Bevægelse paa Flyvepladsen i Bukarest for at køre til Cotroceni.

Hvor var Maniu blevet forbavset, da man sagde til ham: „Om to Timer kommer Kong Carol . . .“ Gode gamle Maniu, i Nat saa han ham for første Gang efter lang Tid, denne strenge Puritaner fra Siebenbürgen, som ikke havde Forstaaelse for menneskelige Svagheder. Hvor gammel han end bliver, vil han ikke kunde løbe fra sin calvinistiske Opdragelse.

Under Carols tvungne Udlændighed havde Maniu Gang paa Gang sendt Udsendinge til hans Tilflugtssted med følgende Budskab: „Jeg gør Dem til Konge, hvis De giver Afkald paa Madame Lupescu.“

Jeg gør Dem til Konge? Maniu havde altid været en gammel Mand. Til Konge gør man sig selv, hvis man har nedarvet Ret til at være Konge. Denne Maniu havde, da Carol under Hærens og Folkets Jubel landede i Bukarest, gjort ham det naive Forslag: „Ikke Konge, kun Medlem af Regentskabsraadet!“ Regent for hans otteaarige Søn, som man havde gjort til Konge? Nej, det var ham, der følte sig som Hersker, og ham, der havde Retten til at herske.

Han saa for sig den store Dag for ti Aar siden, den Pinsesøndag, da Maniu var traadt tilbage, efter at han var landet paa Flyvepladsen i Bukarest: Folk havde været paa Benene siden Klokken 6 om Morgenen. Deputationer af Bønder kom vandrende i deres brogede Skjorter. Flyvemaskiner skrev Navnet Carol i kæmpemæssig Røgskrift paa Himlen, Navnet paa den nye Konge. Kamret og Senatet traadte sammen. „Tronfrasigelsen er ugyldig . . . Carol er kaldt tilbage efter det rumænske Folks enstemmige Onske og Vilje.“ Og da Lovforslagene var vedtaget, fulgte det højtidelige Optog fra Cotroceni. Regimenterne dannede Spalier i Gaderne, Generalerne flankerede Trappen op til Mødesalen.

Han havde sejret, sejret helt og fuldt over Oppositionen, over Puritaneren Maniu, over Folket, som jublede den mandige, høje, energiske Konge i Møde. Sejret? Eller — havde den gamle Bratianu dog Ret. Hvordan var det dog, det var gaaet til ved Afsættelsen?

Bratianu var kommet op til hans Fader og havde sagt: „Deres Majestæt, det er mig en smertelig Pligt at maatte sige Dem, at hans kongelige Højhed Tronfølgeren betyder en Fare for Dynastiet og Staten. Havde det endda drejet sig om ungdommelige Udskejelser! Det kunde man have set igennem Fingre med. Kærlighedsaffærer kunde man tilgive en femogtyveaarig. Men Tronfølgeren er nu 33 Aar . . . Og saa tager man ikke en tilfældig Jødinde med paa en officiel Udenlandsrejse . . . Javel, Deres Majestæt, paa Tilbagevejen fra Dronning Alexandras Bisættelse traf Prins Carol den fraskilte Fru Tampiono, født Wolff eller med den rumænske Form Lupescu . . .“

„Og der er værre Ting endnu, Deres Majestæt. Tronfølgeren vilde styrte Forfatningen . . . Der er afsløret en Sammensværgelse i Officerskredse . . . Her er Beviserne.

Det er endnu værre, Deres Majestæt. Tronfølgeren er Generalinspektør for Luftvaabnet . . . Den alvorlige Flyveulykke for nogle Dage siden maa ses paa denne Baggrund. Tronfølgeren har i sin Egenskab af Generalinspektør modtaget Leverancer, som ikke opfylder Luftvaabnets Krav.“

Den gamle Bratianu var en Ræv. En Forretningsmand, der sørgede for at mele sin egen Kage og hjælpe sine liberale Venner. Og alligevel, havde Bratianu ikke Ret, den Gang han erklærede over for Kong Ferdinand: „Deres Majestæt, Tronfølgeren beherskes af Lidenskaber, der er uforenelige med en Herskers Pligter.“

Hvilken Ydmygelse havde det ikke været for ham, den Gang for fjorten Aar siden, i Milano, da han højtideligt havde maattet frasige sig Tronen: „Det er min uigenkaldelige Beslutning at give Afkald paa ethvert Krav paa Rumæniens Krone . . . Jeg beder Deres Majestæt om at tildele mig et borgerligt Navn i Overensstemmelse med vort Hus's Love.“

Havde Bratianu Ret, dengang han tvang Kronprinsen til at give Afkald paa Tronen?

Havde Faderen Ret i sine haarde Ord: „Den syge Gren maa skæres af Træet“? Haarde Ord i Betragtning af, at de kom fra en blødhjertet Mand, der ellers altid gav efter.

Havde Helene Ret? Helene, hans Kone, den græske Prinsesse, der var Moder til hans Søn?

Folket tiljublede ham, da han vendte tilbage for ti Aar siden. Folket gav dem alle Uret, dengang for ti Aar siden. — Og nu?

Parolen for Folket: Ultimatum

I „Kontinental“ paa Strada regale, i Café Capsa, i Luksusrestauranten „Pescerus“, ude ved Søen — overalt, hvor Politikerne mødes, svirrer Luften med Rygter:

„Har De hørt det? Imorges har der været en Gruppe Senatorer hos Statsministeren . . . Han har næsten ikke sovet, den arme Mand. Tyskland og Italien forlanger en Afgørelse med det samme.“

„Der er altsaa Tale om et Diktat? Og Carol har accepteret det?“

„Det er ikke noget Diktat. Brug dog ikke saadanne grimme Ord. For Aksemagterne er Situationen dog ganske klar: Ro i Sydøsteuropa — d. v. s. helst ingen Krig, men hvis Krigen ikke kan undgaas, saa maa den hellere komme straks. Tror De, at vi kan gaa i Krig med Dags Varsel?“

„Tja . . . Hvad har Mobiliseringen kostet? 150 Millioner, 160 Millioner — hvem kender de nøjagtige Tal?“

„Hvem kender Tallene — hvem ved, hvad de 150 eller 160 Millioner Lei er brugt til? Tror De, vi kan føre Krig uden at have Ryggen dækket?“

„Saa kommer vi vel ikke uden om Landafstaaelse? Det kommer Carol aldrig i Livet godt fra. Husker De hans Erklæring: ‚Jeg alene bærer Ansvaret for en stor Stat.‘ Disse fordømt store Ord. Nu har han det Ansvar, han ønskede. Og Rumænien maa betale.“

Klokken er fire om Eftermiddagen: de barbenede Avisdrenge i deres pjaltede Bukser kommer løbende ned ad Calea Victoriei og spredes ud over Kong Carols-Plads: „Ekstraudgave! Ekstraudgave! Ultimatum til Rumænien!“

Ultimatum? I Café Capsa, i Café Nestor slaas man om Ekstraudgaverne, og der opstaar ophidsede Diskussioner. Ogsaa Arbejderne paa Byggepladserne omkring Kong Carol-Plads lader Ekstraudgaverne gaa fra Haand til Haand eller stimler sammen i Grupper omkring dem, der læser højt. Ultimatum?

Bag det kongelige Slots straalende hvide Façade har Carol sammen med sine fortrolige Raadgivere tilrettelagt en særlig Taktik for at retfærdiggøre de sidste Aars fejlslagne Politik over for Folket. Tidligt om Formiddagen er denne snævre Kreds traadt sammen til Møde.

Man beslutter at give Folket den Forklaring, at Kongen handlede under et Pres. Statsministeren har paa dette Tidspunkt allerede holdt sit første Foredrag igen. — Efterretningerne fra Wien er ikke ugunstige. „Et Tilbud til Rumænien — et usædvanligt Tilbud: faktisk Garanti for de nye rumænske Grænser med alle Midler. En personlig Sejr for Udenrigsministeren. Sikring af den rumænske Stat.“

Jod-Kaliklora

Den af Lægerne anbefalede *Tandpasta*

indeholder 0,0075 % organisk Jod, hvoraf ca 0,000035 gr Jod resorberes af Tandkødet, naar man børster Tænderne, og saaledes ad denne Vej naar til Fordeling i Legemets indre Organer.

Jod-Kaliklora **er en behagelig skummende Tandpasta af bedste Kvalitet (uden klorsur Kali!) med en meget velsmagende og forfriskende Aroma. Dette Minimum af organisk Jod er tilstrækkeligt til at desinficere Mundhulen for længere Tid (videnskabeligt bevist!) og beskytte Tænderne saavel som Tandkødet mod Sygdomme, særlig ogsaa mod den i hele Verden udbredte Paradentose.**

Endvidere er *Jod-Kaliklora* anerkendt af Lægerne som et Prophylacticum mod Forkølelsessygdomme og Alderdomssymptomer (Arteriosklerose) og som et stimulerende Middel for alle Legemets Funktioner.

Oplysninger og Litteratur gennem den videnskabelige Afdeling i den kemiske Fabrik

Queisser & Co., K.G., Hamburg 19

„Men hvad siger Folket? Hvad siger Legionærerne?"

„Udenrigsministeren meddeler, at man over for ham har udtrykt sin ærlige Beklagelse af, at en saa oprigtig Ven af Tyskland maa lide under de Fejl, som de tidligere rumænske Politikere har begaaet — Politikere, der var alt andet end venligt indstillet over for Tyskland." Man tier og rynker Panden.

„Naar alt kommer til alt, beholder Rumænien jo dog 65% af Siebenbürgen og 55% af Buchenland."

Tavshed. Carol ved, at saadanne Grunde ikke kan retfærdiggøre ham i Folkets Øjne efter de store Løfter, efter de bitre Ofre, som han har forlangt af Rumænien.

„Vi beholder Størstedelen af Siebenbürgen . . . Det fremtidige Rumænien er dog stadig større end Rumænien før Verdenskrigen . . . Desuden — Rumænien kæmpede i Verdenskrigen mod Tyskland. Og i denne Krig? Det er ikke nødvendigt at drøfte Enkelthederne vedrørende Rumæniens Holdning under Deres Majestæts Regering . . . Rumænien beholder det rige Omraade omkring Arad . . . Rumænien beholder Petroleumskilderne . . . Rumænien beholder Guldminerne ved Mica . . . Og det faar en Garanti for sine Grænser."

Man tier. Kong Carol ved, at Voldgiftskendelsen ikke er noget Diktat. Kong Carol ved, at Voldgiftskendelsen behandler Rumænien gunstigere, end Carol har fortjent. Men Kong Carol har Brug for en Parole.

Kongen modtager Partiførerne i Audiens. Førerne for Fortidens Partier, der kender Folket, ved mange Trøstegrunde for Rumænien — men de ved ingen Trøst for Carol.

„Hvor ofte lød ikke Formaningen: Deres Majestæt, Kongen maa ikke drive Politik. Hvor ofte kom der ikke Advarsler, Deres Majestæt: Skil Dem af med den Klike. Deres Majestæt har opløst Partierne. Deres Majestæt har ikke lyttet til Advarslerne. Deres Majestæt ved, at Folket giver Kongen Ansvaret for Rumæniens Skæbne. Deres Majestæt har selv ønsket det saadan."

Kongen holder Raadslagning med sine fortrolige. Blandt dem er Hofminister Urdrianu en Mand af smaaborgerlig Familie, som Carol har hjulpet frem. — Urdrianu forsvarer med Lidenskab alle Carols Paafund. Han er Bestyrelsesformand i Resita, Rumæniens største Rustningsfabrikker. Det er nok nogle personlige Ofre værd.

Foruden ham er der Generalstabschefen Mihail. Kongen har gjort ham til Vicekansler, Kongen udnævnte ham til Generalstabschef, for at han som gammel Officer kan bringe Hæren og Civilforvaltningen under fælles Styre.

Dernæst er der General Bengliu, Chefen for Kongens personlige Sikkerhedstjeneste. „I Dag talte hans Majestæt atter meget jovialt med mig . . . Naah, det ved De maaske slet ikke? Han tabte jo forleden Nat 20.000 Lei i Bridge. I tre Dage værdigede han mig ikke et Blik . . ." Kong Carol kan ikke taale at tabe. Det bliver han rasende over. Men han kan ikke undvære dette Kortspil om Natten. Naar han ligger og ikke kan sove, kalder han Chefen for Sikkerhedstjenesten eller Adjudant Brion til sig for at slaa Tiden ihjel.

Dernæst er der Politipræfekten, foruden Økonomer, Industrifolk og Bankmænd, der har forstaaet at bringe Udbyttet fra de rigeste rumænske Guldminer i Sikkerhed i Amerika.

Kongens nærmeste Kreds forbereder en Beretning til Aviserne. Beretningen om Carols fejlslagne Politik: „Hvor smertelig Resultatet af Voldgiftskendelsen end kan være for os, maa vi dog ubetinget holde fast ved vor enige Samling omkring Tronen, den Trone, der er Symbolet paa Rumænien, og uden hvilken vi intet Fremtidshaab vilde have."

Ved Titiden om Aftenen, da Rumæniens Radio meddeler Resultatet af Carols Politik, udspilles der et overraskende Skuespil for de tre Fjerdedele af Bukarests Befolkning, som sad i Teatrene eller saa en amerikansk Film og ikke vidste, hvad der skete: I Friluftsrestauranterne pakker Musikken pludselig sine Instrumenter sammen. I Danselokalerne gaar Lyset ud. De skarpe Reklamelys paa Boulevard Bratianu med dens Skyskrabere og enetages Bondehuse, og de skrigende røde, blaa og grønne Reklameskilte paa Calle Victoriei slukkes.

Det er Fredag Aften Klokken ti. Henimod Midnat tændes Lysene i Kandelabrene foran Kongeslottet og de dæmpede Lys ved Indkørslen bag Gitterporten. Man ser Politibetjente, Skildvagter og Lakajer. Biler kører frem. Klokken tolv begynder der et nyt Kronraad bag Kongeslottets hvide Façade.

I Avishuset i Strada Doamnei, i „Curentul"'s Redaktion, skriver en ensom Journalist sin Kommentar: „Den rumænske Statsledelse var i moralsk Henseende ikke paa Højde med det rumænske Folks Opgave. Det lille Rumænien fra Tiden før Verdenskrigen havde en værdigere Statsopfattelse end vore Dages Stor-Rumænien. Dette Stor-Rumænien opfandt et helt System af Alliancer, og alligevel endte det med, at Rumænien tilsidst stod alene. Den nuværende rumænske Stat maa staa inde for Nederlaget i Dag. Sejren i Morgen vil tilhøre Nationen."

Journalisten ved, at dette er det yderste, som Carols Censur vil lade gaa igennem. Det bliver den eneste Kommentar, der findes i Morgenaviserne.

Antonescu

„Det regner, Carol, det regner i stride Strømme." Man kan se paa Hofminister Urdarianus Ansigt, at han tror, han bringer Kongen en glad Efterretning. „Du husker, hvad jeg sagde til dig fornylig. I Regnvejr sker der ikke nogen Revolution."

Himlen staar graa over Bukarest, og Regnen plasker ned uden Ophold.

Ogsaa det andet Kronraad har varet fra Midnat til ud paa Morgenstunden. Carol og hans Raadgivere har nu hele to søvnløse Nætter bag sig.

Ikke blot i Slottet i Bukarest beskæftiger man sig denne sidste graa, regnfulde Lørdag i August med de skæbnesvangre Følger af den Politik, der drev Rumænien ud i Isolation.

Et Par Timers Jernbanerejse fra Bukarest ligger den lille By Bistritz. Her bor General Jon Antonescu paa Kong Carols Befaling. Dette Tvangsophold, som Kongen har forordnet, er dog altid at foretrække fremfor det Fængsel, som man for smaa to Aar siden havde indespærret Generalen i et Par Maaneder.

Det var den Affære med Madame Lupescu. Generalen havde ofte nok med al ønskelig Tydelighed udtalt sin Mening. Saa en Dag modtog han en Indbydelse til at spise til Aften hos en Kammerat. Da Generalen kom, opdagede han Fru Lupescu blandt de indbudte. Han vendte ikke om, men deltog i Maaltidet. Først da han tog Afsked, sagde han i Døren til Værten:

„Hvis jeg havde vidst, at Madame Lupescu vilde være blandt Deres Gæster, havde jeg selvfølgelig sendt Afbud. Jeg vil bede Dem om herefterdags ikke at invitere mig sammen med Fru Lupescu."

Fortsættes Side 34

Das stærre Prinzip

Klappes sammen — skal det ikke.
Men det er tiltalende i sin enkle, faste Form — der giver Styrke. Spidsfindigheder, selve Fotograferingen uvedkommende, er der med Vilje taget Afstand fra — derfor dets enestaaende Præcision. Begge er de — Rolleiflex som Rolleicord — uopslidelige. Selv langt Slid gør ikke Skaar i deres Præcision. Altid er de skudberedt.
Rollei — Præcision er ordsproglig og den absolute Forudsætning for skarpe Billeder med lysstærk Optik.
Kan et Tal overbevise Dem — ?

400,000

Amatørfotografer, utallige Gange prisbelønnet, sværger til Rolleiflex — Rolleicord.

FRANKE & HEIDECKE / BRAUNSCHWEIG

Et mærkeligt Regnestykke:

30 Dage = 90 Aar

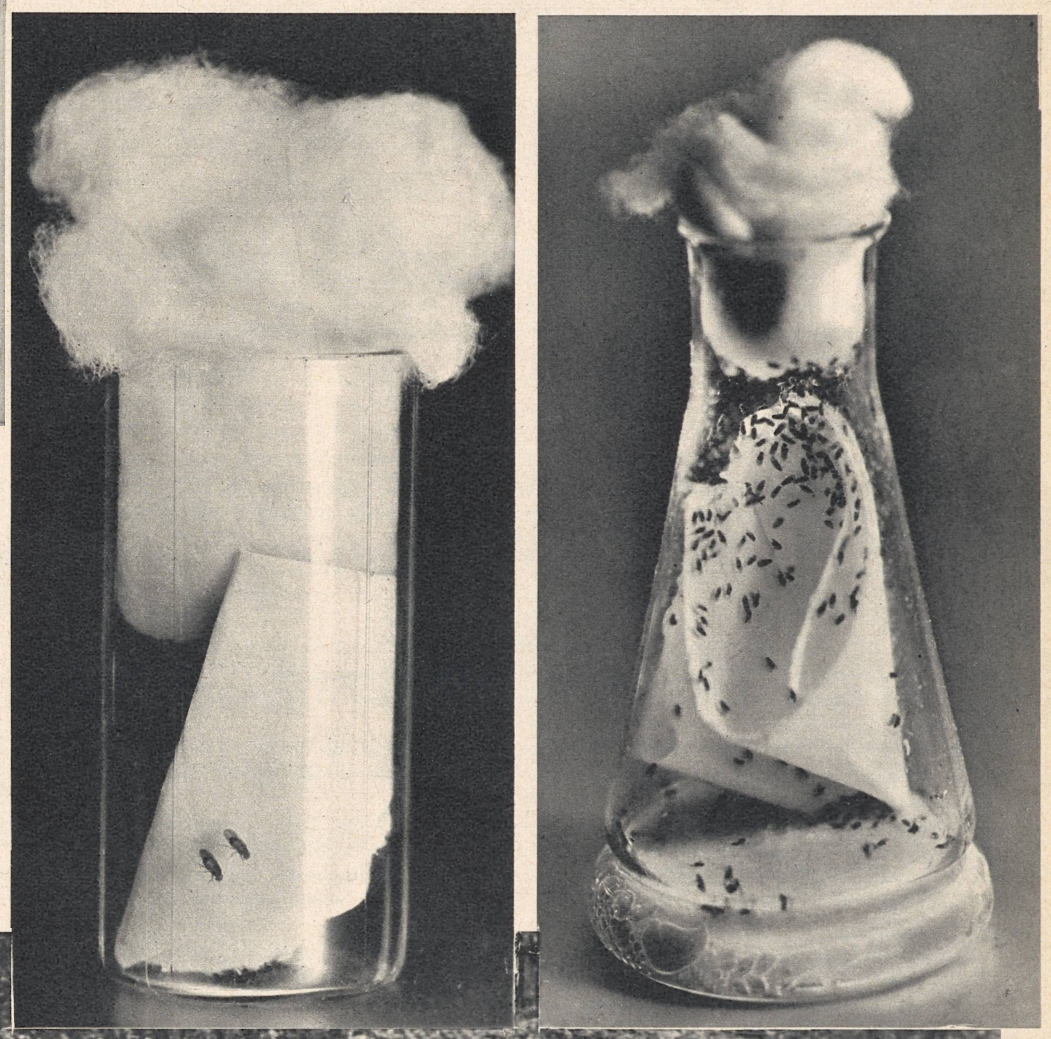
Hvorfor Videnskaben

søgte efter en biologisk Tidforkorter

Normal Dugflue. Her er alle de arvelige Anlæg samlede og har af Hundreder af Arveegenskaber skabt den normale Flue

Fluen med det velklingende Navn Drosophila (Dug-eller Eddikefluen) er verdensberømt paa Grund af sin hurtige Formeringsevne. Den er blevet Videnskaben et uvurderligt Redskab, fordi den har lært os at forstaa, hvorfor Børn ligner deres Forældre, hvorfor vi ikke kan vente store Ting af Børn, hvis Forældre er aandssvage, hvorfor Generationerne

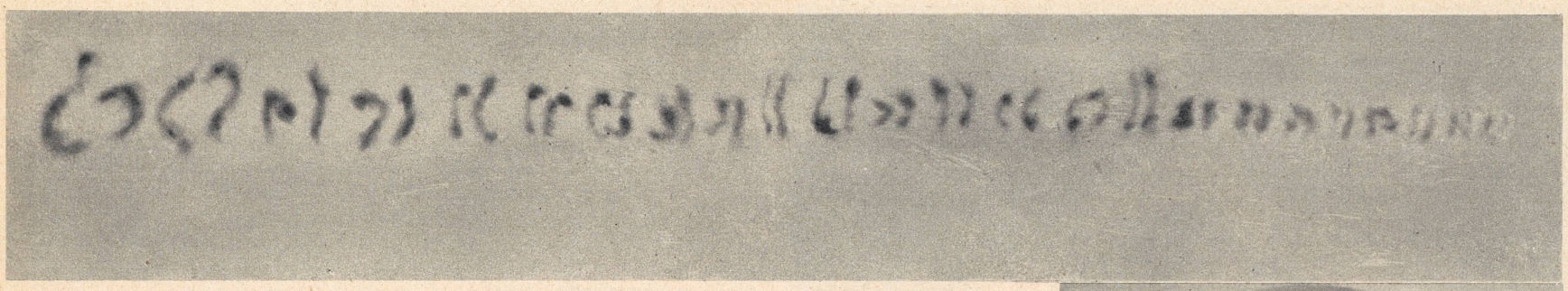

Stamfædrene. I Glasset, som er forsynet med en Vatprop — og indeholder en „Siddepind" af hvidt Papir — bliver to Fluer parrede, og (t. h.) efter 10 Dages Forløb tumler den første „Børne"-Generation paa 400 Medlemmer sig i en Forsøgsbeholder med Næringsstoffer paa Bunden — til Arvelighedsforskernes store Glæde

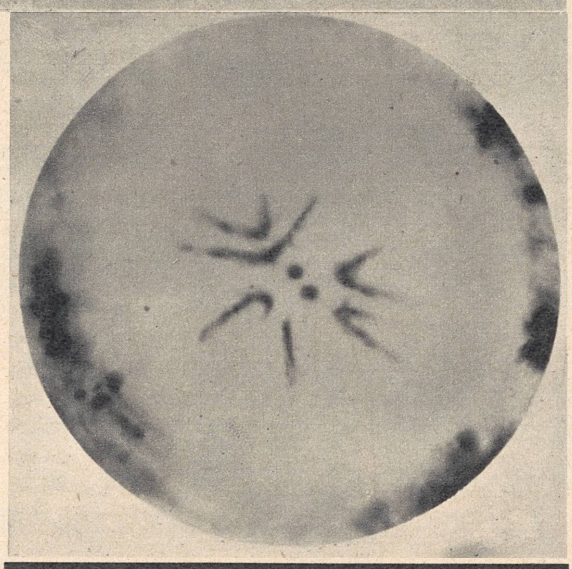

Tredie Generation: 16 Millioner

Allerede efter 30 Dages Forløb maa man dele dette Pars Afkom i Grupper, naar man vil sortere dem til Forsøgsbrug. Den lille Dug- eller Eddikeflue har formeret sig rent fantastisk. I Naturen er dens Frugtbarhed lige saa stor, selv om det her ikke er muligt, at alle Insekter parres. Denne næsten utrolige Formeringsevne forhindrer, at Dyret udryddes af sine mange naturlige Fjender

I hver Cellekerne ligger Kromosomerne, smaa mærkeligt formede, parvis ordnede Dannelser, i hvilke Arvelighedsanlæggene slumrer. Mennesket har 24 Kromosom-Par (Billedet foroven), Dugfluen derimod kun 4 (t. h.). Hver lille bitte Del af disse Kromosom-Par indeholder alt det, som bestemmer alle levende Organismers ydre Fremtoning

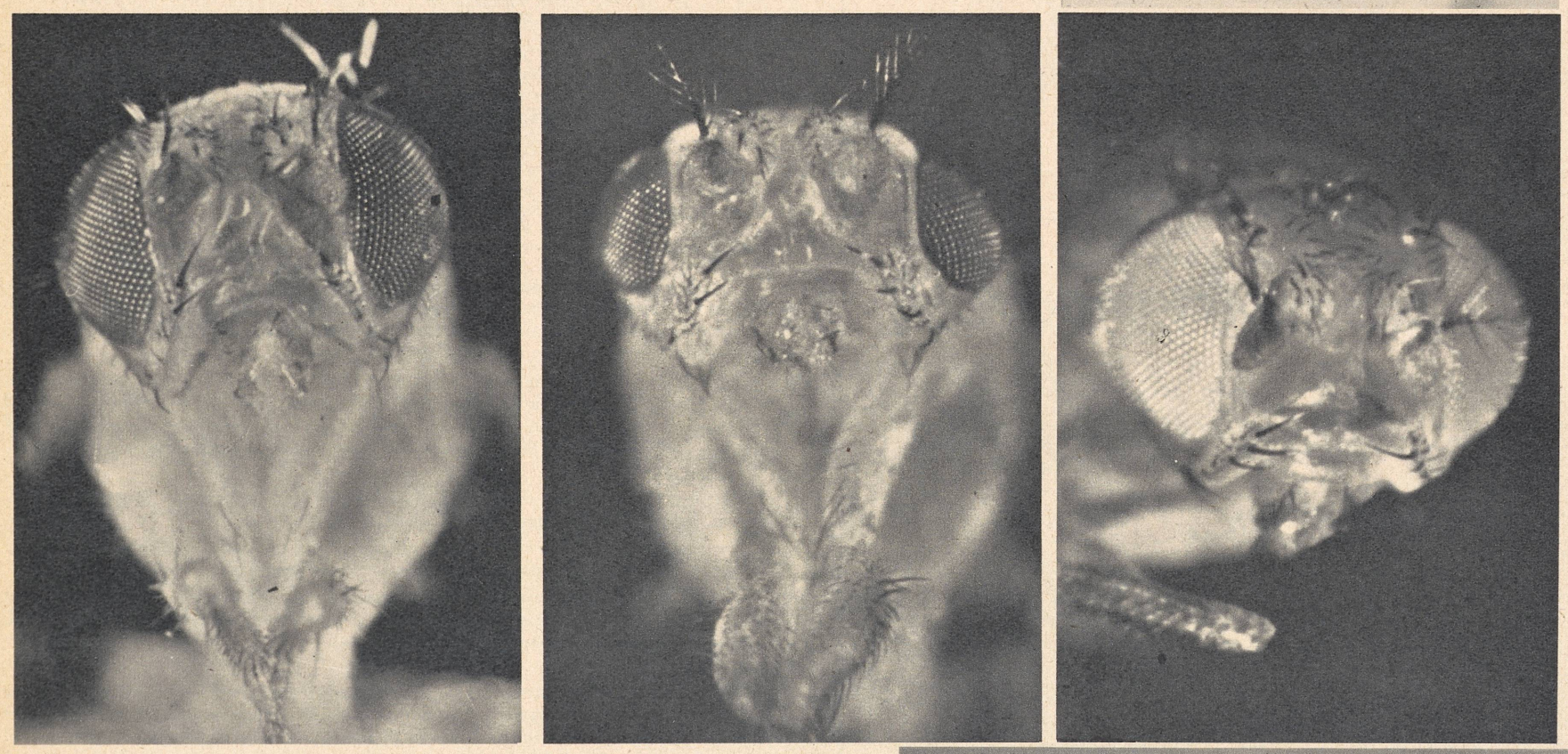

egentlig danner en Kæde — med andre Ord: Vi kan takke Drosophila-Fluen for vor væsentligste Viden om Arveligheds problemerne.

Denne vigtige Stilling som Videnskabens trofaste og uerstattelige Famulus har den faaet grundet paa ganske særlige Egenskaber. For det første er Arvelighedsforskeren taknemmelig for et hurtigt Generationsskifte og ligeledes for stor Frugtbarhed. Paa begge Omraader er Drosophila-Fluen en Mester. Under gunstige Omstændigheder er en 10 Dage gammel Flue allerede forplantningsdygtig og kan avle ca. 400 Efterkommere, d. v. s., at et Fluepar efter en Maaneds Forløb kan have et Afkom paa

et Kromosom, som virkelig under stærk Forstørrelse tydeligt viste en Inddeling i Skiver. I disse smaa Skiver slumrer de stærke Kræfter, som bestemmer Arveligheden!

Med Mellemrum finder man i Drosophilakulturerne Dyr, som adskiller sig fra deres Søskende, og disse Forskelle, f. Eks. en anden Vingeform eller en anden Øjenfarve, er arvelige. Med andre Ord en Forandring i Arveanlæggene, der foregaar i Spring, og hvis Aarsager man ikke kender — man kalder det Mutation. Saadanne Mutationer fremkaldes nutildags kunstigt ved Temperaturpaavirkninger eller Bestraalinger — f. Eks. i Kejser-Wilhelm-

Tre Øjenformer hos Drosophila-Fluen Paa Billedet til venstre er Øjet normalt, paa det midterste er det stærkt formindsket og paa det til højre har Øjet, som oprindelig var sort, mistet Farvestoffet og er blevet hvidt. Alle disse Forandringer — de saakaldte Mutationer — foregaar i Spring og er arvelige

rundt regnet 16 Millioner, hvad der til Tider kan være for meget selv for den mest fordringsfulde Arvelighedsforsker. Vi kan gøre os et Begreb om Drosophila-Generationernes store Antal, dersom vi drager en Sammenligning med Menneskegenerationerne. Hvis vi vilde iagttage en Arvelighedsproces hos Menneskene, der hos Drosophila-Fluen tager 30 Dage, maatte vi vente 90 Aar. Men dermed er de Fordele, som denne Flue byder, endnu ikke udtømt. Vi ved fra Arvelighedsforskningen, at alle Arveanlæg er bundet til smaa, traadformede Dannelser, Kromosomer, som ligger i Kimcellens Kerne. Hver Dyreart har et bestemt Kromosomtal. Hos Menneskene findes 24 Par, hos Drosophila'en derimod kun 4. Paa bestemte Steder i disse Kromosomer ligger Arveanlæggene. Lad os antage, at Anlæggene for Rødøjethed og Stumpvingethed ligger i den øverste Trediedel af Kromosom Nr. 3, som kan kendes paa sin særegne Form. Man havde nu tidligere konstateret dette paa en besværlig, teoretisk Maade uden virkelig at kunne skelne de enkelte Arvesubstanser i Kromosomerne som smaa Korn eller Skiver. Men for kort Tid siden opdagede man i Tyskland Instituttet i Berlin-Buch. Man er af den Opfattelse, at den organiske Verdens Mangeartethed bunder i disse uregelmæssigt forekommende Mutationer. Naturen selv udskiller alle værdiløse Mutationer, hvilket vil sige 999 af 1000, medens de værdifulde Mutationer bestaar deres Prøve i Kampen for Tilværelsen og besidder en forbedret Tilpasningsevne over for Omverdenen, hvilket for vedkommende Organisme betyder et Skridt hen mod Fuldendelsen.

„Stumpvinget". Sammenligningen med den normale Dugflue viser, hvordan Forandringen af et Kromosom har paavirket Fluens Udseende

Fortsat fra Side 31

Ny Kurs i Rumænien

Denne Historie var hurtig blevet kendt ved Hoffet, og den var Draaben, der fik Bægret til at flyde over, saa at Generalen faldt i Unaade.

Han var i Forvejen upopulær — han blev regnet for at være „politisk upaalidelig" efter Carols og Hofklikens Opfattelse. Han nærede venskabelige Følelser over for Jerngarden og havde været nært knyttet til Codreanu, Chefen for Legionærbevægelsen. I sin Tid var General Antonescu blevet afhørt som Vidne i Processen mod Codreanu.

„Anser De den anklagede for at være en Landsforræder?", spurgte Formanden.

General Antonescu saa et Øjeblik tavst paa ham, saa svarede han med et Spørgsmaal: „Tror De, at General Antonescu vilde være Ven med en Mand, han ansaa for at være Landsforræder?"

Det var i Maj 1938. Et Par Uger efter blev General Antonescu afsat fra sin Post som Generalstabschef og sendt til Kischinew som Arméchef. Atter et Par Maaneder senere blev han arresteret paa Grund af forbudt politisk Virksomhed. Aaret efter blev han afskediget fra Hæren, derefter atter rehabiliteret og til sidst blev han for tre Maaneder siden arresteret, afhørt og deporteret.

Indimellen havde Kongen Gang paa Gang i forskellige Samtaler forsøgt at vinde denne Mand, som i sin Egenskab af Generalstabschef og Lærer ved Militærakademiet havde trofaste Venner i alle Garnisoner og overalt i Generalstaben.

I Begyndelsen af Juli Maaned fremkom det berømte Memorandum til Kong Carol. Og meget tydeligt var hans Krav om at følge den eneste Politik, der var mulig i Betragtning af Rumæniens Beliggenhed: en Politik, der gik ud paa Samarbejde med det europæiske Fastlands Stormagter, med Tyskland og Italien. Det var i de Dage, hvor Rumænien skulde afstaa det bessarabiske Omraade til Rusland.

Endnu en Gang senere har General Antonescu staaet foran Kongen. Det var, da Carol midt i en Krisetid med skiftende Ministerier og voksende Uro blandt Folket ledte efter en stærk Mand, som Hæren hørte paa og Jerngardens Legionærer havde Tiltro til.

„Deres Majestæt tilbyder mig Posten som Ministerpræsident? Paa to Betingelser tager jeg imod: for det første kræver jeg ubetinget Fuldmagt til at handle frit i min Egenskab af Leder af Politikken, for det andet maa Deres Majestæt give fuldkommen Afkald paa enhver politisk Virksomhed. Det bedste vilde være, om Deres Majestæt i saa Tilfælde vilde trække sig tilbage fra Hovedstaden — og maaske flytte til Lystslottet i Sinaia."

Dette havde været General Antonescus Svar til Kongen. Og som altid havde Carol vægret sig ved at lade Magten glide fra sig, skønt man allerede dengang havde kunnet forudse, at han vilde føre Rumænien ud i Isolation, Konflikter og Nederlag.

Ogsaa fra Bistritz, hvor General Antonescu blev tvunget til at tage Ophold, overskuer han, hvorledes Tingene vil udvikle sig. Det er en vigtig Kunst inden for Politikken at kunne vente. Han ved, at engang vil ogsaa hans Time komme.

Jerngarden

Carols Politi har for lang Tid siden beslaglagt det grønne Hus i Strada Nicoulesco Dorobanti, Jerngardens Partibygning, hvor Codreanus Legionærer havde til Huse. Garden og dens Organisationer er opløst, dens Fører og nære Tilhængere er blevet skudt. Legionærbevægelsens Symboler og Uniformer er tilintetgjort.

Men i Vennernes Lejligheder, i Bukarest selv og i Provinsbyerne rundt omkring findes der Muligheder nok for hemmelige Sammenkomster mellem Medlemmerne af Jerngardens nye Førerstab, mellem de Mænd, der blev glemt ved den store Razzia mod Legionærerne, mellem de Mænd, med hvem Carol foregav at tilstræbe en „Udsoning".

Udsoning?

Blandt Legionærerne, der mødes hist og her ved hemmelige Sammenkomster, hersker der kun een Mening:

„Opgør med Carol. Nu er det afgørende Øjeblik kommet, det Øjeblik, hvor man maa styrte det tyranniske Regimente, som har ført Rumænien ud i Ulykken."

Horia Sima, Codreanus Efterfølger, har, efter at denne blev skudt, overtaget Posten som den forbudte Legionærbevægelses anerkendte Fører. Han er en af de Mænd, som Carol forsøgte at udsone sig med.

Udsoning?

Horia Sima flygtede for Carols Politi, den Gang da man lod Codreanu og 13 af hans Venner skyde „under Flugten". Han holdt sig skjult under Broerne. Han overnattede i ensomme forladte Bondegaarde. Hvert Øjeblik var han forberedt paa at blive grebet af Gendarmerne. Det lykkedes ham at slippe over Grænsen, og han kom til Tyskland som politisk Flygtning. Derfra naaede han, drevet frem af sin Trang til politisk Agitation, ad skjulte Veje gennem Jugoslavien tilbage til Rumænien.

Her blev han paagrebet af Politiet, arresteret og kastet i Fængsel. Og pludselig blev han saa hentet ud af Fængslet: „Kongen ønsker at se Dem!" Var det et Forsøg paa Udsoning? Man stillede den politiske Flygtning og den politiske Fange det uventede Spørgsmaal: „Vil De være Undervisningsminister?" Var der ingen anden Udvej mere for Carol?

Forsoning?

Jerngardens overlevende Førere arbejder paa det Flyveblad, der skal mobilisere Hovedstadens Befolkning og det rumænske Folk mod Carol.

„Først og fremmest maa vi vise, hvorledes Carols Udenrigspolitik har spillet fallit. Vi maa citere Codreanus Advarsler: Balkanententen og Folkeforbundet, det Fundament, som Deres Majestæt har baseret Udenrigspolitikken paa, eksisterer ikke mere . . . Det er Frimurerne og Jøderne, der bestemmer Rumæniens Udenrigspolitik."

„Og til Slut Kravet om Abdikation. Udtrykkene maa være skarpe, uden Kompromis."

Man overvejer nøje den endelige Formulering af det revolutionære Flyveblad:

„Kongen har kun een patriotisk Handling tilbage, kun een sidste Pligt: at abdicere! . . . Legionærbevægelsen er rede til at sikre Fortsættelsen af det rumænske Dynasti, og den betragter Tronfølgeren Michael som Rumæniens fremtidige Konge . . ."

Flyvebladet er konciperet. I et hemmeligt Trykkeri vil det nu gaa gennem Maskinen

En bevæget Søndag

Tidlig Søndag Morgen dukker Gendarmeriets Tremandspatruljer op i den rumænske Hovedstad. Med Gevær over Skulderen, blaa Kasketter, gule Khakijakker,

Kravestøvler og Revolvere. Foran gaar der en Vagtmester, bag ham to Gendarmer i Gaasegang. De gaar med langsomme Skridt Gade op og Gade ned langs Fortovene — disse Tremandspatruljers Kommen og Gaaen gør et mærkeligt snigende og lurende Indtryk.

„Alle offentlige Sammenkomster forbydes", har Morgenbladene forkyndt. Teatrene er lukkede, Biograferne er lukkede, Koncertsalene er lukkede, alle Sportsstævner er aflyst.

Ved de lange Plankeværker omkring Byggepladserne ved det kongelige Slot dukker der en Række mærkværdige Civilpersoner frem: de staar rundt omkring i Grupper og snakker tilsyneladende ganske uskyldigt; med blød Hat og Paraply, i grønne Regnslag og med stiv sort Hat. med lysegule Sko og mørkt Tøj. Men der kommer Liv i dem, saa snart der nærmer sig en Fodgænger. Saa styrter de frem, medens de fægter med Paraplyen og svinger Armene: „Gennemgang forbudt! Gaa over paa den anden Side!"

Det er Kriminalbetjente i Civil, som man har tilkaldt for at det ikke skal se alt for militaristisk ud. Nu har man altsaa ikke blot spærret Indgangen til Slottet for at beskytte Kongen, men ogsaa Plankeværkerne omkring Nybygningerne staar under Politibeskyttelse.

„Alarmtilstand for hele Gendarmeriet. Panservogne skal holdes parate!"

Men ned ad Calea Victoriei myldrer der en stadig Strøm af Mennesker. Man samles i Smaagrupper, hvorfra der høres ophidset Samtale og ses hemmelige, truende Gebærder over mod Slottet.

Pludselig ser man Faner paa Boulevard Elisabeta, paa Strada Wilson, over for Slottet, paa Boulevard Academiei — syngende unge Mennesker vifter med Rumæniens blaa-gul-røde Faner. I Løbet af et Øjeblik har den uordnet spadserende Menneskemængde over for Slottet forvandlet sig til et Demonstrationstog. Endnu synger man kun Fædrelandssange og undgaar politiske Taler og Tilraab.

Politistyrker kommer til i Løb. Hele Slotspladsen er et Virvar af Faner, Civilpersoner, Betjente. Telefonopringninger i Politigaarden. Ordrer til Beredskabsstyrkerne og Panservognene.

De smaa blaa uformelige Vogne sætter sig langsomt i Bevægelse, ned ad Boulevard Elisabeta og ud paa Calea Victoriei. Bagved Politiet i sluttet Trop — Hundreder og atter Hundreder af Betjente. Nu drejer Panservognene ind paa Slotspladsen. Man hører Hujen og Skrigen fra Mængden, som allerede kender Politipræsidentens Kampmetoder.

Panservognens to Mundinger rettes truende mod Demonstranterne.

„Mon Carol lader dem skyde?"

Endnu vover man det ikke — den anden Munding, Brandsprøjtens, træder i Funktion. Vandstraaler fra Pansertaarnet sprøjter ud over den skrigende, skældende Hob. Panservognene rykker frem Skridt for Skridt, og Politiet vinder Terræn. Nu er Slotspladsen ryddet. Nu tvinger man Masserne ned i Sidegaderne, ned paa Boulevard Bratianu.

Henimod Klokken syv om Aftenen har Politiet sejret. Demonstranterne er trængt tilbage. Trætte Kæder af Betjente spærrer i flere Kilometers Omkreds alle Tilkørselsveje til Slotspladsen, og bag disse Afspærringskæder staar andre Afdelinger parat til hvert Øjeblik at gribe ind. Men i Sidegaderne, foran hvilke truende Panservogne er kørt op, er der stadig Trængsel. Her svinger man Faner mod Politiet, og herfra lyder de første Raab: „Ned med Carol! Han har bragt vort Land i Ulykke!"

Nogle ganske unge Mennesker . . .

Mandagen gaar og Tirsdagen med. Er der kommet Ro i Landet? Gaar Carol atter af med Sejren?

Svaret kommer Tirsdag Aften Klokken ni: Over Kong Carols-Pladsen knalder Revolverskuddene, 4 Skud, 5 Skud, og efter en Pause høres 100-200 m borte atter Knalden fra Geværskud,

Hvad er der sket?

En Bil standser pludselig lige foran Slottet, og to Civilpersoner springer ud, forbi Vagtposterne og hen til Indgangen med Revolvere i Hænderne. Lakajer i hvidt Liberi sætter sig til Modværge. Revolverskud lyder. Vagten kommer løbende. Efter et Øjebliks Skydning vrider den ene Attentatmand sig paa Jorden, den anden er blevet overmandet. I et Hjørne af Salen læner en Vagtpost sig tavs og bleg op mod Væggen.

Er Attentatet mislykket? Eller var det blot en Demonstration?

Hundrede Meter Nord for Slottet staar det moderne graa Telefonhus med sit tolvétages Taarn ragende op mod Himlen. Der dukker en Gruppe Infanteri op anført af en Løjtnant. Vagtposterne saluterer. „Vagten skal forstærkes!" Vagten træder til Side, Infanteriafdelingen marcherer ind. Og i samme Øjeblik spreder Infanteristerne sig efter en forud lagt Plan i Telefonhusets Sale. Vagten giver Alarmskud. Nu mærker man, hvad det drejer sig om. Vagtposterne kommer løbende. Der høres Skud fra Geværer og Pistoler, og flere Personer saares. Men for et Øjeblik er Telefonforbindelsen blevet afbrudt.

Hvor bliver Forstærkningen til Fortroppen af? Telefonbygningen er allerede omringet af Politistyrker, og Oprørerne kan ikke flygte.

Ude paa Gaden i Retning af Baneasa-Søen ligger Radiostationen. Ogsaa der er „Vagten blevet forstærket", og Oprørerne efter en kort Kamp blevet overmandet.

Men paa Gaden slaas man om de Flyveblade, som stadig kastes ned fra hurtig kørende Automobiler, og hvis Parole lyder: „Abdikation!" Betjentene forsøger at sprede Mængden og river Flyvebladene til sig. Politikolonner, der er fuldt udrustede med Geværer og Revolvere, kommer marcherende.

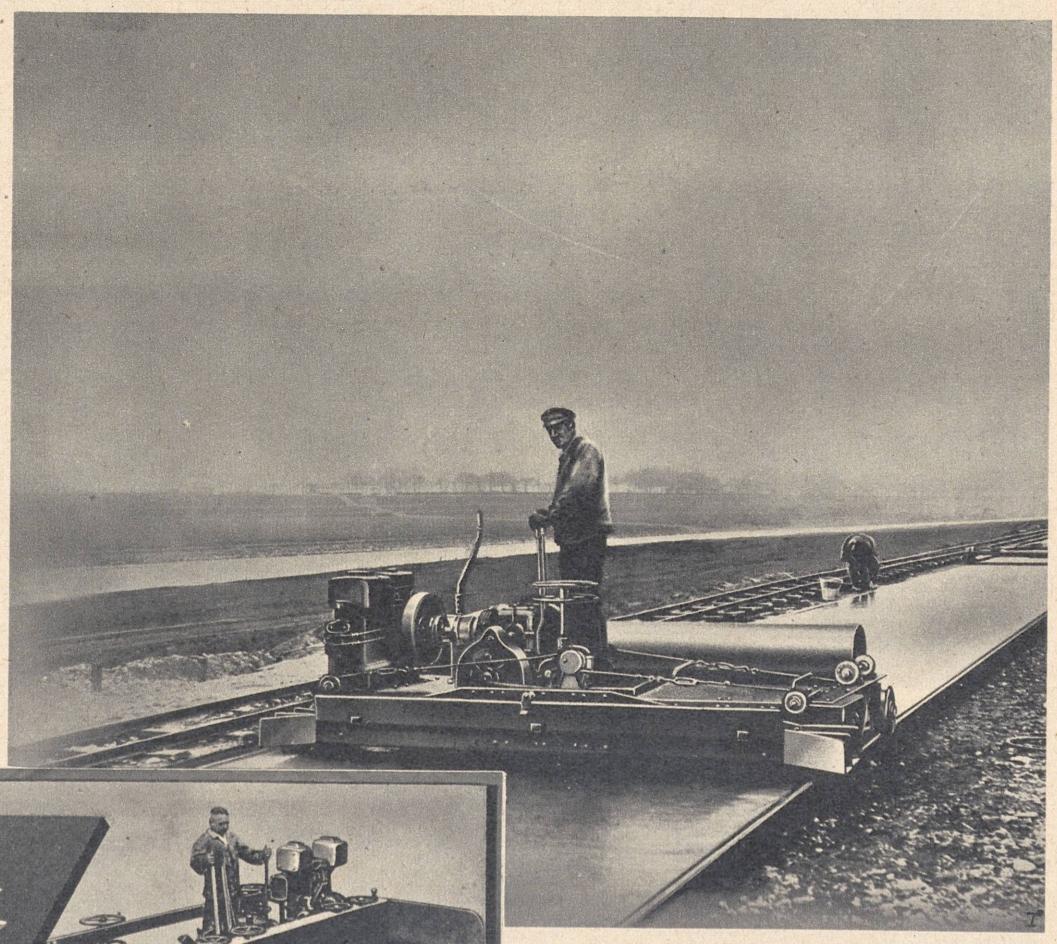
Er Kuppet mislykket?

Oppe paa Slottet bliver der i Hast aflagt Beretning: „Telegram fra Kronstadt. Telefoncentralen og Regeringsbygningen besat. Oprørerne har taget Gidsler . . . Telegram fra Konstanza: Oprørerne har besat Havnekontoret og Regeringsbygningen. Kampen med Politiet er i Gang."

Blege Ansigter. „Der maa redigeres en Meddelelse til Aviserne. Det er umuligt at tie Sagen ihjel." Man søger i en Fart efter en passende Formulering: „En Gruppe ganske unge Mennesker i Uniform . . . Alle de skyldige blev straks anholdt." Men i denne Nat følger de foruroligende Begivenheder Slag i Slag. Rapporten fra Generalstabschefen lyder: „Cheferne for Hærene i Siebenbürgen nægter at adlyde." „De skal straks afskediges!" „En betænkelig Foranstaltning. Mange Tilhængere i Hæren. Staar i Forbindelse med Jerngarden." Lange pinlige Forhandlinger. Indser Carol, at han ikke kommer videre? Endelig kommer Afgørelsen: „Godt. Hent Antonescu. Jeg vil tale med ham. Maaske —"

(Fortsættelse følger)

VÖGELE
VEJBYGNINGSMASKINER

JOSEPH VÖGELE
A. G. MANNHEIM
Telefon: 45 241 · Telegram-Adresse: Bahnfabrik

Aah, et Øjeblik!

Hvad foregaar der egentlig her? Hvad tager denne Dame sig for? Først springer hun ud af Sengen, saa skriver hun paa Maskine — aah, et Øjeblik! Hvem vilde ikke gerne have en Sekretær, der kunde præstere det? Saa læser hun, aah, et Øjeblik, hvem vilde ikke gerne hjælpe med her — hvem vilde ikke gerne stille sit Bibliotek til Raadighed for en saa litteraturbegejstret Dame? Den Maade, hun passer sine Blomster paa, er ligefrem eksemplarisk, ligesom hendes Behændighed maa virke forbløffende paa enhver. Men mellem os sagt: hvem gør hun det egentlig for? For sin egen Fornøjelses Skyld eller for Fotografen? Naturligvis kun for hans Skyld. Og det er ogsaa Grunden til, at vi altid kun ser saadanne Kvinder — paa Billeder. De eksisterer slet ikke i Virkeligheden — hvis man da ikke er Fotograf. For saa vaagner de øjeblikkelig op til en kort belyst Eksistens — „aah, et Øjeblik!"

Augusto Genina

Den heroiske Films Mester

Et karakteristik Ansigt, en stor Næse, et Par fængslende Øjne, en sensibel Mund, som tillige røber Energi og kunstnerisk Sans, saaledes ser Italiens genialeste Regissør, Augusto Genina, ud. Hans nyeste Film, „Belejringen af Alcazar", blev prisbelønnet i Venedig. De, som saa denne Film, gik bort med en Følelse af dyb Grebethed og Begejstring, det var et af de sjældne Tilfælde, hvor Spillet paa Lærredet blev til en Oplevelse.

Allerede i 1915 — da han var 19 Aar gammel — kom Genina for første Gang i Berøring med Filmen. Siden da er han blevet en Mester paa Teknikkens Omraade. Hans Evne til at belyse, til at finde nye Synsvinkler for Kameraet, at gribe det ægte i et Milieu, at dirigere Masserne og at indflette smaa Kabinetstykker af stor Finhed er uforlignelig. Hos Genina kommer Sydboens medfødte naturlige Talent til fuld Udfoldelse. Selv den mindste Statistrolle virker lige saa overbevisende som Hovedrollen. Man glemmer fuldstændig, at det er Skuespillere; de bliver til levende Mennesker, som med Forfærdelse, Frygt eller Heltemod underkaster sig en Skæbne, som kan ramme os alle.

Men Kompositionen er Geninas egentlige Styrke; den er hans Hemmelighed. Hans Film beherskes af en fint udtænkt Rytme i baade Optik og Akustik, som synes at fordoble Tilskuerens Modtagelighed. Lys og Mørke, Støj og Stilhed er bevidst afstemt. Mellem de enkelte Billedscener ligger — som Mørtel mellem Mursten — halvhøje Ord, fuldkommen Stilhed, lidenskabelige Dialoger, et Skrig, et Skud, Sang, Stormens Brus og Kampens Bulder. Under denne Regissørs Førerskab kan Tilskueren nyde Spillet snart med Øjet og snart med Øret.

Dette er Hemmeligheden ved Geninas Iscenesættelse: som en Mester i Opbygningens, Pausens og de stormfulde Begivenheders Kunst kan han faa Tilskueren til ikke blot at udholde, men endogsaa at nyde den højeste Spænding.

Fortsættes næste Side

Genina ved Arbejdet

Til ethvert Formaal

har OLYMPIA den passende Skrivemaskine. Til Kontorbrug den populære OLYMPIA 8 med dens mange Fordele, og i forskellige Vognbredder, samt med Decimaltabulator. I transportable Modeller fremstilles: ELITE, PROGRESS og SIMPLEX, saavel som PLANA, den første tyske flade Skrivemaskine. For alle Maskinernes Kvalitet, saa forskellige de end er i Anvendelse og Pris, garanterer det fælles Navn:

Olympia

OLYMPIA SKRIVEMASKINER A. S., KOPENHAGEN
VESTERBROGADE 5, Tel. 10830

Augusto Genina: Belejringen af Alcazar

Genina har fundet de helt rigtige Typer til sin Film uden at lægge Vægt paa Filmsydre eller Skønhed. Det er storslaaet at se, hvorledes han pludselig lader et lille Barn skrige i Raseri og Fortvivlelse mod Kanonernes Buldren. Og det er ogsaa en Oplevelse at se Kvinderne, som presser sig ind mod Hvælvingernes Mure og søger at overvinde deres Angst, og de unge Piger, som til Slut kæmper og synger sammen med de unge Helte

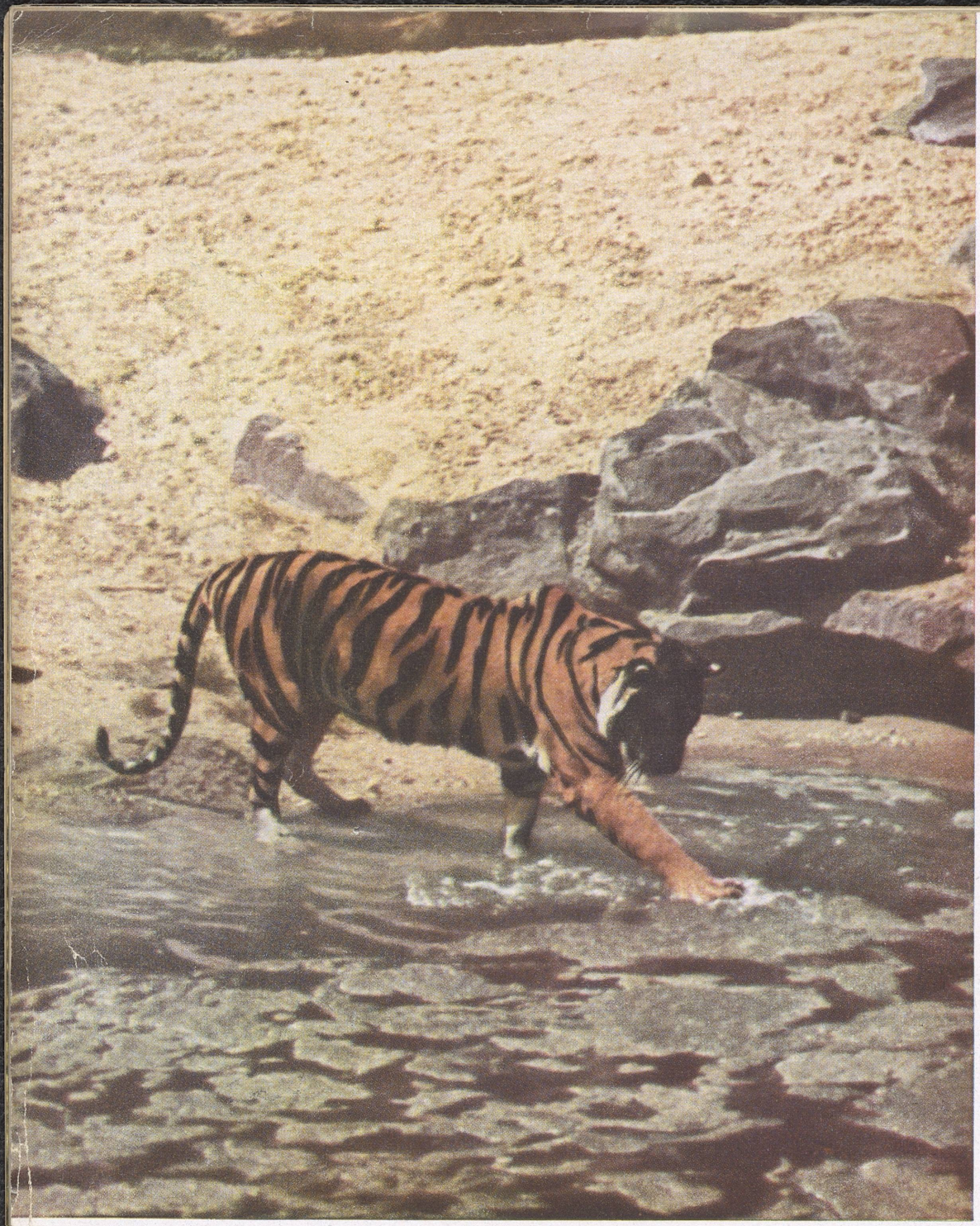
Og saa disse Mænd! Paa den ene Side de dannede, soignerede og spændstige Officersaspiranter, hvis Ansigter næppe kan skelnes fra hinanden, foruden nogle utilnærmelige, højtstaaende Officerer og Lærere. Paa den anden Side den ukendte Pøbels graa Skikkelser. Og saa staar pludselig alle Mand midt i Borgerkrigens Tummel og Grusomhed: vilde, tapre Mænd, udtærede, ubarberede og snavsede, pjaltede og blodigt saarede, ofte hæslige, frastødende . . . men altid ægte og saa levende, at man af lutter aandeløs Optagethed glemmer, at man sidder i en blød Biografstol

„*Till Uglspil* — min kæreste Dans . . .“ siger Harald Kreutzberg

Enhver, der har set den tyske Danser Harald Kreutzberg, forstaar det Verdensry, han har opnaaet. Hans Dansekompositioner gør et uforglemmeligt Indtryk. Stærkest virker — i „Scala“ i Berlin — hans Dans „Till Uglspil“. Kreutzberg beviser hermed, at han foruden at være Mester i den tragiske Mimik ogsaa behersker alle Humorens Registre

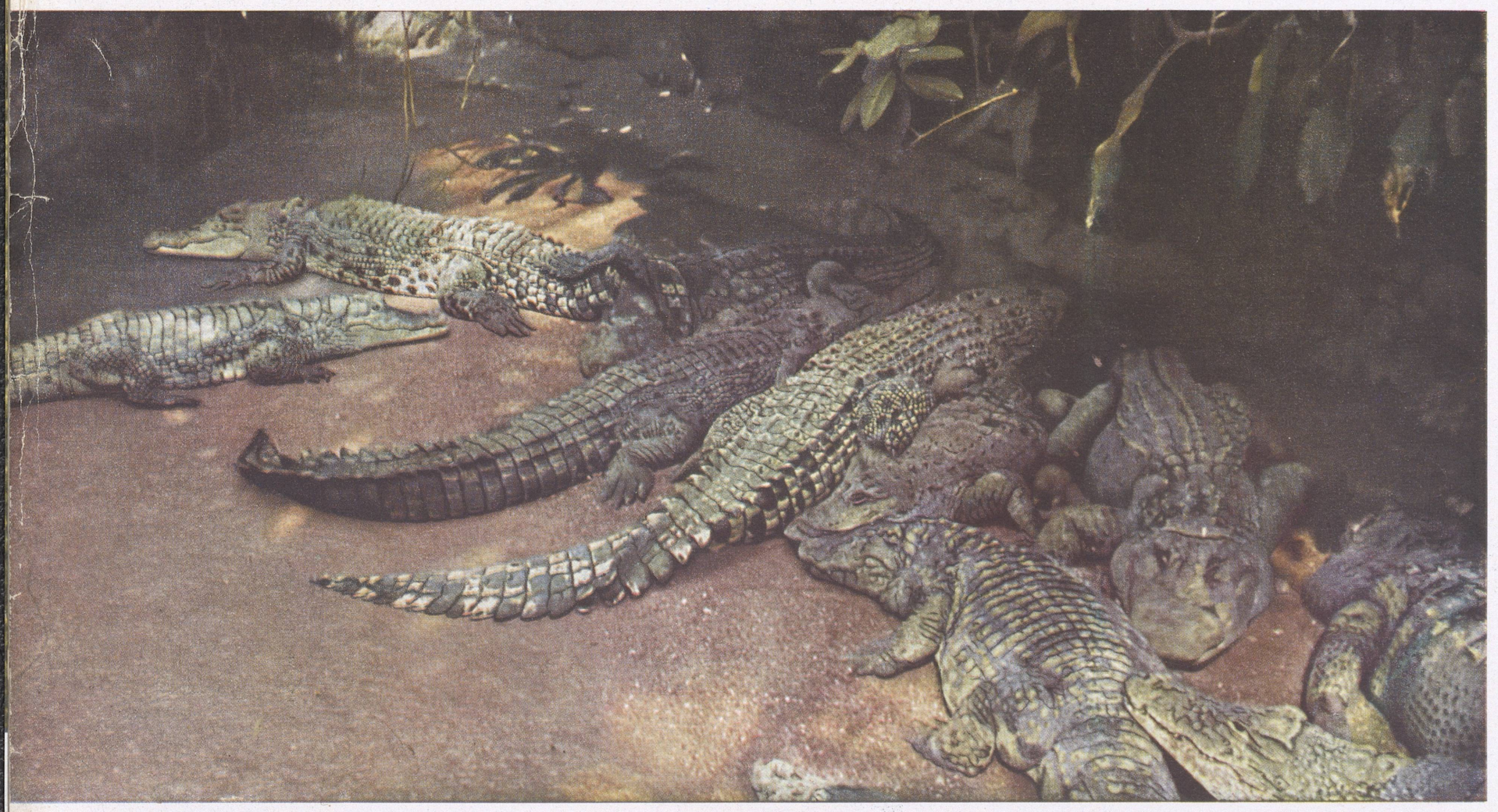

...heller ikke i Indien
for at belure Junglens Konge paa dens natlige Vandringer...

Vor Fotograf var...

...ikke ved Amazonfloden
for dristigt at se en af Sydamerikas farligste Kvælerslanger, „Flyvende Hunde"-Slugeren. ind i de listige Øjne

...og heller ikke i Afrika
for med Bøsse og Magniumslys at rykke Krokodillerne ind paa Livet. Han var saamænd bare — i Berlins Zoologiske Have

Ved Du, hvordan jeg egentlig er?

Foto: E. Spuler

En ung Pige viser — hvor mange Ansigter hun har

En ung Pige, frisk, ubekymret og ukompliceret . . .

. . . saadan lyder Dommen om Billedet foroven. Noget særlig er der ikke at se i dette leende Ansigt. Og dog opdager Kameraet i dette Ansigt ogsaa Billedet til højre og uendelig meget mere. Som i et Tryllespejl forvandler den jævne, unge Pige sig til en kapriciøs Dame, der stadig er underkastet nye Forvandlinger. Hun ser bedaarende paa os og skifter som et Kaleidoskop for hver Gang fuldstændig Udtryk. Det er stadig et nyt Ansigt, et andet Menneske, der kommer til Syne, og alligevel er hun dog stadig den samme Dame, der skjuler sine Hemmeligheder for os bag tusinde forskellige Masker. Næppe mener man at have gennemskuet hendes Væsen, før hun pludselig er blevet en helt anden igen. Som en Kamæleon forstaar hun at forvandle sig og narre een. Fortryllende, lunefuld, overraskende — en lille Heks! Det trøster man sig til sidst med — og takker Vorherre for, at Heksene ikke mere bliver brændt.

Hvem er hun nu egentlig, denne Tryllerske? Hvad hedder hun, hvor bor hun? Disse Spørgsmaal vil vi lade henstaa ubesvarede, da de mange forskellige Udtryk, som hendes Ansigt kan antage, giver et Billede af den kvindelige Psyke overhovedet. For i enhver Kvinde er der mange Kvinder — og den Mand kan prise sig lykkelig, der er i Stand til at opdage en hel Verden i den Kvinde, som staar ham nær. Det er ingen Fagfotograf, men en Billedhugger, der har taget de 19 Billeder af den „skønne Ubekendte", som vi her viser Dem. Det er ikke nogen Skuespillerinde, ja hun vilde ikke en Gang egne sig for Filmen. For Publikum vil altid kun — selv under Masken — nøjagtig kunne genfinde „sin egen" Yndling — medens det Ansigt, som vi ser her, vækker Forvirring og Uro. Et Ansigt, der udvisker Grænsen mellem Drøm og Virkelighed, der som en ægte Sfinks stadig paa ny virker fængslende for saa som et Spøgelse, en Nisse at forsvinde i en hemmelighedsfuld Taage.

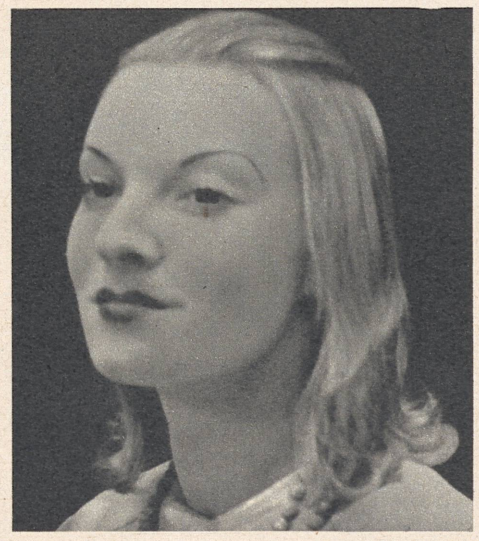
Denne forføreriske Kvinde med en Mund, der lover alt, forvandler sig . . .

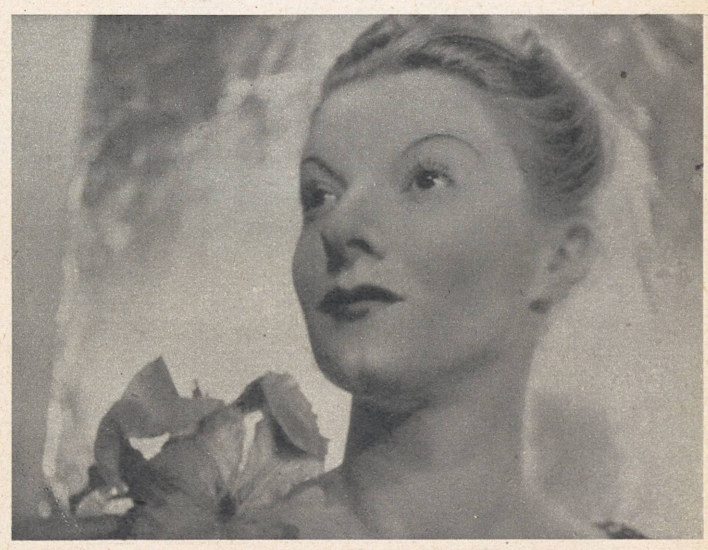
. . . til et køligt, strengt Menneske med indesluttede, afventende Ansigtstræk

Er hendes egentlige Væsen en flimrende Fare,

eller spottende Blaserthed?

Eller er hun en kysk Kvinde fuld af kysk Forventning?

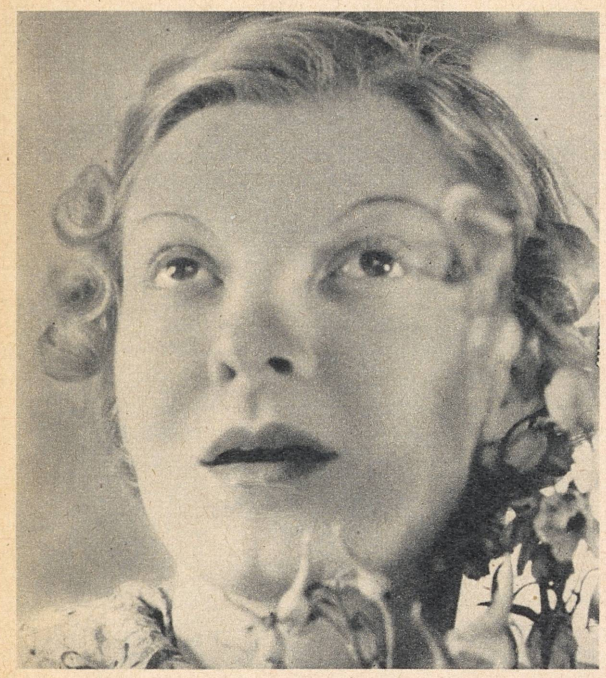
Er hun en Vampyr?

En pikant, kælen lille Kvinde . . .

. . . eller en energisk, stolt Karakter?

Nu ligner hun en munter, svær-
merisk Pige fra Landet og saa . . .

. . . er hendes Ansigt stift, som en
Maske, fuldt af asiatisk Melankoli,

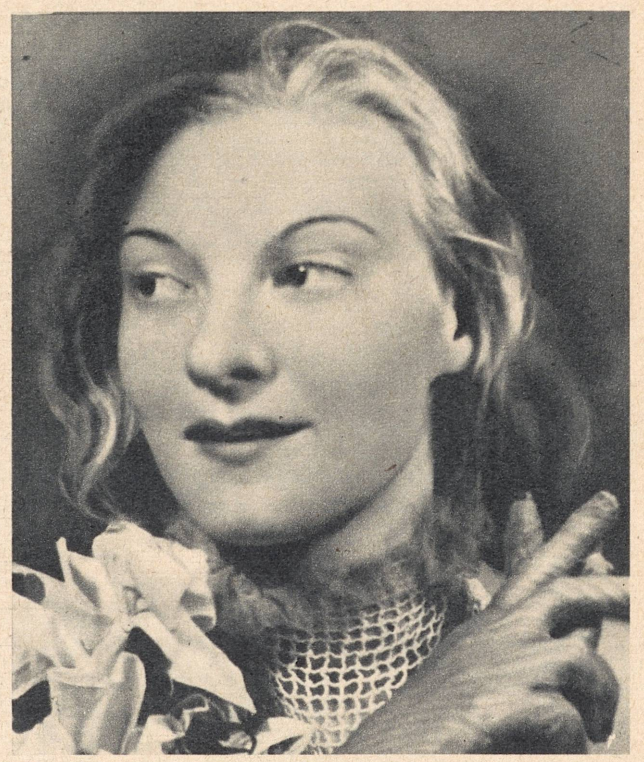

som saa pludselig forvandler sig til Bille-
det af en sund, naturlig Sportskammerat

Smal, aaben, nordisk er hun
nu, en harmonisk Type . . .

. . . saa igen en kompliceret Skab-
ning, forlokkende, eventyrlysten!

Det samme Ansigt (f. o.), som smiler blidt, fuldt
af fremmed, malajisk Trylleri, antager nu (f. n.)
den sen-romerske Kvindes strenge, klassiske Linie

Hvordan er Du nu virkelig, skønne Ubekendte? Fuld
af lidenskabelig Glød og uberegnelig — eller er Du,
lille, raffinerede Tryllerske, i Virkeligheden kun . . .

. . . et yndigt, rørende Barn? Dette Billede viser endog ganske
tydeligt, at Du har Fregner. Men efter alle Dine Gøgle-
rier kan man ikke en Gang tro paa, at Dine Fregner er ægte

„Naturligvis — en ung Pige! Staaet forkert af Sporvognen. Det har hun godt af!“

„Det letsindige Menneske! Naa ja, det kunde være gaaet værre! At hun ikke fryser! Hm, sikke noget!“

„Lækker! Hende skulde man være alene med paa en øde Ø! Det er en Pige, som har Brug for et rigtigt Mandfolk!“

„Det er et Trick! Den kender vi! Det er saadan nogen, man skal vogte sig for! Du gode Gud, min Kone! Hvis hun vidste — det faar hun ikke noget at vide om!“

„Det var vel nok et Held! Sikke et Par smukke Ben — lige min Smag! Og dem viser hun saadan uden videre frem.“ „Haandtasken staar jo paa vid Gab — maaske kan man finde et Visitkort med Telefonnummer. — Bare der dog ikke stod saa mange her omkring — er der da slet ingen, der vil hjælpe“ . . .

I Forskrækkelsens Øjeblik

Situationen er klar: en ung Pige er faldet paa Gaden — og fem Mænd ser det. Men ingen af dem er i Stand til straks at hjælpe denne unge Pige. Hvorfor? Først er der Forskrækkelsen, som ethvert Menneske først maa overvinde, før Hjernen reagerer. Men Forskrækkelsens Øjeblik bliver forlænget ved, at det er en ung Pige — en smuk ung Pige! Og Mænd, som ser saadan noget, tænker altid først deres derved, før de faar Aandsnærværelse til at hjælpe. De fem tænker.

Jo, nu er der en, der hjælper.
Det var ogsaa paa Tide!

A. S.

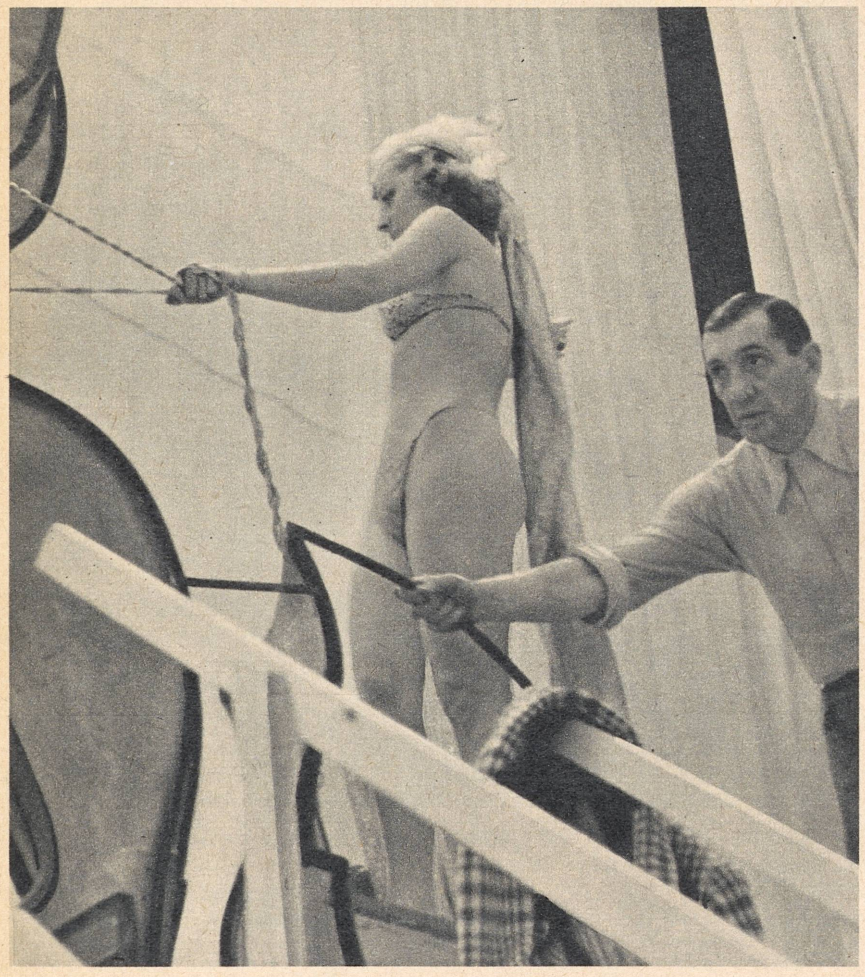
DEUTSCHER EISENHANDEL
AKTIENGESELLSCHAFT
Berlin-Charlottenburg 9

Eksportorganisation: Eisen-Export G.m.b.H.
Berlin SW 61, Katzbachstraße 21
Telegram-Adresse: Ironexport Berlin

Levering af alle Slags Valseværk-Produkter som:

Stangjern
Faconjern
Baandjern, varmt- og koldtvalset
Jern-Halvfabrikater
Plader i alle Tykkelser
Smedejerns Rør
Traad og Traadstifter
Jernskinner

paa Original-Forbundsbetingelser

DIE „LYKKELIGE“

Der findes Stillinger, man maa misunde Folk. Stillinger, som bringer Ting, man aldrig synes at kunne faa nok af, paa nært Hold. Der er f. Eks. Inspektøren ved en Variété: han omgaas daglig skønne Kvinder med al deres forføreriske Charme. Maa man ikke misunde ham frygteligt? De Varietébesøgende, der ræsonnerer saadan, ligner Børn, der drømmer om at komme til at hjælpe med i en Bolsjefabrik, for Inspektøren drømmer om helt andre Ting, og Arbejdersken paa Bolsjefabrikken kan ikke holde ud at se søde Sager. Hvordan mon Paradiset — eller rettere Mennesket i Paradiset — maa være indrettet, hvis det ikke af lutter Kedsommelighed skal flygte fra al den evige Glæde og Harmoni der? s-

Studenter fra 22 Nationer mødtes paa Semmering med deres tyske Kammerater til et Feriekursus, der afholdtes af Universitetet i Wien. Det mondæne Kursted er blevet et Mødested for en ivrigt diskuterende Ungdom (f. o.). Efter flere Ugers videnskabeligt Samar-bej-de, der havde rystet Deltagerne godt sammen, var de fremmede Studenter i nogle Dage Byen Wiens Gæster. T. v: munter Afslutning i Wiener Prater

Studenter Ferie-kursus paa Semmering

Kursusdeltagerne besøger en kendt Wiener Kunstners Atelier

En Wiener Modeopvisning hørte med til det righoldige Program for Dagene i Wien

De medicinske Studenter interesserer sig særligt for den nationalsocialistiske Folkeforsorgs moderne Hjem for Mødre med Smaabørn

Fortsættelse fra Side 3

Japan i Tremagtspagten

til sidst erklærede Krig for at tilintetgøre Tyskland. Ogsaa i Østasien satte England sig imod Japans Nyordnings-Planer, indtil det efter de haarde tyske Slag ikke mere var i Stand til paa begge Fronter, i Europa og i Østasien, at fortsætte med sin fredsforstyrrende Indblanding. Begge Steder havde Frankrig spillet Rollen som Englands tro Vasal, indtil Nederlaget mod Tyskland gjorde det ude af Stand dertil. Nu viste De forenede Stater sig paa Arenaen, idet de saavel i Europa som i Østasien søgte at overtage Englands Rolle, at optræde som Verdens Voldgiftsdommer og efter de samme Synspunkter som England at afvise den af de unge, autoritære Stater tilstræbte nye Ordning. Amerikas Indblanding i de europæiske Begivenheder ved Deltagelsen i Verdenskrigen behøver næppe at omtales. Den er kun alt for kendt. Derefter vendte det Europa Ryggen, idet Kongressen nægtede at gaa med til den af Præsident Wilson undertegnede Versaillestraktat og holdt sig borte fra Folkenes Forbund. Først under Roosevelts Præsidentskab ændrede denne Holdning sig. Pludselig dukkede den Illusion op, at Amerika kunde blive angrebet fra Vest og Øst. Derpaa satte en stormende Oprustningsbølge ind, man forlangte en Flaade til begge Oceaner, uhyre Summer blev kastet ud til Forsvaret. Medens det før den nuværende Krig havde heddet, at England skulde have Herredømmet over Atlanterhavet, Amerika over Stillehavet, gjorde Amerika efter Englands stadige Nederlag Krav paa begge Kraftcentrer. England sank ned til at blive Amerikas Dominion, det overlod Amerika oversøiske Besiddelser, som det hidtil havde anset for livsnødvendige, til Anlæggelse af Flaadestøttepunkter og Flaadestationer og fik til Gengald 50 forældede Destroyere. Om end Amerikas Leveringer af Krigsmateriel til England allerede næppe var forenelige med dets Neutralitetspolitik, saa var denne Aflevering af Destroyerne en direkte Opgivelse af Neutraliteten paa et bestemt Område.

Og hvordan gik det med Japan? Man taler gerne om Angelsakserne og mener dermed et Fællesskab, hvori England og Amerika staar paa lige Fod. Det er et falsk Billede. Allerede da England i Hay-Pouncefote-Traktaten af 17. November 1902 opgav sine Krav paa den planlagte Panama-Kanal og der gav Amerika fri Bane, begyndte det at bøje sig for Amerika. Paa Washington-Konferencen fravristede Amerika England den førende Stilling med Hensyn til Flaaderustningerne, idet begge Lande blev ligestillede. Det betød, at England maatte nedruste, medens Amerika kunde anskaffe nye Skibe. Japans resolute Optræden i det fjerne Østen har gjort Englands Stilling der mere og mere problematisk, lige til det maatte beslutte sig til at kalde sine Garnisoner tilbage fra Kina, hvor de i 39 Aar havde forsøgt at hævde Englands Anseelse. Hongkongs stærke Stilling har mistet væsentligt i Betydning, efter at Japan har lukket Omraadet saavel med sin Flaade til Søs som med sine Hærafdelinger til Lands. England havde nu kun Singapore at falde tilbage paa. Og ikke nok hermed! Amerika vil selv fra Aleuterne over Hawaii og Philippinerne lukke Ringen om Japan ved Singapore. Amerika er dermed ikke mere blot Englands Vagthund over for Japan, men dets Interessesfære gaar mod Vest helt ind i Japans Livsrum, hvor Japan bestandig hat gjort Krav paa Herredømmet for sig selv i Overenstemmelse med de naturlige givne Forhold. Dertil kommer Amerikas Kneblingsforsøg over for Japan, der f. Eks. er kommet til Udtryk i Forbudet mod Udførsel af Olie og gammelt Jern og i den amerikanske Ambassadør Crews Tale i Oktober 1939 i det amerikansk-japanske Selskab i Tokio, hvor han i de skarpeste Vendinger fordømte Japans Politik over for Kina uden at blive desavoueret af sin Regering; men frem for alt viser de Laan, som Amerika har ydet Chunking-Regeringen, og som nu allerede andrager næsten 70 Millioner Dollars, at Amerika gaar imod Japans Nyordning i Østasien, idet Amerika i Overensstemmelse med sin forretningsmæssige Indstilling fremfor alt er interesseret i det værdifulde Mangan og Wolfram, som endnu befinder sig i det Omraade, som Chungking-Regeringen har Herredømmet over.

Saaledes maa Spørgsmaalet om, hvad der har foranlediget Japan til Deltagelse i Tremagtspagten med Tyskland og Italien, besvares med, at det laa i Japans egen Interesse at tilstræbte det nære Samarbejde med de to ligesindede Nationer, som nu er opnaaet, og samtidig at bevæge de Stater, som vil forhindre Japan i at naa sine Maal, til en alvorlig Overvejelse af deres Holdning, som det hed i en Erklæring fra den japanske Regering. Heri blev der ogsaa sagt, at den japanske Udenrigsminister Matsuoka allerede i nogen Tid havde haft Føling med den tyske og italienske Regerings Repræsentanter. Resultatet heraf var Japans Tilslutning til Tremagtspagten den 27. September. I Virkeligheden gaar disse Bestræbelser Aar tilbage. I Januar 1939 tog Planen fastere Form, da de japanske Ambassadører i Paris, London, Berlin, Bruxelles og Warschau samt Gesandten i Bern traadte sammen til en Konference i Paris for at drøfte Muligheden af at forvandle Pagten af November 1936 til en Militæralliance. I August 1939 kunde den japanske Ambassadør i Rom stille den snarlige Sammenslutning med Aksen i Udsigt, efter at han sammen med Ambassadøren fra Berlin ved en Forhandling i Cernobbio ved Comosøen havde fastlagt Retningslinierne for Samarbejdet. Herpaa forlangte de højeste militære Autoriteter i Tokio en aktivere Europa-Politik og en Militæralliance med Aksen; de stødte imidlertid paa Modstand i Kabinettet, og denne voksede i en saadan Grad, at man i Juni 1939 afviste at føre denne Politik videre. Da Tyskland den 28. Juli kort efter Amerikas Opsigelse af Handelstraktaten med Japan afsluttede en ny Handelsoverenskomst med Japan, vendte de gamle Tendenser i Retning af Militæralliancen tilbage. I Tokio overbeviste man sig om Nødvendigheden af den tyske Fremgangsmaade, som foruden viste, at den tysk-russiske Pagt udstraalede en gunstig Virkning paa Japan selv, idet der blev gjort en Ende paa de alvorlige Kampe ved den mongolske Grænse samtidig med, at der i Begivenhedernes videre Forløb indtraadte en væsentlig Forbedring i det japansk-russiske Forhold. Da det meget snart viste sig, at Tyskland havde de samme Planer for en Nyordning af Verden for Øje som Japan, var Vejen til at finde hinanden ikke lang.

Denne verdenspolitiske Trekant, hvor Partnerne staar Last og Brast, er i sin Form et Stykke genial Politik, der søger sin Lige. Her behersker og overvinder Mennesker for første Gang i Historien Grænser og Rum paa en Maade, der giver Verden et helt nyt Ansigt og umuliggør fremmede Elementers Indblanding. Traktatpartnernes gensidige Anerkendelse af hinandens Livsrum er Garanti for, at det epokegørende Værk vil lykkes.

Otto Mossdorf.

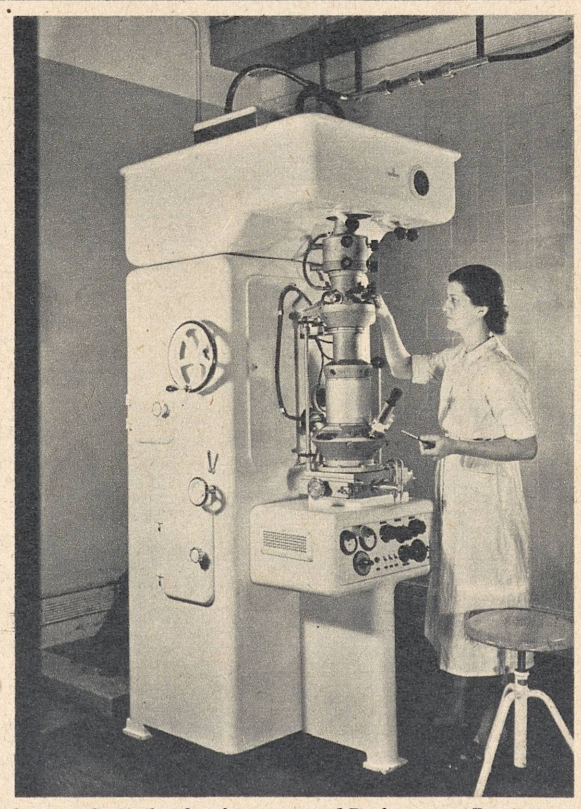
Signal Nr. 14, 1. Aargang, 2. Oktober Hefte 1940 / Udkommer 2 Gange mdl. Chefredaktor Harald Lechenperg / Forlag og Tryk: Deutscher Verlag, Berlin SW 68, Kochstr. 22—62 / Alle Rettigheder forbeholdes / Entered as econd class matter at the Postoffice at New York N. Y. Printed in Germany.

Usynligt bliver synligt

Ganske vist er vore Mikroskoper i Løbet af Aartier gennem et meget skarpsindigt videnskabeligt og teknisk Udviklingsarbejde stadigt forbedret, men en bestemt Grænse med Hensyn til dens Opløsningsevne lader sig ikke overskride. Denne Grænse er betinget af Lysets Bølgelinie og gør sig gældende der, hvor Dimensionerne af de Genstande, der skal undersøges, bliver mindre end selve Lysets Bølgelængde. Meget mere end 1500foldig Forstørrelse lader der sig heller ikke opnaa med de bedste, fineste og dyreste Lysmikroskoper, og naar to Prikker rykker nærmere sammen end 2/10000 mm, kan man i Lysmikroskopet ikke mere holde dem ude fra hinanden. Ingen ringere end Ernst Abbe, som skabte Forbindelsen mellem videnskabelig og praktisk Optik, maatte derfor dels resigneret, dels haabefuldt skrive i sine Afhandlinger, at man desværre ikke havde Udsigt til i Fremtiden at kunne realisere de Ønsker og Forhaabninger, som man byggede paa en stadig fremadskridende og i det ubegrænsede gaaende Forfinelse af vore kunstige Seredskaber. „Men", fortsætter han „maaske vil det i Fremtiden kunne lykkes den menneskelige Forstand at underlægge sig Processer og Kræfter, som ad helt anden Vej lader os overskride de Skranker, som i Øjeblikket synes os uoverstigelige. Kun tror jeg, at de Instrumenter, som maaske en Gang i Tiden paa mere virksom Maade, end vort nuværende Mikroskop, skal kunne understøtte vore Sanser ved Udforskningen af den organiske Verdens Urelementer, kun vil have Navnet fælles med vore nuværende Mikroskoper."

Hvad Ernst Abbe den Gang spaaede, har to unge tyske Forskere, Ernst Ruska og Bodo v. Borries, virkeliggjort. De Overvejelser, der viste Vejen til det nye Instrument, lyder meget ligefremme, naar man betragter dem retrospektivt: hvis Lysbølgerne er for lange, maa man vælge en Slags Straaler, der har en kortere Bølgelængde, men man maa naturligvis vælge dem saadan, at man kan øve Indflydelse paa disse Straaler paa samme Maade, som man ved Lysstraalerne gør det med Glaslinser. I Elektronestraalerne, som udgaar fra en glødende Kathode, har Naturen skænket os saadanne Straaler. Naar man udsætter disse Straaler for en meget høj Spænding, saa opnaar disse en meget betydelig Hurtighed, hvad der viser sig i en Forkortning af deres Bølgelængde. At disse Straaler er usynlige, er kun en lille Skønhedsfejl, for man kan opfange dem paa en Lysskærm og herigennem iagttage dem paa dette Billede paa samme Maade som et Røntgenbillede. Førend disse Overvejelser førte til Konstruktionen af dette nye Instrument, som nu under Navn af Siemens-Overmikroskop hører til vor Tids største tekniske Præstationer, maatte der endnu hengaa en Række Aar med intensive videnskabelige og tekniske Udviklingsarbejder. I Siemens-Fabrikkerne kunde begge Forskerne indrette sig deres eget Laboratorium og helt hellige sig deres Livs store Maal. Blandt de mange enkelte Opgaver, som først maatte løses, skal kun nævnes Konstruktionen af de Bestanddele af Overmikroskopet, som svarer til Glaslinserne i Lysmikroskopet. Principielt gives der to Veje til Fokusering af Elektronstraalerne, idet man nemlig kan benytte enten elektriske eller magnetiske Felter hertil. Ved Siemens-Overmikroskop har man valgt den sidste Vej, hvad der er lykkedes meget godt. Man kan nemlig koncentrere de magnetiske Kræfter saa stærkt, at Linsernes Brændvidde ogsaa ved de hurtigste Elektronstraaler bliver meget lille, og desuden kan man ganske simpelt forandre Brændvidden ved Regulering af den Strøm, der gaar igennem Spolerne.

Siemens-Overmikroskop staar allerede mere end to Aar til Raadighed for Forskerne, Videnskabsmændene og Teknikerne ved deres Arbejde for at aabenbare de mindste Partiklers Verden, som endnu intet menneskeligt Øje er trængt ind i. Bakteriologen har for første Gang direkte set de hemmelighedsfulde Levevæsener, hvis Eksistens som Foraarsager af ondartede Sygdomme man hidtil kun anede, eller først efter vanskelige Forarbejder havde kunnet fastslaa. Man kunde oven i Købet konstatere, at ogsaa de Bakterier, som foraarsager Dysenteri og andre smitsomme Sygdomme, var truede i deres Eksistens af smaa Levevæsener, de saakaldte Bakteriophager, paa samme Maade som vi Mennesker af Bakterierne. Den tekniske Forsker greb derfor saa begejstret til dette nye Arbejdsredskab, fordi han nu endelig kunde undersøge de allerfineste Støv- og Røgdannelser, som han hidtil ikke havde formaaet at se. Man konstaterede ved Cementpartikler, Kulstøv, Ler o. s. v. Egenskaber, som man hidtil kun kendte gennem deres Virkning. I Siemensstadt, Siemens-Overmikroskopets Fødested, blev der oprettet et særligt Laboratorium for Overmikroskoper, hvor Videnskabsmænd fra hele Verden havde Lejlighed til at gøre sig fortrolige med det nye Instrument. En seriemæssig udviklet Fabrikation af disse Instrumenter gør det muligt at forsyne hele Verden med dette værdifulde Forskningsinstrument.

Siemens-Overmikroskop konstrueret af Ruska og von Borries

Foto P.K. Schiøtt

En engelsk Destroyer, der springer i Luften, fotograferet fra en Torpedobaad

Destroyeren er blevet torpederet og stukket i Brand af en Torpedobaad. Paa Billedet forneden ser man langt ude i Horisonten to andre Torpedobaade, der er i Færd med at indhylde sig i kunstig Taage, og som i fuld Fart forlader Kampladsen